THE PATHFINDER.

:o:

THE JOURNAL OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE SOCIETY LTD.,
No. 25 Java Street, Kuala Lumpur.

Vol. 1. **August, 1937.** **No. 5.**

Contents.

	Page.
EDITORIAL NOTES.	1
CO-OPERATORS' CONFERENCE.	5
MR. HAWKINS' SPEECH.	7
CO-OPERATIVE BANK.	10
SOCIETY NOTES (Head Quarters & Dist. Committees) ..	12
LETTERS TO THE EDITOR:	
(I) JAFFNESE & THE CO-OPERATIVE MOVEMENT IN MALAYA	16
(II) CO-OPERATIVE MOVEMENT	18
(III) *-do-*	19
(IV) PAROCHIALISM IN CO-OPERATION.	20
(V) SCHOLARSHIPS & PROFESSIONS.	21
(VI) FELICITATION.	22
IMPRESSIONS OF A TOUR OF MALAYA.	23
THE DOWRY SYSTEM—A PERNICIOUS CUSTOM.	27
BUSINESS AND BUSINESS AS A CAREER.	31
LOOKING FORWARD.	35
PERSONAL AND GENERAL.	37
THE GOLDEN DUCK.	40

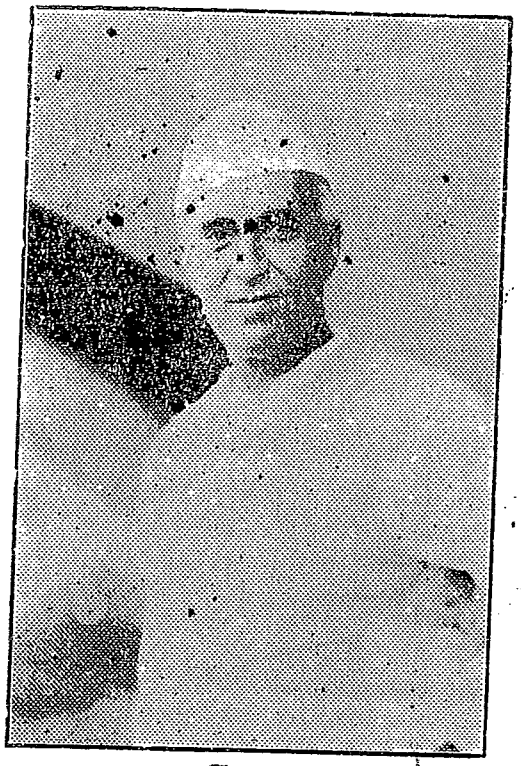
PANDIT JAWAHARLAL NEHRU,

President, Indian National Congress,

SAYS.

"A considerable number of reputable and efficiently run Insurance Companies are flourishing and competing with foreign companies working in India. One of the oldest among these is the

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE"

What further testimony could

YOU REQUIRE ?

HAVE CONFIDENCE
in
PUBLIC OPINION & INSURE
with

Hindusthan Co-operative Insurance Society Ltd.

Mercantile Bank Chambers

KUALA LUMPUR.

Head Office :
CALCUTTA.

Phone: 2388
P.O.Box: 172.

ESTD. 1907.

IN PRINTING THERE ARE THREE ESSENTIAL POINTS TO BE CONSIDERED, NAMELY, QUALITY, SERVICE & PRICE.

No matter how big or small an order is all these three are synonymous with

THE INTERNATIONAL PRINTERS,

PRINTERS, PUBLISHERS & STATIONERS,

No. 27 Java Street,

KUALA LUMPUR.

THE PATHFINDER.

VOL. 1	AUGUST 1937.	NO. 5.

EDITORIAL NOTES.

IN our last issue we published a contribution by Mr. S. Selvadurai under the heading "Jaffnese and the Co-operative Movement in Malaya." In it he made the sweeping statement "that in so far as the salary earners are concerned it has done more harm than good", and he qualified it by saying that "by salary earners I refer particularly to the Jaffnese". It is somewhat difficult to reconcile these two statements.

Let us now consider his arguments which may be briefly stated as follows:—

(i) Before the introduction of Co-operative Societies, borrowing used to be the exception rather than the rule.

(ii) By cheap credit facilities and the easy terms of repayment offered by Co-operative Societies borrowing has become the rule rather than the exception.

(iii) Co-operative Movement has taught Jaffnese extravagance and made them love the races and the cinema and raised their standard of living.

What is the authority for the statement that borrowing used to be the exception raher than the rule in the early days? Mere statements unsupported by facts do not prove anything. No record is available of the state of indebtedness of the community prior to the introduction of the movement. How does Mr. Selvadurai assume that the percentage of indebtedness was much lower than it is to-day? Has he any facts in support of his statement, and if so, can he produce them?

On what does he base his argument that borrowing has become the rule rather than the exception? The records of Co-operative Societies do not support his contention that the indebtedness of their members is on the increase. As a matter of fact the number and the amount of loans granted are going down year by year, and this is as it should be. If by "cheap credit facilities" he means borrowing has become easy, what are the reasons for his thinking so? Does he know that co-operative credit is "controlled credit" and that unless an applicant for a loan can satisfy his committee of the genuineness of his application he could not get his loan? Committees of societies are composed of men who sit there not with an eye for getting "the pound of flesh" from their unfortunate members but for the purpose of patiently investigating the applications made to them, as best as they can possibly do so, and to grant the loans, if they are satisfied of the genuineness of the application and that the grant of such loans would be of economic advantage to the member. If co-operative credit has been indiscriminately given, as Mr. Selvadurai would have us believe, it is serious reflection on the honesty of purpose of committees of societies. This allegation does not commend itself to be taken seriously.

That the Co-operative Movement taught us extravagance is a misleading statement. By what mental process has he arrived at this conclusion? Does he expect the present generation to remain where our forefathers ended, living in mud huts, with loin clothes,

and be content to lead a life of mere existence. The conclusion is untenable and fallacious. Picturing for a moment that the Co-operative Movement had not been introduced and that we remained entirely dependant on Chettiars for credit, does Mr. Selvadurai seriously hold that our standard of living would not have risen? We cannot accept his contention that race loving and cinema going section of the community has increased.

Evidently his experience and understanding of the Co-operative Movement cannot but be a superficial one. The process of argument he has adopted is without either proper premises or logic. If Mr. Selvadurai carefully studied co-operative history, he would realise that 15 years is but an insignificant period to judge of the work of even a single branch of the movement. He has merely rushed to conclusions by seeing exceptions. It may have come to his knowledge that a few individuals have perhaps misused the credit facilities afforded by the Societies. There are incorrigibles in every community.

In spite of Mr. Selvadurai's unjust criticisms, the Co-operative Movement has come to stay in this country, and those engaged in promoting the movement will not look back.

From his condemnation of the Co-operative Movement, as touching our community, Mr. Selvadurai proceeds to the suggestion that we should "consider whether we cannot use these meagre savings, or at least a good proportion of them for the purpose of financing a bank which I consider will be a useful link between Malaya and Ceylon and a source of great help to those who may wish to carry on an honest business enterprise". We would assure Mr. Selvadurai that at present there is no demand for a bank of the type he has in view as the number of people, in this country and in Jaffna, carrying on business enterprise is negligible. When large numbers of our people have become business men it would then be time for considering the formation of a bank. Until such a demand is felt it would not be the time to form a bank, simply because some people have a prejudice against Co-operative Societies. Some years ago a bank of the type Mr. Selvadurai advocates was formed in Kuala Lumpur. How far has it succeeded? At the most, what a bank can do at present is to replace the Co-operative Society and make advances to salary earners on interest. A portion of the interest paid to one's Society will go back to the contributor in the shape of dividend, but interest paid on overdrafts to a bank would not go back to the contributor.

We are asked to state that the President of the Jaffnese Co-operative Society had no wish to enter into argument with anonymous correspondents in newspapers and that is why no reply was sent to the letter in the *Malay Mail* referred to by Mr. Selvadurai. We are aware that Mr. Selvadurai was one of the many who forsook the Society. That the Society is stronger than it was before is admitted even by Mr. Selvadurai who says, "that there is in the Society increasing evidence of more courage and determination to pull through". Mr. Selvadurai has himself supplied the answer to the query why the Society acquired No. 10, Old Market Square. It was purchased with the definite object of being the means of creating a reserve fund. Unfortunately the Society was caught in the trade slump which has affected the whole country. Fortunately trade is recovering and land prices are appreciating. There is no reason to think that the Society would incur any heavy loss by the transaction if the property is sold at a favourable opportunity. When that has been done the reserve fund would become available for the common good of all the members. The reserve fund which at the present moment amounts to $26,000.00 has been created by the contribution of those who have remained loyal to the Society. The appeal to non-members to enrol themselves as members is made, not to inveigle them to share the

burden of contributing towards an imaginary loss, but because we feel that with a large membership the Society will distribute large benefits and that to large numbers than at present; and incidentally the reserve fund created by the loyal members would also be available to the new members.

Since writing the above we have received from Mr. Selvadurai a further letter on the subject which we publish in this issue. We cannot help feeling that Mr. Selvadurai's experience of Co-operative Movement is limited and that if he would go more fully into the activities of any one of the Societies in this country and gain some experience he can be a force for good.

* * * *

We also publish other letters on the subject. Co-operative work cannot but create and foster a sense of toleration and goodwill towards others and the policy of this journal, while we continue to direct it, will be one of friendliness and goodwill to friend and foe, admirer and critic alike. We are prepared to give publicity to all points of view however conflicting or critical they may be, provided they are not libellous.

* * * *

The Eighth All Malaya Urban Co-operative Conference was held in Kuala Lumpur this year. There was a record attendance. The Hon'ble the British Resident, Selangor, who opened the Conference struck the right note when he stated that the combination of capital and membership has not resulted in much more than series of uninspiring loans and urged that the time had come to be on the move. Co-operators require gingering up to acquire a new outlook and take advantage of the movement to satisfy some of the pressing needs of which there are many. One of the reasons why the urban co-operative movement has not progressed beyond the loan stage is, in our opinion, due to the fact that we have not got a class of leisured co-operative workers as some other countries have. Co-operative workers in this country take interest in the movement so long they are in a Committee. When they sever their connections with the Committees they lose interest in the movement and their experience is lost. This is a pity.

* * * *

Mr. G. Hawkins in his address has provoked the Committees to give serious thought to the planning of a programme of work. He gives suggestions, observations and tests of the greatest practical value to urban co-operators. He would have us recapture our original zeal and fervour, get out of self-complacency, and put out the fires of destruction going on around us. The education of members, and the necessary "bedside manners" with them, the exemplary ways of members of Committees in thrift and forethought for emulation by the members, the problems of "yes-but" and "adjuster" members, and the "tests" for managing Committees and Societies, as presented by him bear the mark of practical insight and understanding. It would be interesting and useful to know how Committees and Societies stand in each item of Mr. Hawkins' test. His suggestions also bear examniation and application. We urge Committees of all Societies to give his suggestions serious consideration.

* * * *

In the business session of the Conference the reserve fund which has become a hardy annual came in for a fair amount of criticism and the Conference decided to ask Government to appoint a Committee to enquire into the matter. The proposal to form a Co-operative Insurance Society was another matter that the Conference discussed. We shall watch with interest the further progress in these matters.

One defect in these Co-operative Conferences is that the resolutions passed at them are not followed up energetically and efficiently, there being no organisation for so doing. We suggest the formation of a standing Committee of the Conference to

give effect to the decisions. The standing Committee might be composed of the Chairman of the Conference and a representative from each state or Settlement elected by each union, where there is one, or by Societies where there is no union.

We re-produce from the Malay Mail the address delivered by Mudalyar Ponnampalam some time ago to the Midlands Urban Co-operative Union on the subject of "Co-operative Bank" the chief object of a co-operative bank is the financing of primary Societies. The Urban Co-operative Societies in Malaya not being in need of finances, there seems hardly any scope for such a bank in this country at present as far as Urban Co-operative Societies are concerned. What Urban Societies now require is an organisation which could help them to invest their surplus cash to best advantage. The Co-operative Unions, in order to earn the support and loyalty of their affiliated Societies, should take up this matter and be in a position to serve the affliated Societies by obtaining better terms for their investment.

* * * *

When "Business" is one of the careers for which some of the boys of the community will have to prepare later, if not sooner, the article "Business and Business as a Career" contributed by Mr. Samarawickrama is of more than ordinary interest. We commend it to the careful study of all our readers. A business career cannot be undertaken without adequate and intensive training and apprenticeship. The community has no business tradition to its credit. The change over cannot be rushed, and must be sure and planned for. We cannot go to sleep one night and awake the following morning to find ourselves a community composed of business intellects. It would be folly to embark our children on business careers until they have served sufficient apprenticeship in some form or other and developed a business sense. Without proper foundation the structure may collapse some day. The building of a business career must be on a sure foundation. We must start from the very begnining, the lowest and even the meanest and humblest of the rungs of the ladder. Let not false sense of dignity or false pride stand in the way. Let us discard old fashioned prejudices. Let us not be deluded that there is a half way house to success. The first step towards creating and fostering a business sense and interest in the community is for those who have sons hoping to take up business careers, either now or in the future, to meet, discuss, exchange views for the preparation of a scheme of training. If there is such a general desire on the part of a number of people, and if it is communicated to us, we shall arrange a discussion. Those who may not now have children for whom business careers are desirable need not think that this problem is not theirs. It is the problem of every one, be he with unemployed children or not. The solution of one's present problem will be the solution of another's future problem. In the solution of this problem we want the best brains of the community. We appeal to every one to join this discussion. It is your duty to yourselves and to others both for the present and the future.

* * * *

Mr. Selvanayagam of Taiping has maintained his promise and has taken up the question of the "Dowry System" in right earnest. We may not agree with all that the writer says but we are one with him in condemning the abuses that some are making of the system and, if the community is to improve its economic and social conditions, the institution must be ended if it cannot be mended. No one, except, perhaps some bachelors, would shed tears at its death. But a custom that has been part of our lives for ages may not be abolished by a stroke of the pen. We have received other contributions on the subject, but they are being held up for lack of space. We shall publish them in due course. What we would like to have from our readers are suggestions of a practical nature for the abolition of the dowry

system if that is good. One such suggestion we would throw out to some of our present day girls is the formation of a union in their own interests.

* * * *

We are grateful to Mr. K. Alvappillai for his contribution "Impressions of a tour in Malaya". He needs no introduction to our readers. He would not agree to the general statement that Malaya is ahead of Ceylon, as we might not agree that Ceylon is ahead of Malaya. Ceylon may be politically advanced, but the absence of any political consciousness in the mass of the peoples in this country is not altogether to our disadvantage. His explanation of the slogans "Ceylon for the Ceylonese" and "Malaya for the Malays" is interesting. We welcome his offer to send us further contributions for publication in this Journal.

* * * *

Mr. Sabaratnasinghe's life work is teaching and his interest in the youths who have passed through his hands does not end with the school. He is naturally anxious for their future. His article under the heading "Looking Forward" is an inspired one well worth careful study and intensive thinking by every member of the community. Our present position is due to the lack of "Looking Forward" in the past. We have taken the line of least resistance. The community must plan a new orientation and outlook. Let us all pull ourselves together, and with determination and courage find solutions for our problems. Let us shake ourselves from our inertia and realise the need of urgent action. Let us train our youths to take life seriously. Let us thank God for the blessing in disguise conferred upon us by the present situation of unemployment. Let us make our boys men and not weaklings.

Co-operators' Conference.

THE Elighth All Malaya Urban Co-operative Annual Conference was held in the Town Hall, Kuala Lumpur, on Saturday the 31st July, 1937. Mr. M.W. Navaratnam, President of the Midlands Urban Co-operative Union was in the chair. The Hon'ble the British Resident, Selangor, Mr. G. Hawkins, Asst: Director of Co-operation, F.M.S. and S.S., Mr. John Hands and Mr. J.R. Vethavanam were also present.

There was a very good gathering of representatives from all Societies. Mr. M.W. Navaratnam, in welcoming those present referred to the opportunity such conferences gave to the Co-operators to formulate schemes for the advancement of the movement, to consider various difficulities encountered and to discuss and devise solutions to such difficulities. He stated that it was his belief that there is at present no greater force than Co-operative Societies for the reform and development of social character and that the Societies make men of their members in addition to making them monied men.

The Chairman referred to the keen interest in the Co-operative movement manifested by the Hon'ble Mr. S.W. Jones and expressed the pleasure the Co-operators had at his presence that day.

The Hon'ble Mr. S.W. Jones in declaring the Conference open referred to his connection as President of one of the Selangor Societies in the early days of the movement and stated that the success of Co-operative Societies has been a boon to this country. He stated that "It may seem strange that in spite of this evidence of successful thrift the curse of indebtedness among the clerical classes in this country persists and those who are placed in positions of trust still contribute from among

their numbers to the prison population. But I do not think that any Co-operative Society has ever claimed or sought to be equipped with the powers of a reformatory and, as the voluntary principle is of its essence, it does not seek to do more than create an atmosphere of just dealing and exert the influence which emanates from a combination of human beings working together on the lines of equity and the pursuit of the common good. And that, I think, must be the answer to other criticisms of the work of the local Co-operative Societies, such as the cynical suggestion that accumulations of savings merely build a broader basis for bigger borrowings."

He continued that although the capital of the Societies may be eight million dollars and the membership 80,000 the combination has not resulted in much more than a series of rather uninspiring loans. "But surely the time has come to be on the move again. While your committees labour mightily but unadventurously with applications for loans, rural societies are busy with the true ideals of co-operation and combining to buy and sell. While throughout the land, there are signs of the awakening of a new spirit, whether they are to be found in the increasing liveliness of the State Councils or the progress of the vernacular press, in the steady entry of local men into professions and businesses where they were unknown a few years ago, in a growing interest in inties, almost the first phenomena of this movetellectual matters or in nothing more ambitious than 'Letters to the Editor', your sociement into new spheres of self-help and independent action, have not progressed beyond the more elementary forms of payment and receipt."

"Your societies are managed by men of ability and diligence, who have earned your confidence. With your encouragement and support, it is well within their powers to achieve such extensions of the co-operative spirit as are to be found among your resolutions and others: the establishment of co-operative stores, combination to secure medical attention, association to provide cheap and regular transport to convey you to your work and your children to school, the establishment of building societies, the setting up of small business."

"It is important and urgent that you should turn your minds to such things. Success in enterprises of this kind means much more than an improvement in the physical standard of your living. To achieve success, you must bring into play mental and moral qualities, among them persistence, courage, abnegation, self-sacrifice, tolerance and goodwill, that must in the long run profoundly affect your own characters and those of your children."

"You represent a class of workers whose faithfulness, ability and capacity for hard works are justly admired and the contribution you make to the common wealth through the exercise of those qualities is immense. Success in the practice of true co-operation will add or strengthen, where they exist, characteristics of initiative and resourcefulness and give a justification for pride and self-respect. So inertia, apathy, the spiritless habit of debt will be no more and you will have done your share in making this country, small in size, great in spirit."

Mr. M. W. Navaratnam in his presidential address stated that "it should be borne in mind that while there is much that we may learn and turn to our advantage from what we find in the development of co-operation in foreign lands, we must be ever on our guard against adoptnig wholesale, or without the most careful thought, ideas and practices which have become successful abroad, we have to develop our organisation along lines that will be suited to our special circumstances and needs and must not take on trust every opinion expressed and every moral drawn by others."

"We co-operators have an abiding faith in the efficacy of the high moral aims and perfectly business-like operations which we strive to continue, for the success of the

movement. But we cannot afford to forget that the true test of our progress lies not in the number of societies and size of their membership, but in the degree of genuine co-operative spirit that is imbibed by all those who are concerned in it; and our achievements will be measured by the amount of self-help and self-rule which permeates the movement."

He advocated the formation of Better Living Societies, Co-operative Insurance Society, Co-operative Stores and Co-operative Dairy Societies.

Mr. Hawkins Speech.

The Next Year's Job.

MR. G. Hawkins, Assistant Director of Co-operation, F.M.S. and S.S., speaking on "The Next Year's Job," at the eighth All Malaya Urban Co-operative Conference said: "You delegates who attend this conference are the senior and influential members of societies; you represent the cream of the societies and are the intelligentsia of co-operation. In addressing you I am acutely conscious of the fact that most of you know more about the subject than I do. But I have the privilege of reading your reports and am able to compare and contrast your progress. It is always a pleasure to address you for you are among the few groups of men that take no objection to hostile criticism and even thrive on it. As committee men of your societies you have often urged your members to be thrifty, co-operative, prudent, far-seeing. To-day I propose to reverse the position, to put you 'on the spot' and suggest that you have short-comings that need improvement. I propose to give a dose of your own medicine.

"In the first place, we are perhaps losing our original zeal and fervour. We are growing older and may soon become middle-aged and lax and even lazy. We may get prosperous and fat and want to lie in a trance of self-satisfaction and complacency patting a well-rounded paunch. We must shun such a state like the devil for there is a world of things for us to do. We must develop all our strength. The tremendous problems that surround as demand exactness and thoroughness: fiddling while Rome is burning is an occupation for an emperor, not for a co-operator. A co-operator should put out those fires of waste and destruction. What 'Next Year's Job' will be depends on what next year will bring but a co-operative society is like a fire brigade. No one knows where the fire will be or when the fire will be, but a good fire brigade is always ready, its machinery efficient, its staff well-trained and well-led.

Character Above Wealth.

"Let us take very careful stock. Our figures are grand. We are in sight of our goal of 500 societies, 100,000 members, and $10,000,000 capital in this Coronation Year. But figures are not enough. We do not want to amass piles of money. We as co-operators have higher values and reckon wisdom to be above wealth, character to be better than cash, duty to be more important than dividends. The figures give us pleasure but they must not give us satisfaction. Our motto remains 'so little done, so much to do.'

"The busiest and hardest working man in Selangor would not have given up an opportunity for some badly needed rest to come and open this conference if he thought we were interested in figures and in nothing else; that we were mere mathematicians.

International Amity.

"Our aims are international amity and fair play and freedom for each and all of

us. To attain these aims, we must think clearly; let us clear our minds of cant. Are we fulfilling our primary duty of assisting and educating the poor? Our next year's job is to educate the ordinary member. A very grave responsibility is thrown on the committee. I think it was Carlyle who said that the population of England was mostly fools. In any attempt at social betterment, a group like a co-operative committee is faced with the initial difficulty that mankind is mostly fools. Tennyson wrote 'the poor in a lump is bad' and it is the duty of a co-operative society to make recruits from the poor and to train them to be better men and better citizens. Usually the poor, let us be honest and admit it, resist this attempt at betterment. The committee has to infuse the spirit of determination into the classes that are not yet co-operators, that pathetic class, the humble poor, the passive poor, who have no more grandeur than oxen and who have to be taught that their poverty can only be alleviated by ceaseless fight against sickness, misery, pain and repression.

Conversion.

"Perhaps we do not sufficiently realise the fact that ordinary men do not relish these attempts to better their position. The improvement must be made so far as many men and particularly those most in need of improvement almost unawares and unconsciously and sometimes even against their will and in spite of themselves.

"The conversion of the ordinary man to Co-operation and self-help demands the exercise of much intelligence on the part of the committee.

"It requires tact and urbanity, the committee must have what the doctors call a good bedside manner. Some committees in their interviews with would-be members or would-be borrowers are as pleasant and polite as the Marquess of Chesterfield. Others, though every bit as sincere, are brusque and impatient and alienate the members' sympathies. Visits to other committees or to general meetings might enable these short-tempered committees to learn the technique of handling the new member.

"In these interviews arguments are of very little use. I think it was the late President Wilson who said it was impossible to defeat an ignorant man by argument. Most of us are prejudiced, and full up with preconceived opinions and we think it a disgrace to lose some verbal battle, some argumentative jourst, and so we stick in the dispute getting still more stubborn in our obstinate and probably foolish opinions. Our mental resistance to any change in our habits is broken down not by argument but by example. The committee must itself set a good example of thrift and forethought. Precept without practice is unconvincing. The preacher who said 'don't do as I do but do as I tell you' won very few converts. Shakespeare has warned us against showing to others the steep and thorny way to heaven while we ourselves tread the primrose path of dalliance and reck not our own rede.

New Members.

"We must try to get in the new member. There are large numbers outside our movement and unfortunately the ranks of the outsiders contain a large number of 'Yesbuts,' men who asked to save reply 'Yes but not till next year' or 'Yes but I must wait a little first' or 'Yes but I must settle my debts first.'

"But suppose somehow or other we have got in the new member and that we know a really good committee, kindly but firm, urbane and tactful but thoroughly efficient, the recruit has to be got out of debt, to be

kept out of debt and to have a pile of savings built up for him. This last achievement, the pile of savings, is fraught with danger. Some of our members as soon as they have a few months pay saved up long to get hold of it. They are like motor car tyres, when pumped up just a bit too much they burst and all of value is lost. They resign and fritter away the money that should be the bulwark of old age. You all know these men who run up a debt and instead of repaying it by monthly instalments out of income try and induce the committee to let them pay the loan out of capital. The process is known as adjustment, and the adjuster is our biggest problem. The disease attacks every society and there is only one treatment. The committee must not grant credit too freely and must interview each adjuster and educate him to the folly of his ways.

Victimisation.

"The next step is to see that the recruit it not victimised by his friends and relatives. Asiatics are generous and many co-operators with their access to easy credit on cheap terms may have their generosity abused by unscrupulous persons.

"This education of the recruit is next year's job. But next year's job is more than this. An intelligent committee must have additional aims. It should be able to test its own efficiency, and see how many marks it would get in an examination. A really good society should have a pass in the following tests:

Membership. 90 per cent. of eligibles should be in.

Subscriptions. Average subscriptions should be 5 per cent. of pay.

Deposits. 20 per cent. of members should deposit.

Loans. Less than 35 per cent. should borrow and 60 per cent. of the loans should be for productive purposes like purchase of land, home remittance, education.

Management. Management costs should be under $4.50 per member and service should be efficient.

General. Educational, social and charitable activities must form part of a society's work.

"If a society can pass these tests and several can, it must not rest content but go on further.

Some Suggestions.

"Here are some suggestions for Next Year's Job.

"Who will help organise societies for the very poor, the office tambies, the daily paid, the unemployed?

"Who will get women into the movement? Women are invading the labour market and must be reckoned with. At present they are largely aloof from us and should join up.

"There is the task of investing surplus funds. Most societies have too much on current account and dividends suffer.

"There are the tasks of implementing these resolutions, the dairy, the shops, the insurance company. These resolutions should not be piously passed and piously buried.

"There is the task of strengthening the relationship between various societies. It is being partly done, but the Union needs more support in this branch of its work. Some societies are parochial and as I heard a Vice-President say three years ago there is Geneva as well as Jaffna.

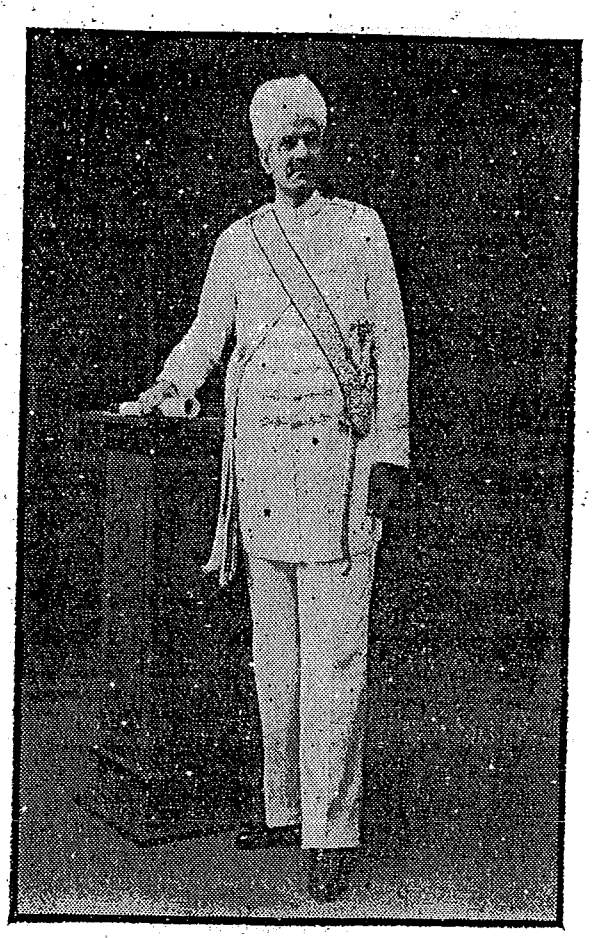
"To summarise: Next Year's job is to realise that social progress is beset with human and great obstacles, that keen intelligence in the committee responsible for this progress is essential, that new members must be tactfully treated and carefully educated, that new fields of activity are open to us on all sides.

"There is a tide in the affairs of men which taken at the flood lead on to fortune. The improvement in business gives us our chance. We are at the turn of the tide. Let us not miss the boat."

Co-operative Bank.

The following address delievered by Mudaliar V. Ponampalam, Managing Director of the Jaffna Co-operative Central Bank, Ltd., Jaffna, at the Half-Yearly General Meeting of the Medlands Urban Co-operative Union, Kuala Lumpur, held on the 5th. December, 1936 in the Kuala Lumpur. Town oall is reproduced from the Malay Mail. [*Editor Pathfinder.*]

THE co-operative movement has been in operation in Ceylon for the last 24 years and has made very considerable progress, Jaffna leading ahead of all the other parts in the Island. The development of the economic resources of the rural population of a country mainly depends on the success of such a movement and that is why all Governments are desirous of assisting and fostering co-operation.

Mudaliar V. Ponampalam.

Co-operation is a form of self-help. It is a form of organization which enables groups of individuals, by combination, to overcome difficulties with which singly they would be unable to contend. It consists in working together on a basis of mutual trust founded on mutual knowledge, by mutual supervision for the attainment of objects common to all the members.

As a consequence of this movement, Jaffna is proud of having a Co-operative Bank of her own to-day with more than 260 primary societies all over the whole peninsula affiliated to this Bank. It is being worked on a sound basis, lending out large sums of money to all these societies at a nominal interest of 7%. It exists for the benefit of the affiliated societies and not to exploit for the payment of large dividends on its share capital. Among such affiliated societies to which this Bank lends funds, and of recent origin, are the Jaffna Malayalm Sale Tobacco Society, which controls the whole trade of Malayalam tobacco in Jaffna, having an agency at Travancore. This has become a great boon to the poor cultivators as the society has successfully overcome the many obstacles placed by the traders and middlemen who controlled the trade before the society was established. The assistance given to the society by the Government of Ceylon in its valiant struggle is invaluable.

Again the Motor Boat Service between Jaffna and the Islands and which is managed by a Society affiliated to this Bank is another great achievement of the co-operative movement in Jaffna. Some of you might know of these achievements yourself.

I shall now come to the point of the subject for which we are all met here to-day. I have no idea of what kind of a Bank you

propose to form in Malaya. There are a great number of Co-operative Central Banks in different parts of India controlling the whole finance of the area where such a Bank is established. There are 3 such Banks in Ceylon, the Jaffna Bank being the premier one, another in Colombo and the third in Kandy.

Chief Object Of A Co-operative Bank Is Supplying Funds To Societies

The chief object of a Co-operative Bank should be to facilitate the operations of primary societies, and, as the object of these societies is the promotion of the economic interests of their members, it becomes clear that a Co-operative Bank is constituted to facilitate the operations of societies in promoting the economic interests of their members. Therefore the proper agency for supplying funds to such societies is the Co-operative Bank. This is an institution which runs on a limited share capital and attracts the bulk of its funds from the investing public in the form of deposits by the offer of rates of interest which are attractive to the investor in search of gilt-edged investment from a purely business point of view. The gilt-edge is provided by that fact that such a Bank will lend only to Co-operative Societies, all of which are for different reasons absolutely safe investments, while a Society of unlimited liability offers perhaps the best security in the world. Most of the societies in Ceylon are of unlimited liability where every member is jointly and severally liable without limit for all debts incurred for all loans and deposits taken by the Society in pursuance of its stated objects. I believe the conditions in Malaya vary from those of Ceylon and great care should be taken when you launch a scheme of this nature. The Co-operative Bank is not a commercial, dividend hunting institution. It should be composed entirely of representatives of the affiliated societies, thus completely fulfilling the co-operative ideal of making the borrowers and lenders into a single group. It is also found advisable to admit a certain number of individual shareholders. These should be men locally esteemed for their integrity and business capacity and they should be prepared to accept a reasonable dividend on their share capital Their function is, by their presence among the shareholders or on the Board of Directors, to inspire confindence in the minds of the investing public and thereby attract deposits.

Co-operative Bank Not To Engage In Commercial Banking.

This Bank is an institution with limited liability, as the real security which it offers to its shareholders is not its own share capital, but the liability of the affiliated societies to whom only it will lend. It must have a premises and a paid staff, while a limited but a reasonable dividend also must be paid on its share capital. These constitute the working expenses of the Bank and have got to be paid for out of the difference between the rate of interest which it has to pay to attract deposits and the rate at which it lends to affiliated societies. It follows that it ought to have a turnover so large that a comparatively small difference between its borrowing and lending rate, say 2 per cent., will suffice to bring its funds to pay this. In short the Co-operative Bank is not lendnig money in the commercial sense, but financing the operations of primary societies. This is a fundamental and very important difference in the working of a Co-operative Bank. It is not engaged in commercial banking but in enabling other institutions to engage in banking. It is the society and not the Bank which makes loans to its members. It has a right to make such conditions on the use and return of its money as it may think fit; such conditions only bind the society in its general dealings and not in its separate dealings with individual members. As a Co-operative Bank is constituted to facilitate the operations of societies in promoting the economic interests of their members, it has the right to know

what the society is doing with the funds it provides and to refuse funds for pursposes of which it disapproves. It therefore follows that it has the right to satisfy itself that the finance provided by it is being used for economic objects, such as productive loans, and not for speculative purposes or for ceremonials of any kind.

Urban Societies In Malaya Have Pleanty Of Fund.

Co-operative Banks in India and Ceylon serve mostly the rural areas where finance is required to pursue the agricultural activities of the rural population and for the amelioration of the conditions of the countries. Malaya is supposed to be a very rich country and I understand most of the societies already established are in the Urban areas with plenty of funds to their credit. Then the question arises if it is actually necessary under the circumstances to form a "Co-operative Bank" in Malaya if it is to be run from a co-operative point of view. I am not a competent person to tell you anything definitely about it, but I think Mr. Boyd, the Director of Co-operation, shall be the fittest person to give you his advice as the Head of the Co-operative movement in Malaya. I have told you how a Co-operative Bank should be run from the short experience I had by my association with the Jaffna Co-operative Central Bank from its very inception. I was able to tell you the above with certain authority following the teachings of Mr. Calvert, one of the greatest living authorities on Co-operation in the world and also from what I learnt from my friend Mr. Campbell, the father of co-operation in Ceylon. In fact it was he who brought co-operation to such a great success and attractiveness among the rural population of Ceylon. He is now seconded for service in China at the request of the League of Nations as an expert on Co-operation.

Society Notes.

Headquarters.

THE number of members on the register on 1st July, 1937, was 906. The following new members were enrolled during the month:–

Mr. M. Subramaniam, Sungei Gumut Estate, Kalumpang.
Mr. A. Kasippillai, State Engr's Office, Kuala Lipis.
Mr. M. Nadarajah, Secretariat, Kuala Lipis.
Mr. M. Chellathurai, District Office, Temerloh.
Mr. A. Mylvaganasundram, Technical Assistant, Auto Exchange, K. Lumpur.
Mr. S. Kasipillai, District Hospital, Klang.
Mr. A. Marimuthu, P.W.D. Accountant's Office, K. Lumpur.
Mrs. S. Ariarajah, c|o Mr. S. Ariarajah, Linggi Estate, Rantau.
Mr. V. Thilliampalam, Labu Estate, Labu.
Mr. V. Sangarapillai, Division 4, Nigel Gardner Estate, Batang Berjuntai.
Mr. S. Kandiah, Sungei Tinggi Estate, Batang Berjuntai.
Mrs. S. Kumaravelu, c|o Mr. S. Kumaravelu, P.W.D., Kuala Selangor.
Mr. S.T. Jones, P.W.D., Kuala Lipis.
Mr. P. Poopalapillai, P.W.D., Bentong.
Mr. N. Ponnudurai, O.C.P.D's Office, Kuala Lumpur.
Mr. K. Arulpiragasam, Dresser, No. 324, Pudu Road, K. Lumpur.
Tamil School, Sentul.
Mr. V.S. Chelliah, Federal Secretariat, K. Lumpur.
Mr. C. Arunasalam, Thamboosamy Pillai

We welcome the new members.

Four resigned during the month for the following reasons:–

Adjustment of loans with committee's consent	1
Withdrawal with committee's permission	2
Leaving the country for good	1
	4

The total number on the register on 1st August, 1936 was 920.

LOANS: Twenty five applications for loans for a total sum of $10,330|- were received during July, 1937 and 25 loans for a total of $7,589 were issued for the following purposes:—

Number of loans	Purpose	Amount $ c.
3	Old loans adjusted by new loans	415.00
1	Marriage expense and dowry	700.00
3	Leave expenses and passage	900.00
2	Buying lands ..	2,000.00
1	Buying, building, and repairing house	300.00
4	Confinement and medical expenses	629.00
2	Buying cars ..	880.00
1	Education ..	250.00
3	Home remittance ..	475.00
3	Settling debts ..	780.00
1	Redeeming jewellery ..	180.00
1	Miscellaneous ..	80.00
25		$7,589.00

District committees are informed that a report of the working of the respective Committees for the 1st half of 1937 should be forwarded not later than 1st September, 1937.

Members are requested that they should notify the committee of every change of address, otherwise there will be much delay and inconvenience caused. There should not be any necessity in a Co-operative Society, if the true spirit prevails, for reminders or notices to be sent demanding receipts or acknowledgments for refund of subscription, dividend etc., or for payments of instalments and subscription to fall into arrears or for legal or arbitration proceedings being instituted against members. If each member does his or her essential dutly, and that it the regular and prompt payment of his or her dues there would be no occasion for any uneasiness or or anxiety.

Two or three districts have not sent there monthly notes for publication in this issue. It is hoped that they will remedy the omission in the next issue.

Any member or subscriber who has not received the "Pathfinder" on or before the 25th of every month should bring it to the notice of the District Secretary who will see that copies are distributed in time.

DISTRICT COMMITTEES.

Ipoh.

It is a great encouragement and pleasure to note that every member is so much interested in the Society's monthly journal. One can understand the position from the following conversation over the telephone:

Member — "Hello! How are you getting on?"

Reply — "Quite well, thank you. Who are you?"

Member — "I am so and so. What about my *Pathfinder?*"

Reply — "It will be delivered to you this afternoon."

Member — "Why not now?"

Reply — "The books must be despatched".

Many snatch the book and read the contents before they sign for it and thus waste the time of the messenger. It is earnestly hoped that every one will sign for his book before he starts reading it. This will put matters easy and avoid unnecessary telephone calls.

The members who are constantly asking for copies of Rule Books are informed that a new edition of the rules is now in print and that copies will be available shortly.

Teluk Anson.

Membership of this district has increased by the addition of Mr. A. V. Krishnapillay, Contractor, P.W.D. All the members are regular in payment of subscription and loan instalments.

KUALA LUMPUR.

Brickfields Road Area.

By the addition of two new members and two transfers from elsewhere and by one loss through transfer to Klang District, the membership at the end of July was 90 as against 87 at the close of June. Two committee meetings were held during the month. Mr. M.A. Nagalingam of the staff of the Prince of Wales' Institution resigned his seat on the Committee due to his departure on long leave to Ceylon. In his place Mr. S. Thirunavkarasu of the Electrical Department was elected.

Sentul.

The District Committee of this area met twice during the month. All members are regular in payment of subscription and loan instalments and there are no overdues. The number of members on 1st July, was 85 and two new members were enrolled during the month, the total membership being 87.

Imbi & Pasar Roads Area.

There are even now isolated cases of default in the payment of subscription and loan instalments. This can only be attributed to the indifference and apathy on the part of members who do not realise their responsibilities and obligations to the Society.

Scott Road Area.

The number of members on the register at the end of July, was 33, which included a new member enrolled during the month, one transferred to another area, and another shifted to Scott Road. An application for a loan of $80|- was received and approved. The Committee has enrolled a few members, from this area for the Co-operative purchase, and it is desired that members would encourage and support this system of purchase by enrolling themselves as members soon. The Committee is happy to note that all members of this area with the exception of one have promptly paid their dues for the month of July, 1937.

Klang.

Membership during July was unchanged. The accounts for the half-year ending 30th June, were closed as usual and endeavours were made to collcet the outstanding arrears in respect of subscriptions and loans before 5th July, 1937 in order to enable June payment being credited to their respective accounts in that month. The result was satisfactory. The District Committee met twice. The *Pathfinder* for July has been received and duly distributed.

If each member can concentrate on a definite course to encourage every member to improve the community as a whole, then the collections of dues and other tasks will be made easy. It should be remembered that our goal is to build such a tradition for our community that will command the respect and admitration of the other communities. We fully realise that each of us has a share in the noble work of our co-operative movement, and therefore, it behoves every one

of us, as members, to do his or her best to promote and uplift our Society.

Kuala Selangor.

The number of members on the register on 1st July, was 25. Since then one member resigned and four joined. The Committee met once. An application for a loan was recommended.

Kajang.

The number of members in this District was 18 at the end of July. Mr. V.S. Ponnamaplam who retired recently from Government service has been elected Chairman. He is busy recruiting new members. We hope his endeavours will be crowned with success.

Kuala Kubu Bharu.

At a Committee meeting held on 30. 7. 37, Mr. S. Kanagasabai was elected as Chairman, Mr. S. Kandiah our former Chairman having gone to Kuala Lumpur on 1. 7. 37 as Examiner, Estate Duty Office. The Committee records its appreciation of his valuable services in the past and sends its good wishes for a very happy time in his new office in the Federal capital. The Committee discussed at length the 10% or $10 minimum subscription and came to the decision that this condition be waived as regards certain applications received during the month. Except for three members who are living at a distance from Kuala Kubu Bharu, the subscriptions and loan instalments are being paid in time.

Seremban.

The membership during this month has been increased from 69 to 77. This is mainly due to the Society's Magazine, *"The Pathfinder"*. The monthly committee meeting was held as usual.

Kuantan.

At the beginning of the month there were 33 members, one member having been transferred to another District. Mr. V. Valayutham, Government Pensioner, has applied for membership in this Society. This will bring the total strength to 34. No business of interest was transacted by the District Committee except ordinary routine matters.

Kuala Lipis.

At the beginning of July, there were 62 members. During the month one new member was enrolled and another was added to the list on his transfer to this District from Raub. Two new applications were forwarded to the Committee of Management for consideration. The Committee met twice during July and at both meetings, the question of enrolling additional members was considered. The Committee has made it a point that at least one application for membership should be tabled at each Committee meeting. The number of Jaffnese in Kuala Lipis, who are eligible for membership of the Jaffnese Co-operative Society, is 92. Out of this number 64 are already members of this Society, and a few others have promised to join it shortly. It is very encouraging that some ladies have enrolled as members. This is an indication of their goodwill for the prosperity of our Society.

Temerloh.

The number of members on the register on the 1st of July, 1937 was 12. One member was transferred to this District from Seremban during the month making a total of 13 at the end of July, 1937. The members are prompt in the payment of their subscrip-

tions and loan instalments and it is gratifying to note that there are no arrears. As there was nothing of importance to consider the Committee did not meet after 9th May, 1937.

Raub.

There were 26 members on 1. 7. 1937. One went away on transfer, two came in, and one new member was elected. We have now 28 members.

Letters to the Editor.

(I)

Jaffnese & The Co-operative Movement in Malaya.

(The Editor, "The Pathfinder",)

SIR,—The article "The Jaffnese and the Co-operative Movement in Malaya" by Mr. S. Selvadurai published in the last issue of the *Pathfinder* deserves praise in two counts, namely, for the originality and independent expression of ideas and for the courage of his conviction. He rapidly surveys a vast field containing multifarious topics with a touch here and a bite there. He is quick to conclude but slow to examine. In the whole article there is no part that draws out his appreciation, but contrary to expectation the whole thing is an outpour of aversions against the Co-operative Societies. Further, he is unable to make room for certain items of necessary expenditure which have come to stay with the evolution of civilisation and progress of science, and, which no sane man will dismiss altogether as useless.

The Co-operative Movement is world-wide. It is one of the boons conferred on us in its present form by the British Administration. However much the writer may stress the abuses, its services and benefits are many. Because there are malpractices in a system, it is absurd to condemn the system itself. Many a co-operator, might have come under the odium of "The Wage-Earner's Administration Order" if not for the credit facilities which the writer condemns. If purposes for which loans were granted were patiently scrutinised, it will be seen that more than 50% of the loans have gone to provide permanent homes or other benefits to the members. These facilities have helped many of our countrymen who otherwise would have had to resort to Pawnshops, to Jagas and other money-lenders. It is wrong logic to draw general conclusions from particular and stray instances.

The system and means of saving provided by the Societies have been beneficial to many a wage-earner with a meagre salary against a high cost of living in Malaya. There are many families whose only savings are those in the Co-operative Society. Thereby the habit of thrift has been brought home to many through this movement and it has helped to foster it in the case of others too.

The writer, Mr. Selvadurai assumes the role of a pilot who offers to guide the ship without entering the vessel for fear that it might go aground or be shattered to pieces, perhaps, dashing against an unknown rock that may lie hidden underneath. In these days of co-operative consciousness our community cannot afford to leave out even one. These are days of re-construction and forward march. We want every available man and woman to join us and to share in the many advantages, benefits and duties. In this connection. I cannot but commend

to him the following few lines from "A Message of Good-will from Jaffna" by Mr. M. Sabaratnasinghe which appeared on page 18 of the May issue of this journal.

"It seems to me, the immediate field for work before everything else lies in the direction of a combined and well-planned efforts to bring every Jaffnese resident in Malaya under the wing of co-operation. My reason for placing this in the forefront is this. When we work together in a single worthy cause, we not only develop the spirit of comradeship and gather enormous experience, but we also at the same time gain more and more confidence in ourselves to attempt further and more difficult tasks. Once we have learnt to trust each other, we can always pull together no matter in whatever team we may find ourselves in. Co-operation is the ideal ground to receive the preliminary training for public service. Hence our prime duty is to inculcate the ideals of co-operation".

It is not the purpose of the movement to base the financial success of a society on doubtful or harmful policies and processes to its members, I can here refer him to the speech of Mr. Boyd, Director of Co-operation, on the occasion of the Ninth Annual Assembly Meeting of the Midlands Co-operative Union Ltd. and published in the June issue of the *Pathfinder*. The whole thing should be read and digested by every co-operator and more so by Mr. Selvadurai. He appears to be out of touch with good co-perative literature and what the movement has achieved as a whole. He cannot learn to swim without getting into the water.

Regarding his pet theme of establishing a Bank which will form an actual link between Malaya and Jaffna, I have nothing to say against, except that it appears to me like placing the cab before the pony. The Jaffnese both at home and in Malaya must first develop that business consciousness, nay, turn out as businessmen. We must prepare for a share in the trade, especially in the trade related to our countrymen and their supplies. The trade of supplying our countrymen with all their necessaries of life like provisions, clothes, etc. could come into our hands in this country and in Ceylon. Yes, we must build up a provisions store or a co-operative store and get all our people to buy from us. Besides, there must be established certain industries that turn out most of the articles used by us. Imports and exports must increase. The trade balance plays a great part in the exchange of a country. So, unless and until all these foundations are laid to pave the way for the opening of a Bank, any premature venture on this line will remain a money-lending institution only. No bank can be run on Western lines in the absence of trade and industries. It is then needless to say that his suggestion is impracticable at the moment.

The members of the Jaffnese Co-operative Society are fully alive to the economic and social needs of the community. They don't run the Society as a dividend declaring institution as is borne out by the fact that the members declined to accept a higher rate of dividend at the Annual General Meeting held in April last. They have also created funds for unemployment and community services.

The Reserve Fund of about $25,000 towards the land and Building could not have been built up if the members had not the courage, and purchased the town property, No. 10, Old Market Square in the year 1928. The reserve that is created round it, when the building is disposed of, will form the nucleus for a Building Fund. Our own building will be erected at no distant date to house the Society. This brief explanation, I trust, will serve to dispel the colossal ignorance of Mr. Selvadurai on the benefits of co-operation.

Although Mr. Selvadurai is not a member of the Jaffnese Co-operative Society, yet

the Pathfinder has helped him to give his views to the readers of this journal and even those who might not agree with him could not but give him a hearing to his views. I hope he will make up his mind to give the benefit of his resources for the betterment of his community by joining the Society as a member without further hesitation.

Yours, etc.,
A Mercantile Jaffnese Co-operator.

Kuala Lumpur,
30th July, 1937.

(II)
Co-operative Movement.

(The Editor "The Pathfinder,"

SIR,–I am sorry that my previous contribution on the co-operative movement should have created a shock in the mind of the representative of the Malaya Tribune at Seremban; but a careful analysis of the substance of what Mr. Boyd himself said on the economic well-being of the members in his address on 'The New Member' which he delivered at the ninth annual assembly meeting of the Selangor Urban Co-operative Union on the 1st June of this year will probably help my friend to recover from his shock. It was reported in the various nwespapers in the country and was also reproduced in your June Number. My article was prepared long before the Director of Co-operation spoke and was sent to you on the 29th of May. It is to be noted, therefore, that our thoughts on the economic well-being of the members ran independently.

Toddy is a good food if occasionally and moderately consumed. Even fermented toddy has its own value; I am told that it is not only useful for baking bread but is also good for diabetes. What is bad is adulterated toddy and toddy taken at frequent intervals and in large quantities. There is, therefore, no fault to find with thrift. My point is that what are thrift and loan societies in name are in reality loan and thrift societies, and that makes all the difference. The general attitude of mind of an average member of a co-operative society (other than that of the Jaffnese Co-operative Society) is that if he pays a monthly subscription of one or two dollars he can always run a loan of six months' pay. It is a matter for regret that in these days of civilisation and enlightement truth should have become so unpalatable that speaking truth is extremism and ignoring facts is moderation!

Further, if the circulars and the numerous rulings and counter rulings and the wage-earners' indebtendness legislation and the innumerable cases of dismissal, reinstatement and bankruptcy are examples of the better conditions prevailing now than they used to be before the advent of the co-operative movement, then it is tantamount to saying that the various emergency ordinances, arrests, imprisonment and deportation, censorship of the Press and the ban on public meetings, confiscation of property and the like during recent years in some parts of the world are proofs of greater harmony there than it used to be previously!

It may be that I have misunderstood the co-operative movement, but my own conception of the economic well-being of the members is not wholly at variance with that of the Director of Co-operation. What is disturbing my mind is that it is a little difficult to reconcile (1) his advice on the economic well-being of the members, with his presence—as an interested person or as one deputed to distribute trophies–at sports meetings organised by Co-operative societies, because I am unable to appreciate in what way can a sports meeting be said to be associated with thrift; and (2) the award by the co-operative societies—of which he

is the guardian angel—of scholarships to enable boys to pass the Cambridge Examinations, with the public criticism of Government for inactivity in regard to provision of measures for unemployment relief. Nevertheless, I shall not dare to join issue with such an expert as the Director. Perhaps if the newspaper representative has the courage to take the matter up with him, let him do so at his own risk. Your readers and I will watch developments with interest!

I wish to add that as a candid critic I may have said many harsh things about the Jaffnese Co-operative Society, but in fairness to it I should not refrain from stating publicly that in my view the society has all along been aiming at the economic well-being of its members, except for occasional lapses in an effort to withstand competition. The marked depletion in its membership is in no small measure due also to the adherence of a strict loan policy and to the withdrawal by Government of the pay-sheet deduction facilities. Subject to my other criticism I have no hesitation in saying that the Jaffnese Co-operative Society is one of best managed societies of its kind that I know of. The progress of the Society is largely due to the absence of, if I may say so, a clique spirit at the society's meetings. You will doubtless draw the attention of your readers to this letter as well in your review of my criticisms of the co-operative movement.

Yours, etc.,
S. SELVADURAI.

(III)

(The Editor, "The Pathfinder".)

SIR,—I admire the courage of Mr. S. Selvadurai whose letter on "The Jaffnese and the Co-operative Movement in Malaya" was published in the last issue of the *Pathfinder*. My first impression on reading it was that the correspondent was trying to emulate Cervantes in creating a Don Quixote. On reading it over again I am convinced that, though he makes wild statements and runs to conclusions, he is sincere in his beliefs and is anxious to help in the solution of the problems of our community. Unwilling to discourage one whose views were diametrically opposed to the cause the *Pathfinder* is intended to propagate, the Editor was chivalrous enough to publish the letter evidently in the belief that the intelligent reader would know how to separate the wheat from the chaff. In all civilised countries the co-operative movement is fostered with extreme care and is believed to be the cure for many ills. It has taken such deep root everywhere that it is hardly necessary for me to defend it, in its application to our community, against ill-conceived criticisms similar to those of our correspondent.

He starts off from the failure of the temperance movement in Jaffna and, jumping from one unproved statement to another comes to the absurd conclusion that the co-operative movement has made us extravagant, and a community of debtors. His remedy is to shun the co-operative movement, collect the small savings to our credit in the various societies "and start a bank to form useful link between Malaya and Ceylon" whatever it may mean.

Because those who predicted the failure of the first attempt at temperance movement in Jaffna "were subjected to very strong language", Mr. Selvadurai deprecates similar criticisms of his own views on the co-operative movement. I would ask him to read history. Failure of attempts at progress has not deterred nations from making fresh attempts. "In the days when there were no co-operative societies the Jaga money lender was not known to us

and Government loans were so rare as to be regligible," he says. This is a very haphazard-statement. The country was undeveloped; salaries were poor; less money was in circulation; the standard of living was lower. If Jaga money lender was not known, it was so because he did not exist. He is of a more recent growth and his presence has nothing to do with the co-operative movement. In fact that movement is his enemy. As to there being less indebtedness in the earlier days, I have not seen any published figures. Unless the archives of the Nagarathar are made to yield up their secrets, I for one cannot believe that there was less indebtedness then, although I am ready to grant that the old time loans were not to satisfy personal needs but went to increase land values in Jaffna to an uneconomic price and to make the uncles and cousins lazy.

Salaries are not meant to be hoarded up. One should live to his position and help in the circulation of money. There is the Co-operative Society to enforce thrift, to come to your assistance when you need it and to save you from the Jaga money lender. It is the duty of every member of the Jaffnese community to join the society and help himself and the community.

The correspondent's idea of a bank is commendable but I cannot understand how Government servants can engage in such an undertaking.

His insinuation regarding No. 10, Old Market Square needs no reply from me. Having severed his connection with the Jaffnese Co-operative Society perhaps he does not deserve to be furnished with an explanation on the point.

Yours, etc.,
A Loyal Member.

(IV)
Parochialism in Co-operation.

The Editor, The Pathfinder,

SIR,—Allow me, through the medium of the *Pathfinder*, an opportunity to express my appreciation of the very able, excellent and timely analysis of the work of Malayan Co-operation, particularly of Urban Co-operation, and the challenging suggestions, exhortations and tests made in the speeches at the eighth All Malayan Urban Co-operative Annual Conference held at Kuala Lumpur, and reported in the local press.

By intuition or by learning or by both, the President of the Conference most fittingly introduced the 'busiest and hardest working man in Selangor', our British Resident, as a person august, gracious, genial, kindly, energetic and shrewd. He ran no risk of exaggeration in voicing any of these attributes of the Hon'ble Mr. S.W. Jones, judging alone by what he said to the Conference and to the Malayan Co-operators, even if one did not know him personally. He is certainly gracious, kindly, generous, encouraging and praiseful when he calls Co-operation's services 'a boon to Malaya', inspite of its shortcomings; and he is all these and energetic, shrewd, and candid when he speaks of Sir George Maxwell, Mr. A. Cavendish, and their colleagues in Malayan Co-operation as giving to Co-operation in Malaya "Life and light" from a "nothingness and a void that did not even seem to ache", and of Urban Co-operators as "labouring mightily and unadventurously in the more elementary forms of payment and receipt" and "sitting down to a protracted 'breather' " while "throughout the land there are signs of the awakening of a new spirit". The Hon'ble the British Resident does know Malaya and Malayan Co-operation, and it is good for Co-operators that we could hear him. What a challenge, and from what a worthy person!

The address by Mr. G. Hawkins, the Asst. Director of Co-operation is a profound survey of Co-operation and Co-operators, giving copious maxims, aims, plans, procedures, and tests—all practical, real, sound and comprehensive, worthy of the man Mr. Hawkins is and the office he holds. Finding so many and such invaluable points raised by him in his speech, and in language and manner for which we know him, I as a Co-operator, began to take down on paper extract after extract until no less than twenty two of them were already in my possession, the twenty-second being the tests he set for Societies and their Committees. I shall keep list of extracts as an "aid-memoire" for me in my work and duties as a Co-operator.

Mr. M.W. Navaratnam, the President of the Conference, gave the right direction to the Conference in proposing to review the work of Co-operation, formulating schemes, and considering difficulties and discussing and deciding plans. He certainly did right in saying that the Conference was not an annual "Makan Angin". It could not be allowed to carry on so, with such able and devoted workers as Mr. R.N. Thamby-Thurai, Mr. J.R. Vethavanam and Mr. M. W. Navaratnam themselves as honorary executives in Selangor alone, and the Hon'ble Mr. S.W. Jones, Mr. R. Boyd, and Mr. G. Hawkins as Patrons and Directors.

Mr. John Hands, tracing with his finger the charts in the Director's office. and emphasizing the security of investment under the Union Jack and loyalty inevitable in true Co-operators, should be effective answer to Mr. S. Selvadurai who "whooped and wailed" against Malayan Co-operation through the last issue of the *Pathfinder*.

I cannot conclude this appreciation better than by making an observation on the last point made by Mr. G. Hawkins under "some suggestions". Speaking of the task before the Union of strengthening the relationships between various Societies Mr. Hawkins said: "Some Societies are parochial and as I heard a Vice-President say three years ago, "there is Geneva as well as Jaffna". The Vice-President in reference must have known Mr. Hawkins's predilection to poetic language, and in his presence must have himself been obliged by the Meuse of Poetry by her boon to him of 'Jaffna' as a poetic rhyme complement of 'Geneva'. I know where parochialism reigns among the Societies in Selangor, and I know where the cap fits, or at least where is used to fit. It is not much use for anybody and certainly not for Co-operators, to quarrel. In the true spirit of Co-operators, let not even the more privileged Societies grudge making common endeavours with the Mercantile and other non-Government Societies, even though it might cause them a little more inconvenience and expense. An 'early tale' might sometimes seem clever, but when the truth is found out—?

I am for Co-operation to proceed and prosper as dreamt and planted by its pioneers in Malaya, and toiled for by the noble band of workers and executives and exhorted by the speakers at the last All Malayan Conference!

Yours, etc.,
"Co-operator."

(V)
Scholarships And Professions.

(The Editor The "Pathfinder")

SIR,—In response to the invitation of the Editorial Board for the expression of views of the readers of the *"Pathfinder"* on the questions raised by the correspondent "M.A.N." regarding the proposal by the Jaffnese Co-operative Society Ltd. to offer scholarships, I shall thank you to allow me space in the columns of your Journal to express my views.

I do not appreciate the arguments of "M.A.N." which bristle with questions of communal virtue and patriotism. It is a matter of common knowledge that scholarships are generally offered, to provide facilities for higher education coupled with scientific training, to students possessing exceptional merits and efficiency, irrespective of race, creed or other factors. The grant of allowances is utilised to defray the expenses and costs and all incidentals of imparting education at certain institutions to attain professional or academic qualifications.

I believe that the proposal by the Jaffnese Co-operative Society Ltd. to award scholarships to deserving candidates of the Jaffnese community is, inter alia, to discover ways and means of preventing and curing the illness of unemployment amongst our youths. Majority of the Jaffnese had explicit confidence on continuity of employment under local Government, but, unfortunately, the recent change of policy of Government has. If the leaders do nothing to adapt the community to the changed conditions the plight of the youths will be a sorry one indeed.

In the circumstances, imposition of any undesirable restrictions and limitations to the offer of scholarships to Jaffnese youths as suggested by "M.A.N." appear to be preposterous, and will not be accepted in equity by any student imbued with broad outlook and clear vision. The suggestion to get back the money spent on the scholar's study savours of deliberate obscurantism and further exposes the narrow-mindedness of our community.

I do not understand what "M.A.N." means by "well-planned" conditions, but I presume that he desires the student eligible for the scholarship to enter into formal contract embodying the stipulations with regard to re-imbursement of the expenses incurred by the giver and his future obligations, either, moral or legal. If such be the intention, it then amounts to a declaration that our community follows the example of the camel in the legend, which would never cross a river, it had not crossed before. In other words, stick to antiquated idiosyncracies.

To illustrate the common ideal and the common object to promote the cause of higher and secondary education, I invite the attention of "M.A.N." to the recent scholarship offered to Malayan students by the Right Honourable V.S. Srinivasa Sastri, P.C.,C.H. Mr. Sastri did not impose any restrictions, though the scholarship was offered to Malayan students at the expense of an Indian University. To offer scholarships subject to future contractual obligations will not pave the way to promote the welfare and upliftment of our community. Such contracts are unusual and opposed to public policy and might not be enforcable. Why then, enter into technicalities?

Yours faithfully,
K. Sivasamy

Klang,
27th. July, 1937.

(VI)
Felicitation.

The Editor, Pathfinder,

SIR,—At last we can proudly say that we have an organ of our own. This I am sure is due to the managing Committees' boldness in directing the affairs of the Society towards the welfare of both the members and non-members of our community. Felicitations, though belated, need not be considered as out of place at this juncture. The make up of the magazine is very pleasing and the contributors are doing real service. The unique feature of the magazine

is its appearance in dual languages. It is satisfactory to note that the magazine is within the reach of any non-member because of its price.

This venture is just babe and it will be advisable to nurse it with care and discretion. If the parents of this babe rear it with noble and idealistic minds, then it will grow into a very useful adult. Absence of inferiority or superiority complex, preferential treatment, preclusion of particular items of interest or reports in dealing with contributors or others, would go a long way in assisting this babe to grow into a healthy and useful citizen of our country.

I must take this opportunity to express, through the medium of this magazine, the gratitude of many for the honorary workers of the Society in various parts of the country, who sacrifice most of their very valuable time in the discharge of their duties to the Society.

I must thank Mr. S. Selvanayagam for his timely article on "New Life Movement". He is right in his statement that the large number of Societies and Associations already in existence have not properly catered for the actual wants of our community. Of course, we cannot blame the Societies and Associations for this failure. If those in office would sink their differences of opinions, selfish motives, pride and disposition to divide into factions to suit their own particular aims, it is certain that the Societies and Associations will assist the members very well. With these evils unremedied any amount of "New Life Movement" cannot give us progress. Let us first of all eradicate from us all evils that tend to destroy methodical progress, select *one* individual as our leader and learn to obey him inspite of differences of opinion, and practise always to go by unanimous decisions and not by majority alone. Form a committee and obey its decisions as those of our king's.

I feel that I cannot accept the invitation of the managing Committee to advance criticism on its working before I know for cretain that constructive criticism wil not be resented. However anxious they may be to receive such criticisms, plain facts in most cases destroy friendliness.

Yours, etc.
S.S. Maniam.

Impressions of A Tour of Malaya

(By K. Alvappillai B. A. Hons. (Lond.); C.C.S.)

WHILST sojourning in Malaya during a brief period of three months I have often been put the stereotyped question—"How do you like Malaya?" And I propose to set down in this article all too briefly certain of my impressions about the country and its people with particular reference to such questions as I think are of special interest to the Ceylon Tamils who are resident there. I realise at the outset that it is not always possible to perfect the study of a country, its peoples and problems within the short space of three months particularly for one who was bent more on holidaying than on study. I have only to go upon those hazy impressions I have obtained first-hand and other ideas and views which came to be ventilated in the course of conversation. I should also crave the indulgence of my readers for what might appear to be irrelevant digressions when I try to make any point clear by drawing a comparison or contrast between this country (Ceylon) and Malaya.

Malaya, A Second Paradise.

"The land of milk and honey". This is how Malaya was described to me by certain gentlemen whom I had the pleasure of meeting in the course of my tour. And I was in no need to have been told this. For even a very casual observer cannot but be struck by the fertility of its soil and the abundance of its natural resources. A rainfall which seldom goes below 75 inches even in the driest parts—which by the way holds the secret to soil fertility, the abundance of mineral wealth and forest resources; the network of large rivers and perennial streams; and a salubrious climate;—all such nature's blessings have contributed in large measure towards the plenty of this land. Add to these the toil and the ingenuity of the immigrant population that come from far off lands and the resources of modern science and modern industry harnessed to good purpose by its rulers; and it is not an exaggeration to say that Malaya has been made into a second paradise. It is a country of which not only the Malays but every other race that has made it its home can genuinely be proud of. Although its main wealth comes from agriculture and mining, a glimpse at first hand of a few nascent industries convinced me of the future possibilities in industrial development.

Malaya Is Ahead Of Ceylon.

I have often come across people trying to impress on me, as if I needed being impressed, the various aspects in respect of which Malaya is ahead of Ceylon. It used to be said that the roads and railways of Malaya, the educational system and public health services, and in brief the general administrative machinery are far more efficient than their counterparts in this country which has been under Western rule for the past 200 years. I must say that I was unable to subscribe to such a general statement although I admit that in a good many things Malaya is ahead of Ceylon. Malaya has no doubt better roads, better health services, a better organised planting industry than what Ceylon can boast of. Its progress and achievement in the last half a century during which it came under British influence is creditable indeed.

Vital Difference Between Malaya and Ceylon.

But let it be remembered when one compares Malaya with Ceylon there is this one vital difference between these two countries. To put it bluntly, one is rich and the other is poor. I would with the permission of my readers, digress a bit to indicate a few facts about Ceylon though it is not my purpose to write anything in justification of our present condition.

Ceylon Politically Ahead.

We have been a century and a half under British rule and it need not surprise the Malays when we tell them that we are far ahead of them politically as can only be the case, seeing it did not take us long to absorb and assimilate the liberal and democratic ideas of the West. We do not of course claim any racial superiority.

Poverty Of Natural Resources.

The question is asked why then we have lagged behind in certain matters. There is only one answer to the question and that is the comparative poverty of natural resources of Ceylon. A rather glowing picture used to be painted about Ceylon in the past. Ceylon has some fine and picturesque scenery. One has only to go to the top of Adam's Peak or the Ramboda Pass to be struck with the beauty and grandeur of the undulating hills. It does not follow that Ceylon is equally fertile. Let me give a few

general facts about the economic position on this side of the Bay of Bengal. A certain portion of Ceylon is no doubt fertile, that is, the Central and portions of the Western and Southern Ceylon. Here we have rain during both monsoons, and as such this is the most fertile part of Ceylon.

Main Agricultural Industries. In Hands of Foreign Capitalists.

Two of the main agricultural industries viz., tea and rubber thrive in this area. But unfortunately the greater part of the tea industry and nearly fifty per cent. of the rubber industry is in the hands of foreign capitalists, and so, apart from the fact that the Government derives a certain amount of revenue from exports, it cannot be said that these foreign concerns are of much benefit to the Ceylonese. Now the rest of Ceylon and in this division comes the Northern, Eastern and North Central Provinces is referred to as the 'dry zone'—meaning that rain falls here only during one monsoon. The rainfall in this area seldom exceeds 50 inches. Most of this area is undeveloped, and being unfertile and malaria-ridden, cannot be developed except by launching big expensive schemes of colonisation aided by the State. One such scheme, called the Minneriya Scheme, is under experiment now. There is very little mineral wealth in Ceylon and practically no industries. Well, I need not go much more into details about the economic possibilities of Ceylon. I wish only to impress on our Ceylon readers the fact that this is not a country where every prospect pleases. Of course I must qualify this statement by adding that my estimate is of Ceylon as at present; and although no one can predict what the future holds for us, it could be safely presumed that there cannot be any spectacular change in our economic policy for the next twenty five years. I have a purpose in including in this article this appreciation of our present economic condition and that will be divulged in a further article which I propose to send later for publication in the *'Pathfinder'*.

Malaya More Prosperous.

So if the public and social services are better organised there than here it is because the Malayan Government is prosperous enough to afford a programme of liberal expenditure on such services. The prosperity of a country is reflected in the finances of its Government. In the case of Malaya the vast areas of unexploited forest and mining land, particularly in the State of Pahang, promise a more prosperous future.

Malaya For The Malays.

Now let me come to the subject of the peoples of Malaya. I believe my readers are aware of the slogan started not many years ago of "Malaya for the Malays". One cannot be sure of the causes that led to the realisation only at this stage of the rights of the people of the soil as against those of communities who settled much later. I do not think that there has been any appreciable increase in the population of the Malays in recent years, but there has undoubtedly been some educational progress which not only enabled the Malays to gain a better appreciation of their rights, but also turned out numbers of young Malays to flood the employment market. This circumstance, and not any increase in population, combined with the need for economy in national expenditure has probably brought home to the Administration the paramount necessity of conserving the rights of the Malays. However adversely such a policy has affected the interests of other resident communities particularly the Jaffnese, no sane person can fight against it. For it is not the same policy that we have been fighting for in this country for years and in regard to which we can claim to have achieved some measure of success?

Ceylon For The Ceylonese.

But there is an entirely different angle from which this problem should be viewed. Even in Ceylon the term Ceylonese does not mean the major community, that is the Sinhalese alone. The Tamils, the Burghers, the Muslims and the few Malays who have made this country their permanent home are all Ceylonese, and when we say 'Ceylon for the Ceylonese', we certainly mean and include all communities who have made this Island their permanent home and created permanent interests therein. I say nothing about the status of the immigrant Indians in this country as the question is in the melting pot at present and also *sub judice* to some extent.

Malaya For The Malayans.

I must admit that after a very superficial acquaintance with the affairs of Malaya I failed to understand the reasonableness in the undue emphasis given to the slogan of 'Malaya for the Malays', for I was unable to see that Malaya was solely of the Malays anymore than India was solely of the Hindus. I remember reading somewhere that the Chinese by themselves alone outnumber the Malays, and the Chinese who have practically settled down in all parts of Malaya including the British Colonies and who have created for themselves vested interests in all walks of life, will at no time leave Malaya. It is therefore wrong to think of only the Malays when speaking of Malaya, except in so far as it is necessary to ameliorate the conditions of a race whose ancestors were once the sole masters of the country, and who have rather lagged behind in the march of progress. It is now a recognised principle in the handling of international affairs that the minorities in a country are entitled to equal treatment provided that they have made their country of adoption their permanent home. I was glad to be informed that this principle is being recognised in Malaya, but to have it so recognised and reaffirmed, it is up to the minority communities to first prove not merely by their intentions but by their actions that they are determined to stay for ever in the adopted country and make their due contribution towards its progress.

The Awakening Of A National Consciousness.

The extraordinary concord and amity in which the cosmopolitan population of Malaya have been and are living side by side is an encouraging sign of the future possibilities of solidarity and the awakening of a national consciousness through the identification of common interests and a pooling of the resources of the various communities towards the common good. People used to Indian politics are apt to wonder at the absence of communal conflicts in Malaya. The secret as far as I could gather lies in the peace loving temperament of the Malays and the hospitable temperament of the Chinese both of whom constitute the major races in the land, and this absence of conflicts has been the greatest factor of progress. Most foreign visitors have marvelled at the unusual degree of harmony prevailing amongst the various communities, and some have not failed to point it out as an object lesson to other Asiatic countries where the communal canker continues to eat into the vitals of the body politic.

Malays Are Intelligent.

I have also heard it said that the contentment that is so characteristic of the Malays finds its explanation in their lazy-going nature and their comparative ignorance of their political and civic rights. I do not hold with this view nor with that other than tries to paint them as intellectual imbeciles. They are as intelligent as any other Eastern race.

It is perhaps true to say that they are a contented lot and the casual observer who goes away with the impression that they are only a bit better than mere hewers of wood and drawers of water should remember that a bare fifty years of the operation of the modernising process is too short a time within which they could have broken through their racial and religious traditions. Civic and political sense take time to develop, and I have no doubt that in the fullness of time the Malays will hold their own against any other community in the Peninsula. I send them the best wishes of my community in this country and would implore them to bear in mind the services so willingly rendered by our pioneers in making their country what it is today when the time comes to determine the rights of those of us who are still giving of their best to Malaya and their descendants who will soon make it their country of adoption.

These are a few of my impressions, and though I have been unconscionably long, I feel I have written mighty little about that vast and varied country. There is just one thing I wanted to do a little airing about; and that is the future of the Jaffnese community in Malaya. Let me reserve it for a future occasion.

The Dowry System—A Pernicious Custom

By S. Chelvanayagam.

The System Has No Parallel.

THE **dowry system,** as that pernicious custom practised by the Jaffnese is called, has perhaps no parallel in any other part of the world for its evil effects. And yet we would in our ignorance and want of impartial judgment in the light of changing conditions, sacrifice anything but give up a custom which has nothing to recommend it.

Its Evil Effects.

In its ill effects, in the vital part it plays in the marriage contract, and in the grip it has on the people the dowry system, as practised by the Jaffnese, takes some beating. It has assumed such huge proportions today as to smother the advancement, nay the prosperity, of this people. The educated and the uneducated, the rich and the poor, are in its grip; and few have as yet come forward to educate the people on the folly of countenancing this old and meaningless custom, under the vile effects of which many a home has been ruined, and many a poor girl without a dowry remains unmarried!

Maiden Bondage Wilfilly Enforced.

It would shock the enlightened peoples of the world to know the full significance of this cursed custom which in effect is little less than a form of maiden bondage wilfully enforced by the people, strangely enough in an important unit of the British Empire where such equally pernicious practices as slavery, *mui tsai* and opium somking have been or are being stamped out. We know what a hue and cry was raised at the suggestion of abolishing slavery; how long it took to get it entirely abolished; how much Wilberforce had to do to redeem the unfortunate souls from their sad plight. Today Government has decreed that the practice of slavery is unlawful and the offenders liable

to punishment; and so with other vile practices. Similarly it would be difficult, almost impossible, at the start, to get people to comprehend the harmful effects that the dowry system produces on them. But I am convinced that unless we honourably and chivalrously redeem our dear sisters from the bondage in which we have heartlessly placed them, Government action or other external influence would sooner or later be brought to bear upon us to abandon the obnoxious practice. I have no doubt that we love our sisters no less than our brothers. While we have allowed our brothers the right of free marriage why have we placed restrictions on our sisters? God created all human beings, including Jaffnese girls, equal in status. Let not therefore man-made laws and customs (dowry) be obstacles and impediments for our sisters to embrace matrimony the most sacred of undertakings and the most vital and necessary for the happiness and preservation of mankind. Everybody knew at heart that slavery was bad, but the greed for gain out-weighed the sense of justice; everybody knows the evil effects of opium smoking, but the force of habit overpowers the will of the victim; everybody knows the miseries allied with the dowry system, but the greed for possession and the impotence of man resulting from the long practice of a custom have killed our conscience and made us deaf to the moans and sighs of our sisters and groans and cries of our fathers!

An Old System Faithfully Observed.

If a Jaffna man were asked why the dowry system was being so faithfully observed, he would show surprise at the question. From his birth he has been faithfully trained in an atmosphere that has accepted the dowry system as a matter of course. If you pressed the point, after beating about the bush, he would say something like this: "it is an old custom and must therefore be kept". How wise we are! Another would say that the young wife must be provided for in the event of the pre-decease of the husband! How tragic! This crude belief need hardly be discussed. Can it be that the system was devised in order to escape death duties? Or is it because the love of the father for his daughter is so great that he must show it in some tangible form at the time of her marriage?

Discussion Cannot Be Delayed.

None of these reasons can hold water in this year of 1937 A. D., and let us put a stop to this out-of-date and blind custom and thereby usher in an era of freedom, happiness and prosperity for our people. You will agree that discussing this dreadful custom at length may be most unwelcome and unpalatable: therefore the least said about it the better. But the matter is of such importance that discussion cannot any longer be delayed. Jaffna and the Jaffnese are being mercilessly undermined by this cursed custom. In the early days a dowry in the form of some land and a house was provided for the girls so that when the sons and husbands went out to work or to find work the wives could stay at home. But today that well-meant action has been vilely abused and the practice has out-grown its limits beyond recognition. It can no longer be considered as beneficial, necessary or suitable at the present time.

Mythical Dowries.

The present day craze is for dowries in cash! The smallest dowry for a young man holding some employment yielding a pittance as remuneration, or with no visible means of income, may be not less than Rs. 5000|- which may be all in cash or Rs. 2000|- in cash, Rs. 1000|- in jewellery and Rs. 2000|- in land or house! The father of the girl must have been put to some trouble to provide this

dowry! Should he have a few more daug hters he must be a wealthy man to provide similar dowries for every daughter. On the other hand, should he be a poor man or die early, the plight of the girls could better be imagined. More bewildering is the dowry of the so-called wealthy and caste families. The mythical amounts—God alone knows if the actual transactions ever take place—range from Rs. 50,000|- to Rs. 100,000|-! With such wealth in Jaffna the dusty barren fields ought to smile with grain; factories should groan and creak; neighbouring peoples should flock to Jaffna in search of employment! But the truth is otherwise.

Future Of Sons Gloomy.

The Jaffnese are bemoaning their lot everywhere in being denied employment. They are despondent about the future of their sons. Only a few of our men are in the professions commanding a lucrative practice; very few are qualified in the scientific and technical lines; the majority of them are in subordinate positions in the Government services earning a pittance. So long as we remain slaves to this dowry system there can be no emanicipation for our young men. They will have no ambition; they will not go to distant lands in search of adventure, employment, settlement; they will not learn to be independent. There is always that distant shadow of dowry following them everywhere. What a national calamity that is! The birth of a daughter binds the father and the brother hand, foot, and mouth, and they are unwilling to venture and take risks. The result is national stagnation and deterioration. Abandon this blood-sucking evil and tomorrow you will have a new race of Jaffnese whose whole energy, wealth and service will be directed not for selfish motives but for mutual benefit.

Take a man who has daughters. His aspirations to better himself, to travel, to improve his mind, to be venturesome in business, to seek new settlement, etc. are unthinkable. If he has sons they too suffer. They cannot have a liberal education or have equal chances with others not shackled with sisters. All the money must be saved up for the all important dowry which alone looms large. His only thought and dream is to give his daughters in marriage with its inseparable dowry, and his misery is even substantially increased after his daughters' marriage when his sons-in-law insist on having their "pound of flesh", and poor man! he is overburdened with debt and sorrow and spends his last days in unhappiness.

What Happens To Dowry?

What happens to the dowry? I have not heard of many instances where it has been wisely or profitably used. There are many instances where the oppressed father-in-law has with blood-shot eyes sat powerless and seen his hoarded up dowry squandered or lost by his precious son-in-law. In many cases the young man settles his debts with it, or buys a motor car, or makes a trip to Europe to improve his mind, or sets up a business with no previous business training!

Does Provision Of Dowry Indicate Inferiority?

I am still uncertain about one point. When the time of marriage comes the girl is provided with a dowry. Is it because the daughter is inferior in status or worth so that some wordly wealth must go to make up for the deficiency, or is it because the father loves the daughter more than his son that he must give her a grand wedding presrent? Shame to tell, the greater the qualifications of the bridegroom the greater is the dowry!! And the dowry is always "demanded" not "voluntarily given". All these go to prove clearly that the original purpose of providing dowries has been substituted by greed, desire for gain and the satisfying of empty pride.

Worthless Creatures Demand Dowry.

Today the daughter is receiving as good an education as the son, sometimes better. If she has obtained less scholastic distinctions, she has other rare qualifications pertinent to her sex: domestic science, nursing, cooking, needle-work, and music. What prospective bridegroom can look such a girl in the face and demand a dowry to enhance her worth?. Only a worthless creature who does not value a girl for her sake and who does not marry for love would demand a dowry through many artful and shady devices. Such a man is unworthy of her and it is really surprising that a father consents to give his daughter to such a person! And the poor girl consents to marry such a man! Give me the choice and I would rather remain unmarried than consent to bleed my dear father or brother or uncle & perhaps hasten his death by coercing him to find the dowry for me.

Save Community From Utter Ruination.

Young men who are about to marry and boys who may ultimately marry, please think a little and, while there is yet time, save our community from ruination by making your fathers devote their wealth for the prosperity of the community. Let not the wealth be tied up in dowries. Redeem your sisters from their bondage. Give every Jaffna girl her freedom to marry and thereby you shall earn the blessing of all those girls and of the community.

Defy Custom.

My sisters of Jaffna, the time has come when, like Joan of Arc, you are destined to redeem Jaffna from a vile practice which has slowly but surely thrown a curse over all Jaffnese and bled them dry. Though woman has been described as the 'weaker vessel' she has often proved to be the conquering agent. Let me not stir you up to mutiny and rage. But you must assert yourselves. You are not going to let yourselves be treated any more by our young men as worthless chattel and an object of bargaining. Where is your pride? Any man must marry a woman for the woman's sake and not for any other consideration whatsoever. Defy your fathers who want to bargain over you. My last word to you, my dear sisters, for whose sake I have written this unpleasant article, is that you must think of the thousands of Jaffnese girls who remain unmarried for want of dowries. If you are fortunate to have a dowry you are only encouraging the practice of this cursed dowry system. And therefore you should, if you want your own happiness, think more of the happiness of the less fortunate girls and give the lead in doing away with this practice by refusing to marry until your hand is claimed in marriage for your own sake.

——:-:o:-:——

Business and Business As A Career

(By Berlyn R. Samarawickrama.)

THE biggest problem that any family has to face is that of placing a young man in surroundings which will enable him to develop in his own lines and succeed in his own particular calling. This, in most cases, although nine out of ten do not know it, is the rendering of satisfaction in some form or other to their fellow creatures, or, in other words, finding self-expression through service.

Foundation For A Business Career.

Definite training in some subjects is, of course, essential to a young man who would follow one of the recognized professions, and of these one of the most delightful and most important is the preparation for a business career. As a general truth, it may be said that the measure of success of a commercial or industrial business man rests, among other things, on a foundation of carefully observed facts that the imaginative mind proceeds to build up for future activities. The creative faculty is most worth cultivating in every young business man. Without it he will flounder in the morasses and quagmires of doubt and indecision. In order to cultivate the creative faculty the young man who enters a business career should be endowed with a sufficient mental equipment. He may be armed with a good school education, but he enters an environment that too often does not repeat the school atmosphere. He finds his surroundings puzzling, because his brain has been trained and organized in other directions than business; he has perhaps formed a habit of mind that does not readily adapt itself to changes. He has, after entering into business, to learn to be quick-witted and self reliant, and accustom himself to irksome routine. He is sometimes slow to learn that business discussions and decisions have no resemblance to argumentative school methods. Although life is a belend of thought and action, it is usually true that the abstract world of thought, and the business world of action, develop different types of minds. As Emerson said "Commerce is a game of skill which every man cannot play."

Qualities Necessary For Success.

The mental faculties that are most in need of training are invariably those that tend to alertness of mind, to keen observation, to sustained concentration, to quick decision, and a capacity for getting things done. To perform routine methods and follow on old lines is an easy thing; but to think out new lines whenever necessary, to act independently on one's own judgment and take the responsibility of result, needs special training. Influences calling for new methods and changes in policy are always at work; in fact, a certain quickness in detecting such influence and changing conditions, and providing for them, has been the making of many a successful business man. But the individual who runs another man's business is at a great disadvantage. He may be endowed with the mental faculties mentioned above, but he generally has to act according to the directions of the employer. If, however, his employer is a man who has some business experience, even in a very remote way, he will lend his ears to the propositions advanced and will give his decision in a sound logical manner.

Book Knowledge Only An Aid.

There are some who would say that mental culture of a high order is incom-

patible with the business mind; in other words, the habit of mind of the scholar is quite different from the habit of mind of the business man. Generally speaking, that may be true. In these days of keen competition business makes a serious demand on the mind and the time of the business man; it does not therefore leave him much leisure to pursue academic studies. He has a definite object before him; it calls for unflagging pursuit, continual thought and reflection. The majority of successful business men, although possessing highly organised brains, would not, in the academic sense, be termed "educated" by their scholastic friends. Nor would the business man claim that scholastic attainments are of much use to him so far as his business is concerned. He is content wiht his store of "wordly" knowledge, a clear brain, mental activity and abounding common sense. His school has been his intercourse with his fellow men, his wits pitted against theirs; he has no slavish dependence on books; he has experienced the truth of the saying of the late Professor John Stuart Blackie which is as follows:- "The original and proper *source* of knowledge is not books, but life, experience, personal thinking, feeling and activity. Books are no doubt very useful helps to knowledge, and in some measure also to the practice of useful arts and accomplishments; but they are not in any case the primary and rational source of culture, and in my opinion, their virtue is not a little apt to be over-rated even in those branches of acquirements where they seem most indispensable. They are not creative powers in any sense; they are merely helps, instruments, tools, and even as tools they are only artificial tools, super-added to those with which the wise provision of Nature has equipped us."

Brain Power & Mental Activity Count

Education is not the index of a man's mental power. While I do not say it in any combative sense, the brain power and mental activity of the "uneducated" successful business man, speaking generally, are equal to those shown by men occupied in academic pursuits or in the learned professions. From the very nature of his work he has been led to cultivate close intercourse with his fellow men, to practise keen observation, to develop imagination, to draw conclusions, and all his mental activities are personal to himself. If he does not dream the dreams of philosophers, of poets and artists, he may have come as near to the fundamental cosmic realities as any one of them.

Practical Traning Needed.

Whatever the mental equipment of a young man who enters a business career, it should be supplemented by a good training in the principal business requirements, even if it be only theoretical. It is seldom that any one person has the opportunity of getting a good practical training in every department of a large business house, and no one who aspires to fill a responsible position can hope to be thoroughly qualified if he does not have more than nodding acquaintance with the general workings of the departments of a business house.

Integrity Essential.

Honesty and integrity are the settled policies of a business man, the greater these the more endurnig is his success. The confidence of the public is secured by fair and fixed prices, based on intrinsic worth, reasonable margin of profit, and the satisfaction to his customers of his services.

Mental Portayal Of The Balance Sheet

What may perhaps be described as the book-keeping mind is among the technical qualifications essential to the business man. It is not necessary that a business man must

be a book-keeper, but he must understand the principles upon which accounts are kept. He must have the ability to judge a transaction by its effect upon books of accounts. The annual balance sheet must always be in his mind. This is another way of saying that he must recognize the essential truth that for any work to be successful in this world he must bring satisfaction to every one concerned by a proper balance between service and profit.

Time Sense.

Second in importance to what may be described as the book-keeping mind as a necessary qualification for a business man, is the time sense. The saying is "time is the essence of the contract". Every one is familiar with the phrase, but very few understand it, and a still smaller number act upon it. A most profitable business may be turned into a loss if the time sense is not properly exercised. Lack of appreciation of the time factor is one of the most fatal weaknesses of certain business men.

Harmony Needed.

Doing business is doing real things. Things done in business carry with them a satisfaction which does not always attach to things done in the professions, politics, or other walks of life. In business everybody must be satisfied there is absolute and unqualified freedom on every hand. No one is subject to any form of pressure or coercion. It is no good trying to impose your ideas upon others. You must secure complete agreement all round. You must devote yourself entirely and whole-heartedly to the task of giving satisfaction to both producers and consumers, between whom you stand, or you cannot continue in business.

Singleness Of Purpose.

And then there is the clean air, the honest atmosphere of commerce—an atmosphere cleaner, brighter and more honest than any other atmosphere I know of. It is almost the only department of human activity in which you can get a really clear issue, and in which everything that is done is done for its own sake without ulterior motive. Such singleness of purpose is seldom possible, for example, in politics. The "Yes" or "No" of commerce, simple, straight, understandable, and honest, is hard to find in any other walk of life.

Need To Be Philosophical.

I am, however, far from saying that business is all happiness. The business life, indeed, has perhaps more than its due proportion of disappointment and failure; but disappointment and failure are not incompatible with happiness. In a general way, perhaps, the nearest analogy to the life of the business man is that of the gardener. Both need to be philosophers. The best laid plans, like the best worked gardens, do not always yield the desired results. Just as the gardener is at the mercy of the weather so is the business man at the mercy of the public whim; but I am not at all sure that in either case greater happiness would result if things were different.

Our Indebtedness To The Business Men.

In my view, it is to the business man that we owe almost everything we possess in a material way. And the only hope of securing better conditions and higher standard of living for the workers and the people as a whole is in the increase and encouragement of a competent class of business men working for the common good on competitive and individualistic lines.

Exchange & Distribution Of Goods.

Far too much importance is given by thinkers on industrial questions to the mak-

ing of things, and far too little to exchange and distribution. It can be argued that the making of things is comparatively easy, but to successfully and economically negotiate the transfer of goods from the producer to the consumer constitutes the more difficult and more vital part of the complete transaction of the business. Exchange is the very essence of business, and land, labour, brain and the other factors are of factors are of less importance. When less importance. When a close analysis is undertaken all these are of small importance compared with this intangible ingredient expressed by the word "exchange".

It does not matter one little bit what may be the system under which we work, what it is called, or how it is devised. Nothing can ever alter the fact that civilization is a result of reciprocally working factors between those ready to give and those willing to take. This rule is of universal application. The journalist who writes may produce articles and stories by the ton, but they will bring him no benefit unless he can persuade other human beings like himself that some advantage will accrue to them from the reading of his articles and stories, and that the advantage is worth exchanging with some of their possessions. The lawyer who takes a fee of $1,000 for attending a law suit, which occupies him only a day or two, is only able to effect such an exchange because the person on whose behalf he acts is willing to assess the two days' efforts of the lawyer at a value that may represent as much as six months' or one year's efforts on the part of himself. It is true that some with greater skill in the art of exchange, are able to make bargains more profitable to themselves than others. But if this process of exchange happens to be arranged in such a manner as to bring an undue advantage to one of the parties, the quickest, surest, and most effective remedy for such injustice is public knowledge of the situation in order that numerous other men may come into the same market, and so reduce the terms of the extortioner as to bring the transaction rapidly down to a normal and equitable level. If the lawyer's $1,000 is, in the light of public opinion, too high, there wil be a wide-spread desire on the part of young men and women to enter legal profession. If, on the other hand, it is thought to be an inadequate return for the trouble of qualifying for a lawyer, students will be discouraged, and there will be a shortage of lawyers. It is also a question of exchange.

Importance Of 'No'.

An essential requirement to success in a business career would seem to be the ability to say "No", and the knowledge of when to say it. If the business man were to say "Yes" to more than a very small percentage of the proposals made to him, he would not remain in business long. "No' is the most important word in the language and the most difficult word of all to say. The Education of a child consists very largely in "No", but it is not easy to say "No" in most cases. The business man will find himself frequently in situations where he will have to say "No" to the worker, "No" to the supplier, and "No" to the custormer—the last operation benig perhaps the most difficult and the least understood of the three.

Fixed Price.

It is very difficult to decline a request for a five per cent. discount on a prospective customer's account, especially when he is told that all one's competitors give it and that without it the account will not be opened. Given the chance of an order of the value of $1,000 at one's advertised price, subject only to five per cent. discount, it needs a strong and good business man to throw away $950 for the sake of the principle involved in $50.

Yet if business is to be sound and honest, that must be done. It is essential to be just and fair to one's customers. If your price for a given article is $1,000 and you sell to one customer at that price and then, because the next is gifted with superior bargaining power, you allow him to have the same article for $950, you are surely wronging the first man.

Firmness.

A good deal might be said about the science of saying "No". In the business of buying and selling, even in its simplest forms, the buyer must say "No" on the first offer of the seller, if only as a means of testing the quality of the article or the proposition, and learning more about it. But the most difficult "No" of all is that which must be said to some enthusiastic assistant who has evolved some new idea which may not work. It is very necessary in these cases to say the "No" in such a way as not to discourage ideas of the right kind; and the difficulty is not made any less by the suspicion that will always lurk that after all your decision may be wrong.

Court Of Appeal.

For the head of a business, as for the head of a family, it is very necessary to be sure when saying "Yes" or "No" that he is not being used as a court of appeal from a lesser authority. When your child comes to you with a request to be allowed to go to a place of entertainment, if your are a wise and practical father, you would not answer the question until you have ascertained whether an answer has already been secured from the mother. Similarly, in the running of a business, a minor official may come to you with a question or a suggestion, having no other purpose in view than to take your decision back in triumph to his superior, who has already given an unfavourable decision.

Looking Forward

(By M. Sabaratnasinghe.)

(At the last annual general meeting of the Jaffnese Co-operative Society, Mr. R. Boyd, the Director of Co-operation in Malaya, had, it is reported, referred, in an appreciative way, to the forward looking policy of the Society and its organ, *"The Pathfinder"*. This article is written with a view to put forward a few suggestions with special reference to that "forward looking" policy.)

Looking Forward—Why it is Necessary.

IF the majority of our countrymen in Malaya find themselves pushed into a blind alley leading nowhere today, it is because the mental outlook of those sturdy pioneers who went over to that country in the early days was very limited. Though they were aware that succeeding genera-

tions would follow in their footsteps blindly, yet they do not appear to have cared what became of those that inevitably followed them, so long as they were able to fill their pockets with sufficient money to enable them to return home, and brag about it to their home people. The avowed object of almost everyone of them was to make a little pile of money somewhere, and return home to enjoy it along with a number of dependent relations, who were simply waiting to relieve them of it the moment they arrived home. Sometimes it so happened that they were relieved of their hard earned money by their well meaning parents, brothers, or relatives even before they returned home.

These early pioneers never felt that they owed something to the country which warmly received them and that they should retain their savings and invest it in the country. Mother Earth is always bountiful to her children when they solicit her love, but if any of her children attempts to impoverish her lap without replenishing it, she withdraws all her bounty. Malaya is as much a part of Mother Earth as Jaffna is; and of all the communities that have made Malaya their home, the Jaffnese alone find themselves in the position of a farmer who had exhausted all the fertility of his farm soil, or of a cowherd who had milked his cow dry. If the Jaffnese had thought earlier that difficult times were ahead and put their heads together to make provision for the future, we would not have had the unfortunate experience of witnessing Malaya's unemployed becoming at one and the same time Jaffna's unemployed, and, consequently, Ceylon's unemployed as well. Yet, it is not too late. A few men, good and true, though their number be few, have determined to atone for the sins of omission and commission of those that went before them. It is quite unnecessary either to take a census of these or to do propaganda to gather more to rally round to their point of view. Something has to be done; and that too without any further delay.

Broadly speaking, our countrymen in Malaya may be said to belong to two distinct groups, namely, temporary sojourners and permanent settlers. The former do not look beyond their noses, but the latter have to look not only to the present but also far ahead. There is no need for the two parties to quarrel. Either can help the other, each in its own way. The Jaffnese Co-operative Society alone is in the happy position of being not only a representative body but also an organisation which aims at serving everybody. It is needless to add that that body cannot but pursue a forward policy if it is to continue its useful service in ever fresh widening channels. Everyone, whether at home or abroad, feels that we should not be content with being merely wage-earners—a little more polished perhaps, but certainly with severer handicaps and worse tribulations than that indentured coolies of the East Indies. If then better our position we must, we ought certainly to look ahead. "Forward looking" should, therefore, be the motto of everyone of us for the time being at least, if not for all times.

Slave Mentality Must Go.

That feeling of inferiority complex which chains us down to the office desk and does not permit of any freedom to explore fresh avenues of useful employment whereby we could not only elevate ourselves but also help in the progress of the country of adoption–that slave mentality must go if we are to rise in the scale of nations. We should get rid of this curse now and once for all. Then only can we help ourselves and help others. We should have unbounded faith in ourselves. If one of us fails, there is only one man lost. If one of us succeeds, all of us win. For others will follow in the wake and soon there will be

a heap to help each other and help all. We must never for a moment lose sight of the fact that on the salvation of our own community as a whole depends our own individual salvation. We should no more be satisfied with being only an *orang Kling* or even a *krani* for the matter of that.

We Must Create Vested Interests.

If we are to occupy a worthy place in the wider community of Malayans, we must create vested interests. We must make ourselves indispensable to the other communities in every sphere of human endeavour and activity. The Jaffnese clerk is no longer indispensable but the Sikh policeman is still in his place. The latter has established his indispensability to that profession. But there are several other professions in which no one has yet established any such indispensability. One such is trade. The Indian or Chinese, the moment he has accumulated a small capital goes at once and invests it in a small business. But our respectable *krani*—what does he generally do? A trip home and back with wife and children, or a showy festival in his name at the village temple at home and all his savings gone!

If Jaffnese ever had the capacity and the talent to dominate in any profession, it was the engineering profession. But what are their chances now? It is the same story as far as Medicine is concerned. Even in Teaching, where we once predominated, we are dwindling in numbers.

In his appeal for funds to establish the Kopay Industrial School two decades ago, a former Director of Education very aptly wrote that the Jaffna man was putting all his eggs in one basket. That was two decades ago. Since then we have had the experience of droping down the basket also. Yet we have learnt a lesson. When can we hope to get sense? They say that God helps only those who help themselves. Are we helping ourselves? This is what is meant by "LOOKING FORWARD".

Personal and General

SELANGOR.

General.

The Chums' Amateur Dramatic Association staged a play entitled "Demon Land" at the Town Hall on 24-7-37. The performance was a great success.

The Annual Agri-Horticultural Show of Ulu Langat District was opened by the Hon. Mr. S. W. Jones, British Resident, Selangor, on the 27th July 1937. There was good attendence. Although the exhibits were not many, their quality was distinctly good. Mr. V.S. Ponnampalam, Chairman of the Kajang District Committee (J.C.S), acted as one of the Judges in the show.

Residents in the Ulu Langat District would be glad to learn that the newly opened Kajang Tamil School has been registered by the Government. The attendence is well above the required number. It is proposed to start a campaign to collect funds towards the maintenance of this institution.

Mr. Saminathan of P.W.D, Klang has been promoted as Head Overseer, P.W.D., Klang.

We regret to record the death of the second child of Mr. V. Velupillai of the P.W.D, Klang, on the 23rd July 1937.

TRANSFERS:—

Mr. M. Chelliah General Manager's Office, F.M.S.R., to Gemas as Chief

Clerk, District Engineer's Office.

Mr. S. Somasundaram of District Engineer's Office, F.M.S.R., Johore Bahru, to Chief Engineer's Office, Way & Works, F.M.S.R., Kuala Lumpur.

Mr. A.G. Saravanamuthu from P.W.D., Kuala Lumpur to P.W.D., Klang.

Mr. V. Thambiah, Chief Clerk Sanitary Board, Klang, and Chairman of the Klang & Portswettenham District Committee, as Chief Clerk of the District and Land Offices of Klang.

Mr. S. Pereira, Chief Clerk of the District Office, Bentong, as Chief Clerk to Sanitary Board, Klang.

Mr. S. Kanapathypillai, from P.W.D. Klang to Kuala Lumpur.

ON LEAVE:—

Mr. S. Chelliah, T.M's Office, Railways, Sentul, to Ceylon.

Mr. K. Nagalingam and family (Head Overseer, P.W.D., Klang) to Ceylon.

Mr. S. Thilliampalam of the P. & T. Department, Kuala Lumpur, to Ceylon.

Mr. S. Sabupathys of P.W.D., Klang to Ceylon.

ARRIVALS:—

Mr. S. Arumugam of the G.M.R's Office, Kuala Lumpur, back from leave.

Mr. D. K. Rajakariar of Anglo-Chinese School, Klang, returned with his family.

Mr. Subramaniam of the District Hospital, Klang.

PERAK.

General.

The Third Annual General Meeting of the Perak Sangeetha Sabah was held in Ipoh on the 4th July and the following Committee members were elected:—

President	Mr. K. Kulandaivelu
Vice-President	Mr. V.T. Chelliah
Hon. Secretary	Mr. K. Sinnadurai
Hon. Treasurer	Mr. V.S. Rasiah

Committee Members:-

Messrs. V. Vallipuram, A. Kanagasingam R. Kandiah, S. Kulandaivelu and M. Senagaratnam. ratnam.

After the meeting the members were entertained with selections of music by the Sabah music teacher, Mr. Hari Hara Iyer and Misses. M. Senagaratnam, V. Nadarajah, A. Nagalingam and M. Kanapathipillai.

A regular music class was opened at No. 8 Jeff Road, on 25-6-37 under the guidance of a lady teacher.

The sudden collapse and death of Mr. R. Kandiah, Chief Clerk of the District Engineer's Office, Ipoh, took place on the 10th July 1937. The last rites were performed by Mr. S. Kandiah of the Ipoh P. & T. Department, cousin of the deceased.

The late Mr. R. Kandiah was an active member on the Committees of the Ipoh Railway Institute and Perak Sangeetha Sabah and as the Hon. Treasurer of the Pillayar Temple for which he worked conscientiously. The many floral tributes received were a testimony to the deceased's popularity.

A son was born to Mr. & Mrs. S. Kanagaratnam (Railway Parcel Office, Ipoh) and not a daughter as announced in the last issue.

A daughter was born to Mr. &, Mrs. A. S. Kathiramar of the District Office, Selama.

Mr. C. Nithianathan, son of Mr. Chelliah, Pensioner of the P. & T. Department, has been appointed as State Clerk in the District Office Taiping.

Cable news was received on the 5th July by Mr. T. Kanagasabai of Filteration Plant,

Tanjong Rambutan, of the death of his mother Mrs. Thiruvelangam wife of Mr. S. Thiruvelangam, Registrar of Births and Deaths, Manipay, Jaffna. The deceased was 68 years old, and leaves behind two sons and two daughters to mourn her loss.

ON LEAVE:—

Mr. S. Vaithilingam of the Magistrate's Court, Ipoh, to Ceylon.

Mrs. Theopillai wife of Mr. J. R. Theopillai of the Electrical Department Ipoh, to Ceylon.

ARRIVALS:—

Mr. K. Sinnathamby and family (of P.W.D, Ipoh).

Mr. J. Manuel Pillai, Store Keeper, P.W.D., Telok Anson.

TRANSFERS:—

Mr. G. Thambipillai, Technical Assistant, P.W.D., Ipoh, to Kampar.

Mr. S. Kandiah of Sanitary Board, Telok Anson, to Taiping.

Mr. P. Nagamuthu of Land Office, Taiping to District Office Telok Anson.

NEGRI SEMBILAN.

TRANSFERS:—

Messrs A. Sinnathamby S. Thambipillai and S. Kandiah of the General Hospital, Seremban, to Hospitals at Port Dickson, Gemas and Mentakab, respectively.

Mr. James Francis of the P.W.D., Seremban to Sanitary Board, Tampin.

PAHANG.

General.

The Annual General Meeting of the Lipis Hindu Association was held on the 27th June 1937. The proceedings were conducted in Tamil as some non-English speaking members were present. The Report and accounts for 1936 were adopted. The following were elected as members of the Managing Committee:—

Mr. A. Mahalingam—President.

Mr. K. Sithamparapillai — Hon. Secretary.

Mr. S. Chinniah — Hon. Treasurer.

Mr. V. Eliathamby — Memebr of Committee.

Mr. S. Venasithamby — Member of Committee.

Mr. M.S.S. Sathasivan Chettiar — Member of Committee.

Mr. A.S. Gopal Pillai — Member of Committee.

Mr. V. Chellapah — Member of Committee.

Mr. A. S. Kandiah — Member of Committee.

A daughter was born to Mr. & Mrs. Ponniah (Health Office) Kuala Lipis.

A son was born to Mr. & Mrs. P. Subramaniam of Temerloh.

Mr. Kanagalingam, Senior Hospital Assistant, Kuala Lipis, is on long leave to Ceylon.

Mr. M. Chellathurai of Temerloh has returned from leave. and resumed duties.

—0:0—

The Golden Duck

——:o:——

(By—M. P.)

MANY years ago there lived a wood-cutter and his wife. They had three sons. They favoured the two eldest sons, but they did not care for the third son.

Now the wood-cutter was very old. So he called his first son and told him to cut some wood in the forest. As he was setting out for his work his mother gave him a bottle of wine, an apple, and some cakes.

As soon as he reached the woods, he sat down to drink and eat instead of doing his work.

Then there appeared a small man, with a long white beard. He asked the boy for some food. The boy told the man to get away. The man said, "While you cut wood the axe will fall on your leg and cut your leg" Having said this, he disappeared.

The boy got up and cut down a tree and just as the man had said the axe missed and cut his leg.

The next day the second son went to cut wood and the same thing happened.

On the third day the third son asked his father to let him go and cut wood. All laughed at him and said, "You are a fool, How can you cut wood? Do you want to cut your leg also?" The boy begged his father to give him permission. Then his father let him go.

Now they gave him a loaf of bread and a bottle of water. When he sat down to eat, he saw the old man coming. The old man asked him for some food. The boy gave him some bread, and water.

After drinking and eating, he showed a tree and told the boy to cut down that tree and that he would find a golden duck, which he should take home.

Now in that country there lived a King whose daughter was unhappy and could not speak. Now a man told the King that if she laughed she would speak. The King told the people if anyone made his daughter laugh he could marry her.

The boy took the duck. On his way home one girl saw the duck and went to pluck a feather, but her hand stuck to the feathers. Then the girl's sister came to pull her away; she also got stuck up; then a man saw this and went to pull them away. He also got stuck up; then a priest saw this and went to pull them away: he also got stuck up. Now the boy was passing under the window where the princess was sitting.

The princess laughed so loudly that the King come to see what made her laugh. The King saw the boy with the duck and called him and asked him to marry his daughter. While he put down the duck he saw the four people at his back. He gave them each a slap, and they were free now, and were soon on their way home.

So the boy married the princess. And when the King died the boy became the King. Now the parents of the boy heard that their son was the King of that country, and they also came and lived with their son in the palace.

"வழி காட்டி"

—:o:—

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க சஞ்சிகை.

பொருளடக்கம்	பக்கம்.
பத்திராதிபர் குறிப்புகள்	1.
தரும குணம்	4.
பெண் கல்வி	6.
குலமகட்கழகு தன் கொழுநனைப் பேணுதல்	7.
வியாழனுக்கு இவ்வளவு வல்லமையா?	8.
எனது அறியாமை	15.
விவேகானந்த ஆச்சிரமம்	17.
சங்கீதம்	18.
நமசிவாய வாழ்க! நாதன் தாழ் வாழ்க!!	19.
பாலர் பகுதி	20.
கடிதம்	20.

எல்லாவிதமான அச்சுவேலை களும், குறித்த காலத்தில், சகாய மான விகிதத்திற்குச் சுத்தமான வேலையாகச் செய்து கொடுக்கப் படும்.

உங்கள் பரீட்சார்த்த ஆர்ட ரைக் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு அனுப்புங்கள்.

இன்டர்நேஷனல் பிரின்டர்ஸ்,

27, ஜாவா ஸ்திரீட், கோலாலம்பூர்.

"வழி காட்டி"

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க முன்னேற்ற உயரிய மாதப்பத்திரிகை.

மலர் க. | ஈசுர ஆண்டு, ஆவணித் திங்கள். | இதழ் ரு

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

—:o:—

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி னவர்க்கும் தாழ்வு.

"அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும் பெரிய
வாப்தர் மொழி யொன்று கண்டாய்
அறிவாவ தேதுசில வறியாமை பேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார்களார்
மௌனமோ டிருந்தா ரென் போலுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றுமவரார்
மனதெனவு மொருமாயை எங்கேயிருந்து வரும்
வன்மையோடிரக்க மெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்த வியமெவ்விடம்
பூத பேதங்களெவ்விடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறை பொறுமையு மெவ்விடம்
எவர்சிறியர் எவர்பெரியர் எவருறவர் எவர்பகை
யாது முனையன்றி உண்டோ? [ஞர்
இகபர மிரண்டிலும் முயிரினுக்குயிராகி
எங்கு நிறைகின்ற பொருளே.

அசத்ய சத்யங்களும், அநுகூல பிரதிகூலங்களும், மேலும் உண்டாகின்ற நன்மை தீமைகளுடன், பொறுமை பொறுக்காமைகளும், எவ்விடத்திலுண்டாவன; எவர்சிறியர், எவர்பெரியார், எவர் உறவினர், எவர்பகைவர்; யாதும் உன்னலன்றிப் பிறிதுண்டோ; இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டிடத்தும் உயிர்க்குயிராகி, எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கின்ற வஸ்துவே."

என்று சொல்லப்பட்டபடி, ஆதியுமந்தமுமில்லாத அந்த முழு முதற் பொருளின் பெருங் கருணையாலும், நம் சகோதரிகளின் அரு முயற்சியினாலும் நம் "வழிகாட்டி" நம்மவர்க்கு உதவிபுரிந்து வருகிறது. யாவும் அப்பரம்பொருளின் அருளாலேயே நிகழ்வதாயினும், பிரத்தியக்ஷ அனுபவத்தில் நம் போன்ற மானிடர் மூலமாகவே நடை பெறக் காண்கிறோம்.

ஆதலின் இச்சஞ்சிகையில் மிக்க அன்புவைத்து இதன் அபிவிருத்திக்காக மிக்க சிரத்தையோடு சுயநலங் கருதாது நம் அரிய தாய் பாஷையில், அரிய விஷயங்களை எழுதி அனுப்பிப் பேருதவி புரிந்து வரும் அறிஞர்களாகிய நம் சகோதரிகளுக்கு, நம் அன்பார்ந்த நன்றியைச் சமர்ப்பித்துக் கொள்வதுடன், அன்னாரின் புத்தி ஞானத்தையும் மெச்சுகிறோம்.

மகா பாரதத்தில் தரியோதனனுதியோரும், பாண்டவரும், சிறுவராயிருந்து படித்து வந்த காலத்தில், துரோணாசாரியார் என்ற அவர்களின் குருவானவர், துரியோதனனினதும், தருமரினதும், புத்தி விசாலத்தையும், மனத்தூய்மையையும், அறிய வேண்டி, அவர்களிருவரையும் அந்நகரைச் சுற்றிப் பார்த்து நல்லவர் யார் கெட்டவர் யாரென்று குறித்து வரும்படி சொல்லியனுப்பினாராம்.

அவர்கள் சரியென ஒப்புக் கொண்டு வெவ்வேறு பக்கமாகப் பிரிந்து சென்று, எங்கும் சுற்றிப் பார்த்து வந்து சேர்ந்தார்களாம். அவர்க

னைப் பார்த்த குரு முதலில் துரியோதனனை நோக்கி, "துரியோதனு! யார் நல்லவ ரென்பதைக் குறித்து வந்திருக்கிறயா" என்று கேட்டாராம். அதற்குத் துரியோதனன் "யாவருமே கெட்டவர் களா யிருக்கிறார்கள்; நல்லவர் என்று ஒருவரை யும் காணேம்" என்றனும்.

அடுத்தாற்போல் குரு தருமரை நோக்கி, தருமா! யார் கெட்டவரென்பதை குறித்து வந்தா யா? என்று கேட்டாராம். துரியோதனன் சுற் றிய நகரையே சுற்றிவந்த தருமரென்ன சொன்னா ரென்றால் "யாவரும் நல்லவராயிருக்கிறார்கள்; கெ ட்டவரென்று ஒருவரையும் காணே"மென்பதே. அவற்றைக் கேட்ட துரோணாசாரியார் மிகுந்த வியப்படைந்து, "அப்படியா! துரியோதனன் கண் களுக்கு யாவரும் துரியோதனனைப் போலவும், தருமரின் கண்களுக்கு யாவரும் தருமரைப் போலவும் காணப்படுகிறார்கள் போலும்" என்றா ராம்.

இவற்றிலிருந்து நாம் அறியக்கிடப்பதென்ன? உலகமே ஒரு தராசுக்கால் போன்றது. அதில் நல்லவர் நல்லதையும், கெட்டவர் கெட்டதையும், பொறுமைசாலிகள் தம் பொறுமையையும், பொறுமையுள்ளவர் தம் பொறுமையையும், அறிஞர் தம் அறிவையும், அறிவற்றவர் தம் மூட த்தனத்தையும் இன்னும் எவரெவர்க்கு எதெது உள்ளதோ அதையே போட்டு நிறுத்துக் கொள் வார்கள் என்பதே. ஆகையால் நாம் முன் சஞ்சி கையில் சொன்னதுபோல் ஆபாசக் குப்பைகளால் நம் வழிகாட்டியின் புனிதத்தன்மையையும், பெரு மையையும் கெடுக்கவிரும்பவில்லை. எம்மாலியன்ற வரையில் சஞ்சிகையின் பெயருக்கேற்ற வியாசங் களை எழுதி வருவோம். அதைப் பார்த்து திருந் தவர்களை மகா சந்தோஷத்துடன் நோக்கி அவர்கள் அறிவை வியந்துகொள்வோம்.

அசட்டுச் செய்கைகளைப் பாராட்டித் தூக்கி நிறுத்த முயலாமல், காற்றுடன் தூசி யெனப் பற க்கவிட்டு விடுகிறோம். ஆதலால் சகோதரிகளே! நம் சஞ்சிகையின் பெயருக்கேற்ற வியாசங்களை யே எழுதி வரும்படி உங்களைக் கேட்டுக் கொள் ளுகிறோம்.

* * *

தரும குணமென்பது மிகவும் சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பெரி யோர்களா லனுஷ்டிக்கப்பட்ட நன்நெறி தவறாது நடந்து, வேதம் விதித்தகாம்யங்களைச் சரிவரநடத்தி வருவதினால் ஆன்மாவிடத்தி லுண்டாகும் அதி சயமான குணமே தருமமாம். இது சொர்க்காதி புவன போகப்பிராப்திக்கு நேரே காரணமாய் நின் று பலனுண்டாகும்வரையில் ஆத்மாவிடத்தடங்கி நிற்குமென்று ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும் கூறுகின்றன. இக்குணமே புண்ணியம் என்பர். புண்ணியம் இன்பத்தையும், பாவம் துன்பத்தை யும் பயக்குமென்பதை யாவரும் தம் மனச்சாட்சி யால் அறிந்து கொள்ளலாம். தருமகுணமுடை யோர் மாட்டு தெய்வபக்தி, சத்தியம், பொறுமை, இரக்கம்முதலியநற்செயல்களும், அஃதில்லாதவர் மாட்டு அவற்றிற்கு மாறான குணங்களும் காணப் படுவது சகஜமே. இப்படியே இத்தரும குணத் தின் அருமையையும், பெருமையையும் விரித் துரைக்கில் இவ்வழிகாட்டி முழுதுமே காணாது.

சகோதரிகளே! நாம் இம்மண்ணுலகை விட்டு நீங்கும்போது நம்முடன் கூட வந்து உதவி செய் வது இத்தரும குணமொன்றே. ஆதலால் எந் நேரத்திலாயினும் பசியென்று வருபவர்களுக்கு இல்லை யென்னாது பசிதீர்த்து ஆதரிக்க வேண்டி யது நமது முக்கிய கடனல்லவா!

* * *

மனுஷன் கழைத்து விழுந்து வீடுவரும்போது அவனை ஆதரவுடன் வரவேற்று உபசரித்து, உண் டிகொடுத்து ஆறுதலளிக்கவேண்டியது மனைவி யின் அத்யந்தகடமையல்லவா? அதைவிட்டுக் கண வன் மிகுந்த பசியோடு சாப்பிட வரும்போது, அந்நேரத்திலேயே மனைவி தன்கஷ்ட நஷ்டங்களை எடுத்துரைத்தால் அக்கணவனுக்கு என்னமாய்த் தானிருக்கும். இவை யெல்லாவற்றையும் அறி ந்து நடக்கும் பெண்மணிகள் சிலரிருப்பினும், இது அறியாதவர்களுக்குத் தகுந்த புத்திமதி சரோஜாவால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

* * *

"வியாழனுக்கு இவ்வளவு வல்லமையா" என் பதைவாசித்து, உண்மையில் இந்த வியாழனுக்கு இவ்வளவு வல்லமை உண்டா என்று நாமும் ஆச் சரியமுறுகிறோம். "ஆடிக்காற்றில் அம்மி பறக் கிறது"! என்று ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள்.

ஆனால் அது அசம்பாவிதமான காரியம் என்றே இதுவரையில் நினைத்திருந்தோம். குழந்தை யொன்று காற்றுடன் பறந்து சென்றுவிட்டதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தும் அதை அவ்வளவாக நம் பவில்லை. ஆனால் இம்மாசம் எட்டாந் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை அடித்த புயலைப் பார்த்தபின் அது எல்லாம் நடக்கக்கூடிய சங்கதிதான் என நிச்சயித்தோம். நம் மூதாதையார் ஒன்றையும் விருதாவாக உண்டாக்கியிருக்கமாட்டார்கள் என் பதே எமது கருத்து.

* * *

லீலாவதி தன் அறியாமையால் தான் அடைந்த நஷ்டத்தைப் பற்றி விரிவாக எழுதியிருக்கிறாள். விலையேறப் பெற்ற நேரத்தைத்தான் வீணாகச் செலவிட்டு வந்ததுபற்றியும, பின் தன் கற்றறிந்த சிநேகிதையின் புத்திமதியுடன் வழிகாட்டியில் வெளியான மாமியின் புத்திமதியாலும், செட்டா கவும், சீராகவும் தன் குடும்பத்தை நடத்தி வரு வது அறிந்து நாம் அடைந்த ஆனந்தம் கொஞ்ச மல்ல.

* * *

விவேகானந்த ஆச்சிரம நிர்வாக சபையாரால் 26-12-37ல், இந்து சமய பாடப் பரீட்சைநடத் தப்படுமென்ற விளம்பரம் கிடைக்கப் பெற்றோம். அதன் முழு விபரமும் வேறொரு பக்கத்தில் பிர சுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் அருமையானநே ரக்கமே.

இதற்கு முன்னும் இப்படி ஏதும் நடந்து வருவது, வராதது நம்மவர்க்கு ஒன்றுமே தெரி யாது. நம்மவர்க்கென ஒருசஞ்சிகையோ, பத்தி ரிகையோ இல்லாமல் இவ்வளவு காலமும் இருட் டறையில் இருந்து வந்தோம். ஆனால் நம்மக்க ளில் கற்றறிந்த சிலரின் நன் முயற்சியால் இவ்வழி காட்டியானது வெளிவந்திருக்கிறது. புகைவண் டியோ, மோட்டாரோ கூட சென்றுபுக முடியாத மூலை முடுக்கெல்லாம் நம் வழிகாட்டி சென்று அவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் விபரிக்க முன் வந்துள்ளாள். சகோதர சகோதரிகளே! அவளை ஆதரவுடன் வரவேற்று உபசரிப்பது உங்கள் கடமை. வருஷ சந்தாவை முன்னடி அனுப்பி வந்தால் மிகவும் சௌகரியமாயிருக்கும்.

* * *

சங்கீத வித்வானால் எழுதப்பட்ட சங்கீதமும், அதன் ஒழுங்கான முறையும் நாம் அறியவேண் டியதவசியம். அனேகமாகத் தற்காலத்துப் பெற் றோர் தம்மக்களுக்குச் சங்கீதம் கற்பித்து வரு வதால், அது யாரால்? எப்பொழுது? எவ்விடம்? ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, என்பன போன்ற வினாக் களுக்கு விடைகளை அறிந்து கொள்வது அவசிய மல்லவா? கற்றதைகம்மண்ணளவு, கல்லாதுலகள வென்றுற்ற கலைமடந்தை ஓதுகிறுளாம். அப் படியிருக்க அந்தக் கைம்மண்ணில் ஒரு சிறு மண்ணளவிருக்குமா நம் படிப்பு. "நிறைகுடம் தளம்பாது; குறைகுடம் கூத்தாடும்" என்பது போல் அறிவுகொள்ளப் படித்துப் பல நூல்க ளையும் வாசித்து, அறிவை விருத்தி செய்து கொண்ட அறிஞர் குறை குடம் போல் கூத்தாடுவாரா? நாம் இவ்வுலகில் கற்க வேண்டியது இன்னும் அனந்தம் உண்டு. "நான் எல்லாம் அறிந்தவன்" என்று சொல்பவர் களைக்குறைகுடம் என்றுசொல்ல மற்றவர் அஞ்ச மாட்டார்கள் "கற்கக் கசடறக் கற்றபின் நிற்க வதற்குத்தக" என்பது ஒரு அரிய முதுமொழி.

* * *

நம்மக்களை நினைத்து அவர்களுக்கெனப் பாலர் பகுதி யொன்று தொடக்கவேண்டுமென்று கேட் டுக்கொண்ட நேயரின் அபிமானத்தை மெச்சு கிறோம். பாலருக்கு அறிவுக்கேற்ற வியாசங்கள் தம்மக்களைக் கொண்டு எழுதி அனுப்பும்படி, நம் சஞ்சிகையின் அபி விருத்தியை விரும்பிய நேயர் களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

சகோதரி ராஜம்மாள் தனது முழு விலாசத் தையும் அறிவிக்காமையால் அந்த வியாசங்கள் வெளியிடப் படவில்லை. சகோதரிகள் தங்கள் பெயரை விளம்பரப்படுத்த விரும்பாவிடில் நாம் வெளியிடமாட்டோம். ஆனால் அவர்களின் சரி யான விலாசம் நாம் அறிந்திருக்கவேண்டியதவ சியம்.

"வெற்றி யாருடையது" என்ற கட்டுரை யின் தொடர்ச்சியும் "சரஸ்வதியால்" எழு தப்பட்டதும், இன்னும் அனேக கட்டு ரைகளும், இடமின்மையால் அடுத்தமாசச் சஞ்சி கையில் பிரசுரிக்கப்படும். சகோதரிகள் அதற்கு ஆயாசமுறாமல் வழமைபோல் எழுதிவரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அத்துடன் கற்றறிந்த தங்கள் நண்பரிடமும் சொல்லி அவர் தம் ஞான த்தை இப்படியான உபயோகமான வழியில் செல விடும்படி புத்தி புகட்டும் படியும் கேட்டுக்கொள் ளுகிறோம்.

—ப—ர்.

தருமகுணம்.

—:o:—

தரும குணமானது ஒருவர் வருந்திய காலத்தில் அதைப்பார்த்து மனமிரங்கி எம்மாலியன்ற உதவியைச் செய்ய வேண்டுமென்று இச்சை கொள்வதேயாம்.

இக்குணமானது சகோதர சகோதரிகளாகிய இருபாலார்க்கும் மிகவும் அவசியமாய் இருக்க வேண்டும். இஃதில்லாதிருந்தால் அவர்களை அதர்மவான்களென்றே உலகத்தோர் இகழ்ந்து பேசுவார்கள்.

மேலும், தர்மங்கள் செய்வதில் பல காரணங்களுண்டு. அதாவது, சிலர் தங்களை அதிக கவுரவமானவர்களென்றும், தர்மவான்களென்றும், ஊரார் மெச்சும்படியாய் அதிக பொருட் செலவு செய்து, தருமஞ் செய்கிறார்கள்.

வேறுசிலர் மனதில் உண்மையான பிரீதியில்லாமல் பிச்சைக்காரர்களின் கூச்சலைக் கேட்டு அதை நீக்க வேண்டுமென்றே பிச்சையிடுகிறார்கள்.

இவ்விதமாகச் செய்வது தர்மமல்ல. இதை அதர்மமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

கோபமில்லாமலும், கடுஞ் சொல்லை நீக்கியும் மனப்பூர்த்தியாய் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்றதை ஏழைகட்குக் கொடுத்து, அவர்களின் கஷ்டத்தை நீங்கச் செய்வதே மிக்க மேன்மையான தர்மமாம்.

> "இன்சொல் விளைநிலனு, ஈதலே வித்தாக
> வன்சொற் களை கட்டி, வாய்மை யெருவூட்டி
> அன்பு நீர்ப் பாய்ச்சி, அறக்கதிர் வீனவோர்
> பைங் கூழ் சிறுநாலிச் செய்."

என்ற அறநெறிச் சாரத்தின்படி, முகமலர்ச்சியோடு கூடிய, இனிமையான சொல்லை விளை நிலமாக்கி, ஈகையை அதில் வித்தாக விதைத்து, கடுஞ் சொற்கள் என்பனவற்றை களைகளாகப் பறித்து, உண்மை யென்பதை நீராகப் பாய்ச்சி, தர்மம் என்னுங் கதிர் தள்ளும்படியாக, யாம் ஓர் அற்பப் பயிரிட வேண்டும். வரும் ஏழைகளிடத்தில் நாம் இரங்கி எப்போதும் தயவு தாட்சண்யமாக நடக்கவேண்டும். அவர்களுடன் கோபமென்றதைச் சற்றுகிலுஞ் சாதிக்கக் கூடாது.

"ஒப்புடன் முகமலர்நீதே உபசரித்துண்மை பேசி
உப்பிலாக் கூழிட்டாலும் உண்பதே யமிர்தமாதும்
முப்பழ மொடுபா லன்னம் முகங் கடுத்தீடுவாராகிற்
கப்பிய பசியினோடு கடும்பசி யாதுந்தானே."

என்றபடி, நாம் உண்மையான பற்றுதலுடன் தக்க உபசாரங்களைச் செய்து ஒருவருக்கு உப்பில்லாத கூழை யிட்டாலும் அது தேவாமிர்தத்திற்குச் சமானமாகும். அப்படியில்லாமல் முகங் கடுகடுப்புடன் முப்பழங்களோடு கூடிய பாலன்னத்தை ஒருவருக்கு இட்ட போதிலும் அது யாதொரு பலனையுங் கொடாமல் முன்னிருந்த பசியிலும் பார்க்க அதிக பசியை உண்டுபண்ணி விடும்.

வேறு சிலர் தாங்கள் தர்மஞ் செய்ய விருப்பமில்லாதிருப்பதோடு மற்றவர்கள் செய்வனவற்றையுந் தடுக்கப் பார்க்கிறார்கள். இது பெருங் கொடிய பாவமாகும். "ஈவது விலக்கேல்" என்று ஔவையாராலும் அருளப் பெற்றிருக்கிறது.

"இடுக்கணுல் வறுமையாகி யேற்றவர்க்
கீசைந்த செல்வங்
கொடுப்பதே மிகவுநன்று தீற்றமே
யின்றி வாழ்வார்
தடுத்ததை விலக்கினோர்க்குத்
தக்கநோய் பிணிகளாகி
உடுக்கவே யுடையுமின்றி
உண் சோறும் வேல்லமாமே."

என்றபடி, துன்பமடைந்து தரித்திரத்தால் வருந்தியாசிப்பவர்க்கு மனமகிழப் பொருள்கள் கொடுக்கின்றவரைத் தடுத்து விலக்குகின்றவர்களுக்குத் தகுதியான துன்பந் தரத்தக்க பிணியுண்டாகி, உடுக்க வஸ்திரமுமின்றி, சாப்பிடுதற்குரிய அன்னமுங் கிடையாமல் வெல்லம் போல அருமையாகும். அதற்கு உதாரணமாக இங்கு ஓர் சிறு கதை எழுதப்படுகிறது. அதாவது, ஒரு நாள் ஒரு சிநேகிதரின் வீட்டிற்குப் போனேம். அப்போ வீட்டிற்குள் இருவர் சண்டை பிடிப்பதையும், ஒரு ஏழை பசியால் இரைப்பவும் வாடி வீட்டின் முற்பக்கத்தில் நின்றதையுங் கண்டோம். பின் சற்று நேரத்தில் வீட்டுக்காரர் வந்து பின் வருமாறு தன் கதைகளை சொல்லத் தொடங்கினார். தான் ஏதோ அலுவலாக வெளியே போய் வீட்டுத் திரும்புஞ் சமயம் இந்த ஏழைபைக் கண்டதாயும், அவன் பசியால் இரைப்பவும் நொந்து வருந்தி மூழ்சதாயும் அறிந்து, அவனைத் தன்னில்லத்திற்கு அழைத்து வந்து தன் மனைவியிடம் "இந்த ஏழையின் பசி தீரக் கொஞ்சம் அன்னமிடு" என்று சொன்னதாகவும், அதற்கு அவள் "சரி சரி உமக்கு வேறு வேலையில்லையா? வழியிலே எதிர்ப்பட்டவர்களை எல்லாம் அழைத்து வருகிறீரே; அவர்களுக்கு இங்குயார் இருக்கிறார்கள் சமைத்துப் போடுவதற்கு; இன்று

காலமே எழுந்திருக்கும் பொழுது யார் முகத்தில் விழித்தேனே தெரியாது. அப்போ தொடங்கிய தலைவலி இன்னந் தீரவில்லை" யென்று முணு முணுத்துக்கொண்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாள். இப்படிப்பட்ட மனைவியை வைத் துக் கொண்டு நான் எப்படித் தருமஞ் செய்கி றது. என்று மிகவும் வருந்திச் சொல்லிமுடித் தார்.

"காதல் மனையாளும் காதலனும் மாறின்றித்
தீதி லொரு கருமஞ் செயியவே—ஓதுகலை
யெண்ணிரண்டு மோன்றுமதி யென்முகத்தாயி
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்."

என்றவாறு இரண்டு கண்களுஞ் சேர்ந்து ஒரு பொருளைப்பார்ப்பது போல நாயகனும், நாயகியும் ஒரு மனதாய் இப்படிப்பட்ட நற்கருமங்களைச் செய்தால் மாத்திரம் நிறைவேறுமே யல்லாமல், அவர்களிருவரும் வெவ்வேறு மனத்துடன் எவ் விதமான காரியத்தைச் செய்த போதிலும் அவை கள் சற்றுகிலும் நிறைவேற மாட்டா.

ஆனபடியால் நாம் நமது கணவருடைய வார்த் தைக்குத் தடை சொல்லாமல் அவர்களின் மனை நிலைமையை அறிந்து அதன் வழியே யாமும் ஒரு மித்த மனத்துடன் இவ்வருஞ் செய்கையாகிய தர் மத்தைச் செய்வோமாயின், எங்களெல்லோருக் கும் இம்மையிலும், மறுமையிலும் மேன்மை யுண்டு. ஆனபடியால் நாம் எப்பொழுதும் தர்ம சிந்தனையாகவும், தர்மஞ் செய்கிறவர்களைப் பார்த் துப் பொறுமைப்படாமலும், எப்போ ஏழை வரு வான், எப்போ அவன் மனங் குளிரச் செய்வோம் என்று, எம்பெருமானுகிய சர்வேஸ்வரனை என் றும் வழுவாமல் மனதிற் தியானிப்போமாக. மன விருப்பதோடு தருமம் செய்ய எண்ணுபவர் களுக்குக் கடவுளும் சோதனையின் பின்னால் உதவி செய்வாரென்பதை வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாளால் எழுதப்பட்ட "ஈசனின் சோதனை" என்பதால் அறியலாகும்.

மகன்:—

அம்மா! கண்ணீர் சும்மா பொழிவதேன்!
அம்மா அதனை அருளல் வேண்டும்.

தாய்:—

விதியின் பயனால் வேகுதென் குப்பி
அதனை உனக்கு நானறைகுவ தெங்ஙன்?
பரமன் நம்மைப் பரம ஏழையாய்த்
தரணிதன்னில் தாழ்வுடன் விடுத்தனன்
அன்றுடம் நாம் அன்னம் புசிக்க
மன்றாடி நிற்பதை மாயனே யறிவான்
இன்றுதயத்தில் இரண்டு விருந்தினர்
வந்தனர் மகனே வழியென் செய்வேன்?

மகன்:—

அன்னாய்! இதற்கு அழுதாற் பயனென்?
அன்னோர் பசியை ஆற்றுதல் நங்கடன்
இன்றைய நமது எளிதா முணவை
உற்றவர்க்களித்து உவகை கொள்வோம்.

தாய்:—

செல்வா நம் விதி செய்தவா றென்னே!
பொல்லா வறுமை புரிந்தது கேளாய்!
இட்ட பிச்சையை எடுத்து வருகையில்
துட்ட மாடொன் றெனைத் தூக்கி எறிந்து
அரிசி யனைத்தையும் அலங்கோலமாக்கி
அரி சினத்துடனே அகன்றது மகனே!
மணியோ பன்னிரண் டடித்தது வழியைத்
துணியா துள்ளம் துயரொடு தவித்து
வாலறி கடவுளை வணங்கித் துதித்து
ஆலயம் சென்றேன் அழுதிடும் வேளை
ஆகிவிட்ட தினி அகப்படா தன்னம்
ஏகுக வென்றன சென் செய்குவேனினி.

மகன்:—

சோதனை! சோதனை ஈசனின் சோதனை!
வாதனை யொழிக வந்தேனீதோ.
(வேகமாய் வெளியே சென்று ஓர் வீட்டின்
வாயிலில் நின்று)
மன்பதை யோம்பும் மாட்சி யுடையீர்!
அன்னதா தாக்களே! அடியனுக்கிரங்கி
அரும்பசி யாற்றவீர் அழுது படைப்பீர்!
கொடுமை பசியோ கொலகின்ற தென்னை

வீட்டுக்காரி:—

யாரடா சனியன் யாரடா அங்கு
யாரடா பிச்சை யாவத் தேரும்
பிச்சை பிச்சையெனப் பிடுங்கித் தின்பது.
பிச்சையு மில்லை மிச்சமுமில்லை
தொந்தரை செய்யாது தொலைந்து போதடி
வந்தனை தருவேன் வல்லே அகல்க. [யா

மகன்:—

ஐயனின் செயலோ ஆகா இதுவும்
இப்பொழுதெங்கன் ஏகுவது நாம்
வாத்திய முழக்கம் வருகின்ற விடுதியில்
மீத்த அன்னம் மிசையத் தருவார்!
இன்னே புரிவாய் இறைவா நீயருள்
என்று நினைந்து ஏகின்ன் தூயவன்
மன்றல் வீட்டினை மாண்புடனடைய
நன்றுப் தேங்காய் நற்கதலிக்கனி
தட்டில் தட்சிணை தடையின்றிக் கிடைக்க
மட்டில்லா மகிழ்வுடன் மன்னை வந்து
தான் தொடு வந்ததை தாயிட மளித்து
கான்படு வெயிலிற் கடைக்குச் சென்று
வேண்டிய வாங்கி விரைவில் வந்து
தூண்டிய உள்ளம் துள்ளிக் குதிக்க
இயன்ற வளவில் இன்பமாய்ச் சமைத்து

பயந்த அன்புடன் விருந்தினர்க் களித்தனர்
தேங்காய்க் கதலி தீஞ்சுவைச் சர்க்கரை
பாங்குடன் சேர்ந்த பாக முண்டு
உடலும் உயிரும் ஒருங்கே இன்புற
கடவுள் அன்று காட்டிய வழியை
கருத்தில் எண்ணிக் களிவெறிகொண்டு
வருத்தம் நீங்கி வரிசை பெற்றார்கள்
என்றுங் கடவுளே இறைஞ்சி ஏத்தும்
அன்பருக் கபயம் அளித்தே காப்பான்.

அமிர்தம்.

பெண்கள் கல்வி.

தோன்றி மறையும் தன்மையதான இவ்வையக மீதில் மனுஷர் யாவரும் சுகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் ஜீவிப்பதற்குக் கல்வியறிவு இன்றியமையாத அவசியமுள்ளது. "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்" என்று ஔவையாரும், "கண்ணுடையரென்போர் கற்றோர், முகத்திரண்டு புண்ணுடையரென்போர் கல்லாதவர்" என்று திருவள்ளுவநாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது யதார்த்தமே. கல்வியறிவுள்ளவர்கள்தான் கண்ணுள்ளவர்கள். கல்வியறிவில்லாதவர்கள் புண்ணுள்ளவர்கள்போல மகா குறைவுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். மக்களாற் பெற்றோரெய்தும் மகிழ்ச்சி மற்றை பொருளாகவேதானிருக்கும். அவரெய்தும் துன்பமும் அச்சமும் அத்தன்மையத்தே. அறிவும் ஆற்றலும் ஆன்ற நற்செயல்களும் மக்கட்கே சிறந்தன. சான்றோனெனிய மகன் ஈன்றோர்க்கு உவப்பை ஊட்டுகிறான். சால்பிலா வொருவன் ஈன்றோரின் மானத்தைக் கெடுக்கிறான். சில பெற்றோர் தங்கள் பெண் பிள்ளைகள் பத்துப் பன்னிரண்டு வயசானவுடன், படித்தது போதுமென்று வீட்டிலேயே நிறுத்தி விடுகிறார்கள். படிப்பின் அருமை அவர்களுக்கே தெரியாததினாலே, படிப்பின் மேன்மையைப்பற்றிப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுகிறதுமில்லை; அதின் நன்மை அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று பிரயாசப்படுகிறதுமில்லை. ஆண் பிள்ளைகள் படித்தால் உத்தியோகம் செய்வார்களென்றும், பெண்பிள்ளைகள் படித்தால் பெருமை உண்டாகி விடுமென்றும், அடக்கம், ஒழுக்கம் இருக்கமாட்டாதென்றும், பல தீமைகள் உண்டாகுமென்றும், சாதாரணமாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். கெடுமதியுள்ளோர் என்றும் கெட்டே தீர்வர்; மற்றவர் கல்வியறிவு பெற்றால் அதன் மூலம் நற்பொருட்களை யறிந்து, ஒருவாறு ஒழுக நடப்பார்கள். நம் நாட்டில் முன்பு வாழ்ந்த நங்கையர் திலகங்களையும், அவர்கள் வாழ்ந்த முறையையும் அறியுமாறு செய்தல் வேண்டும். அவ்வருமணிகளின் கதையைக் கூறும் தமிழின் இனிய உயரிய செய்யுள்களை அவர்கள் நுகர்தல் வேண்டும். இதற்குக் கல்வி திறம்பட இருந்தாலன்றிக் கூடாது. நல்ல வெண்பாவை, நைடதத்தைப் படித்துத் தமயந்தியின் நறுங் குணங்களை அறிதல் வேண்டும். "சொற்ப படிப்பு தீமை தரும்." "நிறை குடம் தளம்பாது. குறை குடம் தளம்பும்" என்றும், பழமொழி வண்டு. "எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும் அக்குடியிற் கற்றோரை வருக என்பர்," "அறிவுடை ஒருவனே அரசனும் விரும்பும்," என்பன போன்ற அநேக செய்யுட்கள் கல்வியின் மாண்பைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

இதை வாசிக்கும் சகோதர சகோதரிகளே! பெண்கள் கல்வியைப் பற்றிச் சிறிதேனும் தப்பபிப்பிராயங் கொள்ளாதீர்கள். ஔவையார் ஆத்திசூடி போலொத்த அநேக பாடல்களையெல்லாம் இயற்றியிருக்கிறார்களே! பிரமாவினுடைய பெண்சாதி சரஸ்வதியானவள் இன்னும் படித்துக் கொண்டிருப்பதாக நூல்கள் அறைகின்றன. ஆதிகாலத்தில் உலகம் முழுவதையும் வெகு புத்தியோடு ஆண்டு வந்தது விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினி என்னும் ஓர் பெண்ணரசிதானே. "சிறுமையிற் கல்வி சிலையிலெழுத்து." சிறு வயசிலேயே பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கத் தொடங்கி விடவேண்டும். ஆண் மக்களைப் போலவே பெண் மக்களையும் படிப்பிக்கிறது மகா முக்கியமாயும், அவசியமுமாயிருக்கிறது.

குலமகட்கழகு தன் - - - - - கொழுநனைப் பேணுதல்.

இலங்காபுரியின் பிரதான பட்டணங்களில் ஒன்றாகிய கண்டியின் வடபாகத்தில் மகாவலி கங்கை என்னும் நதியானது எல்லா ஜீவராசிகளின் மனதையும் ஒருங்கே கவர்ந்து அதி உன்னத சிறப்புடன் வெகு அமைதியாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

பெண்மணிகள் அன்ன நடையுடன் சங்கள் அழகான இடையில் பெருத்த குடங்களைச் சுமந்து தேவமாதர்களோ எனும் ஐயுறும் வண்ணம் ஆற்றில் ஸ்னானம் செய்வதற்காகப்போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களில ஒரு பெண்மணி சற்று வேகமாக வந்து ஆற்றங்கரையை அடைந்தாள்.

எப்பொழுதும் கிராமவாசங்களில் ஆறு, வாய்க்கால் குளம், கிணறு முதலான இடங்களில் ஸ்திரீகள் ஒன்று கூடி அவரவர்களுக்குப் புதிதாகத் தெரிந்த விஷயங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொலிக்கொண்டு பிரிவார்கள். வீட்டிற்கு வந்ததும் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு தெரிந்தவிஷயங்களைச் சொல்லி, இந்த விதமாகவே அவர்களின் புதினம் அச்சியற்றும் கருவி இல்லாமலேயே ஊர் முழுவதும் பரவி விடுவது வழக்கம்.

நதியை நோக்கி வேகமாகவந்த ஒரு பெண்ணை ஜலத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டு நின்ற ஒருமாது நோக்கி, "ராதா! என்னவிசேஷம்? இன்றையதினம் இவ்வளவு தாமதமாக வந்திருக்கிறாய்? நீ என் வழக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறாய் போல் இருக்கிறது. ஒருசமயம் ஸ்னானத்திற்கே வராமலிருந்து விடுவாயோ என்று நினைத்தேன்" என்றாள்.

ராதா:—விஜயம்! நான் என்றைய தினமாவது கங்கை ஸ்னானத்திற்கு வராதவறியதுண்டா? காலையில் குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்னானம் செய்தால் சரீரத்திற்கு அளவற்ற ஆரோக்கியமும் மனசுக்குச்சந்தோஷமுமாயிற்றே! இன்றையதினம் என் புருஷனுக்குச் சற்றுத் தலைவலியாக இருந்தபடியால், கொஞ்சப்பானம் தயாரித்துக்கொடுத்து விட்டு வந்தேன். அதனால்த்தான் சற்றுநேரமாகி விட்டது. நீ ஒரு தினமாவது இவ்வளவு சீக்கிரம் ஸ்னானத்திற்கு வருவதை நான் பார்த்ததே கிடையாது! இன்றைய தினம் என் வந்து விட்டாய்?

விஜயம்:—ராதா! என்னென்று சொல்வேன்! வீட்டில் என்மாமியின்தொந்தரவுகள் உனக்குத் தெரியாதா? அவளிருந்தால் என்னை ஸ்னானத்திற்குப்போகவிடமாட்டாள். அவள்நேற்று ராத்திரி புறப்பட்டு பெண்வீட்டிற்குப்போய் இருக்கிறாள். என் புருஷன் உத்தியோக விஷயமாகக் கண்டிக்குப் போகவேணுமாம். அதற்கு ஒன்பது மணிக்கு சமைத்துப் போட்டவேண்டும். அதற்காகத் தான் இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்தேன். வீட்டில் ஒரு பண்டமும் கிடையாது. எல்லாம் பெண் வீட்டிற்கு மூட்டை கட்டிவிட்டாள். இப்பொழுதே புருஷரிடம் எல்லாவற்றிற்கும் சொல்ல வேண்டும். சொல்லாவிடில் சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்குத்தான் வருவார்.

ராதா.—விஜயம்! நீ சொல்வதைக் கேட்க மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. உன் புருஷர் வேலைக்குப் போனால், உண்பதற்குத்தான் வருவார் என்று முன் ஒரு தினம் உரைத்தாயே; நீ எப்பொழுது சாமான்களுக்கு அவரிடம் சொல்வாய்?

விஜயம்:— ஏன்? சாப்பிடும் பொழுது தான் சொல்வேன். வாய்புசித்தால் காது என்ன செய்கிறது? கேட்டுக்கொண்டே பணமோ, காசோ அவர் கொடுத்தால் வேண்டியதை வாங்கிக்கொள்வேன்.

ராதா:—அடராமா! என்ன நீ இப்படி உரைக்கிறாய்? நீ மிகவும் படித்தும் புத்திசாலியாக இருந்தும் இப்படி உரைக்கிறாயே.

மேலும் புருஷர்கள் புசிக்கும் பொழுது நாம் அவர்களுடன் சந்தோஷமாக வார்த்தையாடவேண்டுமேயல்லாது, குடும்ப விஷயங்களைப்பற்றியோ அல்லது மனசுக்கு வருத்தம் வரக்கூடிய வார்த்தைகளோ ஒன்றும் பேசவும் கூடாது; ஒரு விதமான தொந்தரவும் செய்யக்கூடாது.

உனது புருஷர் மூற்கோபமாகவும், பொறுமையற்றவராவும் இருந்தால் நீ என்ன செய்வாய்? அப்படிப்பட்டவர்களிடம் ஒருவார்த்தையாகுதல் பேச முடியுமா? மூற்கோபம் உள்ளவர்களுக்குச் சாப்பிடும் பொழுதுதான் அதிகமாகோபம் வருமென்று நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.

மனுஷியானவளும் மூடத் தனமுள்ளவளாக நடந்தால் அந்த குடும்பம் நன்மை அடைவது எங்ஙனம்?

புருஷர்கள் மிக்க சிரமப்பட்டு ஓடி ஆடி வீட்டிற்கு வந்தால்மனைவியானவள் இன் சொல்லால் அவர்களை வரவேற்று,

"குலமகட் கழகு தன்
கொழுநனைப் பேணுதல்"

என்றபடி அவர்களுக்குப் பரிவுடன் அன்னமிட்டு உண்பித்த பிறகு ஆகவேண்டிய காரியங்கள் இருந்தால் சொல்லவேண்டுமேயல்லாது சில மூடப்பெண்களைப் போல், புருஷர்கள் ஓழிந்திருக்கும் வேளையெல்லாம் விட்டு, உண்ணும்போதே சொல்ல வேண்டியவைகளைச் சொல்ல அவர்கள், இவர்கள் சொல்லும்விஷயத்தில் மனது லயித்து அரை வயிறு கூட நிரம்பாமல் ஆகாரத்தில் நினைவற்றுப்போய் எழுந்து விடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளுக்கு புருஷரை மகிழ்விப்பதே யாவற்றிலும் முக்கியமானது.

பெண் மக்களின் முக்கியதர்க்குணம் புருஷர்கள் உண்ணும்பொழுது தொந்தரவுசெய்வது தான்.

இனி ஒருக்காலும் புருஷரை உண்ணும்பொழுது துஹிம்சை செய்யாதே. நான் இவ்வளவு உரைத்ததற்கு என்மேல் ஆயாசப்படாதே.

விஜயம்:—ராதா! நான் புத்தி அடைந்தேன். இனி நீயே என் குரு; இனி ஒருக்காலும்நீ உரைப்பது தவறி நடக்கமாட்டேன். உண்மைச் சிநேகத்திற்கு மற்றெதுவும் ஈடாகமாட்டாது.

ராதா:—விஜயம்! உன்நன்மையைக் கோருகிறவளான்படியால் என் கடமையை நான் உனக்குரைத்தேன். நீ அதன்படி நடப்பதாகச் சொன்னதே எனக்கு அளவற்றசந்தோசம்.

நேரமாயிற்று; இருவரும் வீட்டிற்குப்போகவேண்டும் என்று சீக்கிரம்ஸ்னானம்செய்து, வீட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

தனது ஆருயிர் தோழியின் புத்திமதிகளைச் செவியுற்ற விஜயாவானவள் விரைவாகவீடுசென்று தான் சேகரித்து வைத்திருந்தபணத்தில் சொற்பமெடுத்து வேண்டிய பொருட்களை வாங்கி வந்து அதிசீக்கிரமாக சமையல் செய்து தனது புருஷனுக்குப படைத்தாள்.

என்று மில்லாத அவள் முகமலர்ச்சியையும், அன்பையும் கண்ட அவளது கணவன், அதி ஆச்சரிய முற்றவனாய், விஜயா! ஏது, என்று மில்லாத முகமலர்ச்சியுடன் இன்றுகாணபடுகிறாயே; என்ன விசேஷம்? என்று வினவினன்.

விஜயம்:—அன்பரே! நான் இவ்வளவு காலமாகத் தங்களுக்குச் செய்த பிழைகளை எல்லாம் பொறுத்தருள்வீராக.

இன்று என தரியதோழி ராதாவின் மூலமாக நான புத்தி அடைந்தேன் என்று அவன்பாதங்களில் வீழ்ந்தாள்.

இதனைக்கண்ணுற்ற அவள் நாயகனும், அதி வியப்போடும் ஆவலோடும் அவளைத் தூக்கி மடியிலிருத்தி, "என் அன்பிற்குகந்த காதலி! நீ இதுவரையிலும் அறியாமல் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தேன். நீ இவ்வளவாக மனம் திரும்பியதே எனக்கு அளவற்ற சந்தோசம்.

"பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்."

கண்ணே கவலைப்படாதே" என்று சொல்லி அவளைத் தேற்றினன். அன்றுமுதல் அவர்கள் இருவரும், பூவும் மணமும் போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும், நகமும் சதையும் போலவும் இன்புற்றிருந்தார்கள்.

—ஸரோஜா.

வியாழனுக்கு இவ்வளவு வல்லமையா?

வருஷம் பிறந்தது செவ்வாய்க்கிழமை. அதன் பின் இரண்டு கிழமைகளாக என் சினேகிதிகளும் வரவில்லை. நானும் போகவில்லை. வேறும் பட்டினப்பக்கத்து சிநேகிதிகள் யாரும் வருவார்களென்று எதிர் பார்த்திருந்தோம். அத்துடன் வருஷப்பிறப்பிற்கு என் சிறியதாயார் மூவாரிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். எங்கள் வீட்டில் வருஷப்பிறப்பிற்கு வருவார் போவார்களும், விருந்தினர்களின் கொண்டாட்டமும் எல்லாம் வெகு குதூகலமாயிருந்தது.

எல்லாச் சந்தடியும் அடங்கி அவரவரே தங்கள் வீடு போய்விட்டார்கள். ஆனால் என் சின்னம்மா மட்டும் போகவில்லை. அவர்களை நான் அழைப்பது போலவே என் குழந்தைகளும் சின்னம்மா வென்றுதான் அழைப்பார்கள். அது என் சிறிய தாயாருக்குப் பெரிய சந்தோஷம். பிள்ளைகள் என்னை அம்மாவென்றும், தன்னைச்சின்னம்மாவென்றும் அழைப்பதால் தன் வயது குறைந்து விட்டதாக அவர்கள் எண்ணம்.

இரண்டு கிழமைகளால், அதாவது வருஷம் பிறந்து இரண்டு கிழமைகளால், என் சிநேகிதிமார் யாவரும் வந்திருந்தார்கள். அதில் மூவரை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால் மற்ற இருவரும் உங்களுக்கு புதியவர்களாகையினால், அவர்களை

உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிடுகிறேன். எங்கள் வீட்டுப் பக்கலில் இருக்கும் சகோதரிகளில் அவர்களிருவருமும்தான் சிறு குழந்தைகள் உள்ளவர்கள். அவர்களில் ஒருத்தி பெயர் சுசீலா; அவள் இந்தியச் சகோதரி. மற்றவள் பெயர் ஞானமலர்; அவள் யாழ்ப்பாணத்துச் சகோதரி. இவர்கள் யாவரும் என் ஆப்த நண்பர்களே. இவர்களிருவரும் கைக்குழந்தைகள் இருப்பதனால் அதிமாக எங்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாவிடினும், முக்கியமான விஷயங்களில் சேர்ந்து கொள்ளாமலிருப்பதில்லை.

வருஷம் பிறந்து மூன்றும் புதன்கிழமைதான் யாவரும் எங்கள் வீடு வந்திருந்தது. நாங்கள் பல கதைகளினுமாக மிகுந்த குதூகலமாய் பொழுதைப் போக்கினோம். சாப்பிட்டபின் களைப்பாறிக் கொண்டிருந்த என் சிறிய தாயாரும், எங்கள் சத்தம் கேட்டு எழும்பிவந்து எங்களுடன் உட்கார்ந்தார்கள்.

என் சிறிய தாயார், முன்பும் அடிக்கடிவந்திருக்கிறார்களாதினால் யாவரும் அவர்களை அறிவார்கள். அவர்களும் சின்னம்மாவென்றுதான் என் சிற்றன்னையை அழைப்பது.

உட்கார்ந்த சின்னம்மா, "என்னடியம்மா இவ்வளவு சத்தம் வைக்கிறீர்கள்? புருஷர் வெளிக்கிட்டால் இப்படித்தானு ஒவ்வொருவீட்டிலும் சேர்ந்திருந்து கொண்டு கொம்மாளம் அடிக்கிறது! உங்களுக்கு வீடு வாசலில் வேலை கீலை இல்லையா"? என்றார்கள். (இது கேட்ட நான் என் சிநேகர்கள் ஒருவேளை கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறார்களோ என்று பயந்தவளாய்) "ஏன் சின்னம்மா! அவர்கள் எங்களைப்போல் சாப்பிட்டு நித்திரை கொள்பவர்களல்ல; வேலைகளுடன்தான் வந்திருப்பார்கள். இதுவாயால்பொழுது போக்குடனையால்வேலையும் முடிந்துபோம்; வேலைசெய்வதேதெரியாமல் பொழுதும் போய்விடும்" என்றேன். அவர்களும் தங்கள் தங்கள் தையல்களைக்காட்டினார்கள். சரஸ் தன் குழந்தைகளின் பள்ளிக் கூடச் சட்டைக்குப் பொத்தான் கட்டக் கொண்டு வந்திருந்தாள். அமிர்தம் தன்புருஷன் கைலேஞ்சிக்கு நூலெடுத்துத் தைக்கக் கொண்டு வந்திருந்தாள். தங்கா தன் குழந்தையின் சட்டைக்கு நூலால் ஸ்மொக்கிங் செய்யக் கொண்டு வந்திருந்தாள். மற்ற இருவரும் தங்கள் குழந்தைகளையே கொண்டு வந்திருந்தார்கள். இவற்றைப் பார்த்த சின்னம்மா 'அப்படியானால் சரிதான்; நீங்கள்நேரத்தையும் வீணுக்காமல் வேலை செய்து கொண்டே உங்கள் பொழுதையும் சந்தோஷமாகக் கழிக்கிறீர்கள். உங்கள் சமத்தியாருக்குண்டு. இருந்தாலும் சொல்லுகிறேனென்று கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள். நாங்கள் தணி உடுத்துவது மரியாதைக்காகவா; அழகுக்காகவா சொல்லுங்கள் பார்க்லாம்' என்று ஒரு கேள்வி கேட்டு நிறுத்தினார்கள்.

சின்னம்மாவுக்கு ஏதுமொரு குறை சொல்லிக் கொண்டு இருந்தால்தான் பொழுது கழியும். இனி என்ன துவக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லையே, என்று யோசித்தபடி பேசாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

சரஸ், மரியாதைக்குத்தான் என்றாள். தங்காவும் ஒத்துக்கொண்டாள். மற்றவர்கள் ஒன்றும் பேசாமல் என்னைப்போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அமிர்தம் மட்டும், "ஏன் இரண்டிற்கும்தான்" என்றாள். இதைத்தான் சின்னம்மா எதிர்பார்த்தார்கள் போலும். ஏனெனில், "அப்படிச்சொல்லு மோனை. அதுதான் அழகு; தங்கள் உடம்பில் கூடிய பாகத்தை வெளியே காட்டிவிடுவதுதானு அழகு" என்று சிரித்தபடியே கேட்டார்கள். 'அப்படியல்ல சின்னம்மா! அழகான துணிகளை வாங்கி அழகாக உடுத்தினால் மரியாதையுடன், அழகாகவும் இருக்கும்தானே' என்றுவஞ்சனையின்றி மொழிந்தாள் அமிர்தம்.

சின்னம்மா: அழகான துணி என்றால் என்ன? கறையானரித்ததுபோல் ஓட்டை ஓட்டையாயிருக்கும் அதுதானே? அப்படித்துணியில் உள்ளுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் சட்டை போட்டுக்கொள்வதுதான் அழகோ?

அமிர்தம்: அப்படி யார் உள்ளுக்குப் போடாமல் சட்டை போட்டுக் கொள்கிறார்கள்?

சின்: ஏன்! நீ இப்போ உள்ளுக்குச் சட்டை போட்டிருக்கிறாயா?

அமி: ஏன் போடாமலென்ன. இந்தச் சேலைக்கு ஏற்ற நிறமாய் இதோ உள்ச்சட்டை போட்டிருக்கிறேனே, என்று கழுத்துப்பக்கத்தால் காண்பித்தாள்.

சின்: உள் சட்டை போட்டிருக்கிறாயா? இப்படியான கையில்லாச் சட்டைக்கு உள்ச் சட்டை போட்டாலத்தானென்ன, இல்லாவிட்டால்த்தானென்ன.

(அமிர்தம் சொன்னதைச் சொல்லுமுன், நான் உங்கள்காதில் ஒன்று சொல்லிவிடுகிறேன். என்னவெனில் அமிர்தம் ஆங்கிலம் கற்றவள். உண்மையில்கையில்லாச் சட்டையையேபோடுபவள். அது அதிகமாய் வகிச் சட்டைதான். கழுத்தும் மிக ஆளமானதே. அதற்கேற்றப் போல்தான் உள்ச் சட்டையும் மிக ஆளமான கழுத்துடன், அந்தச் சேலைக்கு ஏற்ற நிறமாய்ப் போடுவாள். அவள் உள்சட்டைக் கழுத்தை ஆளமாயும், சேலையை முதுகின்மேல் உயரமாயும் கட்டுவதால், பின்னுக்குப்

பார்த்தால உன்ச்சட்டை போட்டிருப்பதே தெரியாது. ஆனல் கழுத்துப் பக்கக்கயிற்றிலிருந்து கண்டு பிடித்திருக்கலாம். சின்னம்மா உண்மையில் தெரியாமலோ, வேண்டுமென்றுதான் கேட்டார்களோ தெரியவில்லை.)

அமி: என்ன சின்னம்மா! கையில்லாச் சட்டைதானே இப்போ ஆங்கிலம் படித்த அநேகர் போட்டுக்கொள்கிறார்கள்.

சின்: ஓகோ! கையில்லாச் சட்டைதான் ஆங்கிலம் படித்தவள் என்றதற்கு அடையாளமோ? ஏன் எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஆங்கிலம் படித்த பெண்கள் எத்தனையோ பேரிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் மரியாதையாகத்தான் சட்டை போட்டுக்கொள்கிறார்கள். உன் கழுத்தைப பார்க்கவே எனக்கு அவமானமாயிருக்கிறது. இங்கேபார் சரஸ்வதியை; எவ்வளவு ஒழுக்கமாகச் சட்டை போட்டிருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்க நாகரீகக் குறைவாகவா இருக்கிறது. சாக்ஷாத் சரஸ்வதியைப் போலவே இருக்கிறாளே. இத்தனைபேரிலும் உன்னைப்பார்க்க எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடித்துக் கொள்ளவில்லை. உன்னைப்பார்த்த மற்றச்சாதியார் 'சீ! பாழ்ப்பாணத்தவருடைய உடையைப் பாருங்கள் என்று காறியுமிழ மாட்டார்களா? எவ்வளவு மரியாதையாயிருந்து வரும் உன் சகோதரிகளுக்கு கோடாரிக் காம்பு போல மானத்தைக் கெடுக்க வந்தாய் என்று கொஞ்சமும் தாக்ஷண்யமின்றி சொல்லிவிட்டார்கள். (எனக்கோ அவள் கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறாளே யென்று பயமெடுத்துவிட்டது.) "அதற்கென்ன செய்வது. இதெல்லாம் அவரவர் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. தங்கள் தங்கள் மானம் அவமானம் தங்களுக்குத் தெரியாதா? இங்கே நான் கூடத்தான் பெரிய கழுத்துச் சட்டை போட்டிருக்கிறேன். இது வேர்வைக்கு லேசாய் இருக்கிறது" என்று அவளை சமாதானப் படுத்த இரண்டு சொல்லுச் சொல்லுவதற்குள், சின்னம்மா ஆத்திரத்துடன் "நீதான் அவளையும் கெடுக்கிறாய்! என் நீயும் கொஞ்சம் சிறிதாக உந்தச் சட்டைக்கழுத்தை வெட்டிப்போட்டாலென்னவென்று நானும் எத்தனைதரம் தான் சொல்லிவிட்டேன். வேர்வையாம் வேர்வை! அப்படியானல் உடம்பெல்லாம் வேர்க்கும்தானே! சட்டையே இல்லாமலிருந்தால் வேர்வைக்கு சுகமாயிருக்குமே! எப்படியாவது பாழாய்ப்போங்கள். எனக்கென்ன வந்தது. நான் நாளைக்குப் போகிறவள்" என்று சொல்லி விசையாய் எழுந்து "நான் போகிறேன்; உங்களுடன் எனக்கு கொஞ்சமும் ஒத்துப்போகாது" என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்ளுக்குப் போக எத்தனித்தார்கள்.

அப்போ அமிர்தம் "இல்லை சின்னம்மா! நீங்கள் சொல்லுவது சரியே. உட்காருங்கள்; சொல்லத் தொடங்கிவிட்டுப்போவது சரியல்ல; நான் இப்படியே பழகிவிட்டேனே; இனி எப்படி வேறுவிதமாய் போடுவது; அத்துடன் எத்தனையோ சட்டைகள் இப்படியிருக்கிறதே; இனி வேறே தைக்க வீண் செலவு தானே; இவை கிழிந்தபின் வேறு தைக்கும் போது நீங்கள் சொல்வதைப்போல் தைத்துப்போடுவேன்" என்றாள்.

சின்னம்மாவும் சந்தோஷத்துடன், "இல்லை இல்லை! அப்படிச் சொல்லாதே! என்ன செய்ய வேண்டுமென்றாலும் உடனே செய்யவேண்டும். பின்போட்டால், பின் அது செய்ய மனம்வராது. ஏன் உந்தச் சட்டைக்கே ஒரு கையும் வைத்து கழுத்துக்கு ஏதும் றேந்தை அல்லது வேறு துணிவைத்து சுருக்கித் தைத்துவிடலாம். ஏன் வீணாக இவற்றை வைத்துவிட்டு வேறு தைக்கவேண்டும். நான் சொன்ன மாதிரிச்செப்தால் எல்லாம் மிச்சமாகும்" என்றார்கள்.

அமிர்தம், சரி சின்னம்மா நீங்கள் சொல்வது போல் செய்கிறேன். இன்றைக்கே போய் இதிலொன்றை வெட்டிக் கைவைத்து தைத்து நாளைக்கே போட்டுக் கொள்கிறேன் பாருங்கள் என்றாள்.

நானும் அவர்கள் இராசியாய்ப்போனது கண்டு மிகவும் சந்தோஷத்துடன் பார்த்திருந்தேன். என்னைப்போல் பார்த்திருந்த சுசீலா, "இருந்தாலும் சின்னம்மாவின் சமத்து யாருக்குண்டு! நாங்கள் எவ்வளவு நாளாய்ச் சொல்லிப்பார்த்தும் அசையாதவளை, ஒரு நொடியில் திருத்திவிட்டார்களே. இன்னும் கொஞ்சநாள் இங்கிருந்தார்களானல் இந்தப் பக்கத்திலிருக்கும் யாவருமே திருந்திவிடுவார்கள்" என்றாள்.

ஞானமலர்: மெய்தான்! ஆனல் என்ன கேடு இருக்கிறது எங்களை திருத்துவதற்கு?

சின்: திருத்துவதற்கு ஒன்றுமில்லையா? ஆனல் யாழ்ப்பாணவத்தவர் ஐக்கிய சங்கத்தில் சேர்ந்திருக்கிறாயா?

ஞானம்: ஐக்கிய சங்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டால் மட்டும் என்ன திருத்தம் வந்துவிடும்?

சின்: என்? நீ பார்க்கவில்லையா, இவர்கள் நாலுபேரும் அதில் சேர்ந்து, அவர்களது சஞ்சிகையாகிய வழிகாட்டிக்கு எழுதி வருவதுடன், வீணாகக் கண்ட துணியென்றும், நகையென்றும் காசு கொட்டாமல் எவ்வளவு சிக்கனமாக நடந்து வருகிறார்கள்? சரஸ்வதி சமையற்காரனைக் கூட விட்டு தானே புனிதமாகச்சமைத்து, வீட்டையும் பார்த்து வருகிறாள். தங்கா காட்டுச்சேலையில் பணத்தைக் கொட்டாமல் தப்பித்துக் கொண்டாள்.

சுசீலா: சின்னம்மா சொல்வது உண்மையே. ஒரு சங்கத்தில் சேர்ந்தால் எல்லோரும் சேர்ந்து, எவ்வளவோ ஒற்றுமையாக யோசித்து, எல்லாவற்றையும் செய்யலாம். நாங்கள் இந்தியப் பெண்கள் சங்கத்தில் சேர்ந்து எவ்வளவு வேலை செய்துவருகிறோம். அது இந்தச் சங்கத்தைப்போல நிதியாயில்லாவிட்டாலும் அங்கத்தவர் யாவரும் கிழமைக்கு கிழமை கூடி எவ்வளவு குதூகலமாகக்காலம் கழிக்கிறோம். நான் சிறு குழந்தை வைத்திருப்பதினால் அடிக்கடி போகமுடியவில்லை. இருந்தாலும்மாசமொரு முறையாவதுபோய் எங்கள்சகோதரிகளைக்கண்டால் எவ்வளவு சந்தோஷமேற்படுகிறது.

நான், எப்படியிருந்தாலும் இந்தச்சங்கத்தில் எழுதிவரும் வியாசங்களைப் பார்த்தபின், எத்தனை சகோதரிகள் திருந்தியிருப்பதாக அறிகிறோம். அன்று இங்கு நடந்த காட்டுச் சேலைச் சம்பாஷணையால் எத்தனையோசகோதரிகள் காட்டுச் சேலை வைத்திருந்தும், உடுக்கவில்லையாம். விலையுயர்ந்த துணிகளை வாங்குவதுமில்லை யென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்களாம். "சிறு துளி பெரு வெள்ளம்" என்பதுபோலக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குறைத்துக்கொண்டே வந்தாலும் பின் நம்மவர்களுக்கு எவ்வளவு நன்மையுண்டு! சுசீலா இது யாழ்ப்பாணத்தவற்கு மட்டு மென்றெண்ணுமல், தமிழ் பெண்களுக்கு என்று நினைத்து நீங்களும் கவனமாக நடந்தீர்களானால் உங்களுக்குத்தானே நன்மை என்றேன். சுசீலாவும், மாமி! "நான் அன்று தொடக்கம் ஒரு வித்தியாசமாக நடப்பவளல்ல என்று நீங்கள் அறியாததா. நானும் சந்தாதாராகச் சேர்ந்து, வெளிவரும் ஒவ்வொரு பிரதியும் படித்தே வருகிறேன். எனக்கும் அது வாசிக்க மிகவும் பிரியம். எப்போ வருமென்று காத்திருக்கிறேன்" என்றாள்.

இதற்கிடையில் சின்னம்மா, மணியாகிறது. வருஷம் பிறந்து நல்ல நாளாச்சு இன்றைக்கு; ஏதும் தண்ணீர் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்ளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

நேரமாச்சுது; வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்றாள் சரஸ்.

ஏதோ நல்லநாளென்று பெரியவர்கள் சொல்லும்போது அதை தட்டுவது அழகா; பின்வேறேதும் நாட்களில் பாக்கு வெத்திலை கூட கொஞ்சம் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்க முடியாதே என்றாள் தங்கா.

அமிர்தம், "நானும் நகுலேந்திரமுந்தான். அது பார்த்துத்தான் என்ன வந்தது; நான் இவை ஒன்றும் பார்ப்பதே இல்லை. போன வியாழக் கிழமையும் ஒரு சினேகிதி வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன். இன்று வியாழக்கிழமை யாச்சே சர்பத் தண்ணீர் கொடுப்பது என்று ஒருவர்க் கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். அது கேட்ட நான் நீங்கள் யோசிக்காமல் கொண்டு வாருங்கள்; நானல்லவோ குடிக்கிறேன் என்று ஒரே பிடியாய் நின்று வாங்கிக் குடித்து விட்டு வந்தேன். என்ன நடந்தது" என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டாள். நான் ஒன்றும் பேச வகையறியாது ஏதோ ஆன்றோர் அறியாமலோ இப்படியான ஒவ்வொரு வழக்கத்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்றேன். (இதற்கிடையில் சின்னம்மாவின் உத்தரவின்பேரில் என் மகள் ஆறு வெங்கலப் பாத்திரங்களில் தேநீரும், ஒரு தட்டில் பலகாரமும் கொண்டு வந்து வைத்தாள். சின்னம்மா எங்கே என்றேன். "அவதண்ணீர் கொண்டு போகச் சொல்லி விட்டுப் போய்ப் படுத்துவிட்டா" என்று சொல்லிப் போய்விட்டாள் என் மகள்.

குழந்தை பிள்ளைகள் உடையவர்கள் ஒருவித மான குறுக்கு விசாரணையு மில்லாமல் குழந்தைகளுக்கும் கொஞ்சம் தேநீர் பருக்கி தாங்களும் சாப்பிட்டுவிட்டு "மம்மி எங்களுக்கு நேரமாகிறது; நாங்கள் போய் வருகிறோம்" என்று யாவருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் இருவரது வீடும் ஒரே பக்கத்திலுள்ளது. அதாவது நமது பத்துவீடுகளில் கடைசி வீடு ஞானமலருடையது. அதற்கடுத்தது சுசீலாவுடையது.

அவர்கள் சென்றபின் சரஸ் சொன்னாள், "நானும் அமிர்தத்தைப்போல் முதல் முதல் இவற்றை நம்பவில்லைத்தான்; பின் என் அநுபவத்திற்கு கண்ட பிறகே அதற்குப் பயந்து நடக்கிறேன்" என்று. (நானும் இவ்வளவு வயதாகியும் பெரியோர் சொன்னதுபோல் நடந்து வருவதாலல்லாமல், உண்மையான நம்பிக்கையுடனிருக்கவில்லையானதால்) "என்ன நீ அநுபவத்திற்கண்டாயா? அதை விளங்கச் சொல்" என்று ஆவலாகக் கேட்டேன்.

சரஸ்: நான்தான் சொல்லத் தொடங்கினேனே; அதற்குள் அவசரப் படுகிறீர்களே. நாங்கள் முன் இருந்த இடம் நீங்கள் அறிந்ததுதானே; அந்த வீட்டுக்குப் பக்கத்திலும் நம் சாதியினரே குடியிருந்தார்கள். எனது அடுத்த வீட்டிலிருந்த அந்தம்மாளும், நானும் மிகவும் சினேகம். ஒட்டென்றால ஒட்டிவிடுமென்பார்களே. அப்படித்தான் நாங்களும். மிகவும் அன்னியோன்யமாக நடந்து வந்தோம். அவள் யோசனை யில்லாமல் நான் நடப்பதுமில்லை. என் யோசனையில்லாமல் அவள் ஒன்றும் வாங்குவதுமில்லை. இப்படியிருக்கும்பாது அவர்

களுக்கு வேலை மாறிப்போக சந்தர்ப்பமேற்பட்டது. அப்போ வேறு நாட்கள் வசதியில்லாததினால் வியாழக்கிழமையிலேயே ஒரு விருந்து அவர்களுக்கு எங்கள் வீட்டில் ஏற்பாடு செய்தோம். அவர்களும் சம்மதித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். மூன்றுநாள் அவர்களும் மிகவும் கஷ்டத்துடன் எங்களை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமலே பிரிந்து சென்றுவிட்டார்கள். நாங்களும் அவர்கள் பிரிவாற்றாது மிகவும் துக்கப்பட்டோம். ஆனால் அவர்கள் போயிருக்குமிடம் அவ்வளவு தூரமல்ல; பத்துமைல்தான் வித்தியாசமானதினால் நாங்களும் அடிக்கடி போய் வருவோம். அவர்களும் வந்து இரண்டொரு நாள் நின்று போவார்கள். அப்படி ஒருநாள் அவர்கள் வந்திருக்கும்போது, சிறுபிள்ளைகளுக்கிடையில் ஏதோ வாக்குவாதம் வந்துவிட்டது. ஒரு நாளுமில்லாமல் என் அன்பார்ந்த சினேகிதியும் அதைப் பெரிதாய் எடுத்துத் தன் பத்தாவிடம் சொல்லிவிட்டாள் போலிருக்கிறது. அவருக்கு வந்துவிட்டது ஆத்திரம். அவரும் "இந்த அற்பன்களை ஒரு சரக்கென்று மதித்து வந்ததால்லவா இப்படியெல்லாம் அவமானப் படநேர்ந்துவிட்டது," என்றிரைந்தார்.

ஒன்றும் விளங்காமல் உள்ளுக்கிருந்த நான், ஏன்ன அது! என்ன நேர்ந்தது! என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியில் வந்தேன். என்ன நேர்ந்ததா? என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டார். என்ன புனிதம்! என்ன அப்படி நடந்தது! என்று சாந்தமாக என் சினேகிதியை வினவினேன். அதற்கு அவள், "அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. என் மகள் ஒரு விளையாட்டுச் சாமானை உன் குழந்தைக்குக் கொடுத்தது. அதை அவள் வேண்டாமென்றால், வேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? "அதெல்லாம் நீ செய்வது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியும். என் மானத்தைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதானே! அதுசரிப்படுமா?" என்றாளாம். அதை என் மகள் என்னிடம் முறையிட்டாள். இதுகேட்டிருந்த தகப்பனுக்கு ஆத்திரம் மூண்டுவிட்டது. ஏதோ பெற்றோர் பேசியிருப்பதைத் தானே இது கேட்டுவிட்டு இப்படிச் சொல்லுகிறது என்று ஆத்திரத்துடன் 'இப்பவே எல்லாம் கட்டு; வெளிக்கிடவேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டார்" என்றாள்.

நான் என் பிள்ளையையும் கூப்பிட்டுத் தண்டித்துவிட்டு என்னால் கூடியவரையில் அவளைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றேன் அதற்கு அவள் "அவர் சொல்லிவிட்டுப் போனபின் நான் என்ன செய்யலாம்" என்றுவிட்டாள். சிறிது நேரத்தால் வெளியில் போயிருந்த அவள் புருஷனும் வந்தார். சாப்பிடாமலே யாவரும் சென்றுவிட்டார்கள். அன்றுமுதல் நானும் அவளும் நேரில் சம்பாஷிக்காவிட்டாலும் என் மனம் மட்டும் அவளின் சுகசேமத்தை அறிய ஆவலாக இருக்கிறது. என் பத்தா மட்டும், 'இது யார் பேரிலும குற்றமில்லை. அந்த வியாழனின் கூற்று. வியாழக் கிழமை கூடாது. சினேகமாயிருப்பவர்களை வியாழனில் விருந்து போட்டுக் கெடுக்கப் போகிறாய் என்று சொன்னேன் கேட்டாயா? எங்களுக்குள்ளும் அப்படியேதும் வருமா என்றாயே! இப்போ எப்படி,' என்றார். அப்போர் என் மனமும் கொஞ்சம் அடித்துக் கொண்டது. புனிதத்தின் புருஷன் வழமையில் சற்று மூற்கோபிதான். ஆனால் அவள் சொன்னதை கேட்டிருப்பார். அவளையும் சிறு பிள்ளைகளின் கதைக்குக் கோபிக்கப் பண்ணினது அந்த வியாழனைத்தானிருக்கவேண்டும். இப்போ நான் அதெல்லாம் பார்த்துத்தான் நடக்கிறேன்.

அமிர்: அப்படியானால் உனக்கு ஒரு தம்பி உண்டோ? அவனுக்கு ஏன் உன் சினேகிதியின் மகளைச் செய்யக் கூடாது.

சரஸ்: என்ன ஆயிரம் சினேகமாயிருந்தாலும் நம் சாதியை விட்டு நாம் விலகலாமா? அப்படி நான்தான் செய்ய இசைந்தாலும் என் பெற்றோர் சம்மதிப்பார்களா? ஊரில் நம உற்றார் உறவினர்தான் என்ன சொல்லுவார்கள்.

அமிர்: நாள் ஒன்று பார்த்தீர்கள். இனிச் சாதி வேறு பார்க்கிறீர்கள். இன்னும் என்னதான் பார்ப்பீர்களோ?

சரஸ்: என்ன செய்வது? ஊருக்குத் திரும்பிப் போக இருப்பவர்களானதினால் இதெல்லாம பார்க்க வேண்டியிருக்கு. இல்லாமல் இங்கேயே தங்கிவிட்டால் ஒன்றுமே பார்க்கத் தேவையில்லை. நீ குழந்தைகளில்லாததினால் இப்படி யெல்லாம் வேதாந்தம் பேசுகிறாய். இரண்டுக்கு மேலே குழந்தைகளிருந்தால். அறிவாய் "ஊருடன் ஒத்து வாழ்" என்பது போல் நாலுபேர் நடப்பது போல் நாமும் நடக்கிறோம். மற்றவர்களும் இப்படியான வழக்கங்களை விட்டுவிட்டால் நாமும் விட்டுவிடத் தடையில்லை.

அதெல்லாம் சரிதான்; அதை ஒருவர் துவக்கி நடந்தால்லவோ மற்றவர்களும் பின்பற்றுவார்கள் என்றாள் அமிர்தம்.

இதெல்லாம் கேட்டுவிட்டு சரஸ் சொன்னாள், 'ஒருவர் துவங்கினவுடன், அவன் பைத்தியக்காரனென்றல்லவோ உலகத்தார் சொல்லுகிறார்கள். ஒருசமூகம் அல்லது ஒரு கூட்டத்தார் ஒருமித்துத் தொடங்கினால் ஒருவேளை வெற்றிபெறலாம். ஆனால் இதெல்லாம் அடுப்பங்கரைப் பிரசங்கம்

ஆண் சிங்கங்களல்லவா ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

"ஒத்துழைப்பு" என்பது நம்மவருள் இருந்தால் எல்லாம் முன்னேறி வரத் தடையில்லை" என்றாள் தங்கா.

இப்போ நாங்கள் நால்வரும் எங்கள் பத்தாமாரும் ஒத்து, அந்த ஐக்கிய நாணய சங்கத்தில் சேரவில்லையோ? "எத்தால் வாழலாம் ஒத்தால்" என்பதுபோல் இப்படியே ஒவ்வொரு சிறு கூட்டங்களிலும் ஒற்றுமைபாய் நடந்தால் பின் பெருங் கூட்டங்களிலும் ஒற்றுமையாயிருக்கப் பழகிக் கொள்வோம் என்றேன் நான்.

இப்படியே நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் வாயில் வந்ததெல்லாம் பெண்கள் சுபாவப்படி பிதற்றிக்கொண்டே யிருந்தோம். பூம்! பூம்! என்று கத்திக் கொண்டே ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்து எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்றது. அதினின்றும் அழகே உருவெடுத்தாற்போன்ற நாகரீக நங்கை ஒருத்தி இறங்கினாள். அவளின் அழகையும் நாகரீக உடை நடைகளையும் வர்ணிக்க என்னாலியலாது. ஒன்று மட்டும் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். அதாவது எல்லாம் மேகவர்ணமயமாகவே இருந்தது. சேலையும் அதற்கேற்றசட்டையும் அதேநிறச் சப்பாத்தும், கைப்பையும் இன்னும் கொண்டையில் அதே நிறப்பூவும் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று அவளின் ரோஜா வர்ணமான நிறத்திற்கு ஒத்திருந்தது. வா, இரு என்று கூடச் சொல்லாமல் அவளின் வனப்பில் மயங்கினவர்களாய் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டோம். அவள் மோட்டாரால் இறங்கி டக் டக் என்ற சப்தத்துடன் படிகளிலேறி மேலுக்கு வந்த பின்தான் நான், வா! ரஞ்சிதம்; இப்படி உட்கார்! கண்டு கனகாலமாச்சே! குழந்தைகள் சவுக்கியம்தானே! அக்கா சுகந்தானா என்று அடுக்கடுக்காய்க் கேட்டேன்.

"ஓம்மாமி எல்லாரும் சவுக்கியம்தான். நீங்கள் மட்டும் அந்தப் பக்கம் வர மாட்டீர்கள்; நான்தான் நெடுக வரவேண்டியிருக்கு. உங்களுக்குத்தான் இவர்கள் நாள் முழுதும் இருப்பார்கள்; மற்றவர்கள் என்னத்திற்கு" என்றாள் ரஞ்சிதம்.

"என்ன அப்படிக் கோபித்துக் கொள்கிறாய். உனக்குத்தான் காடி உண்டு; நினைத்த நேரம் வெளிக்கிடலாம். நாங்கள் எங்கள் பத்தாமாரின் லீவான நேரம் பார்த்து வெளிக்கிட வேண்டும். அத்துடன் இப்போ வருஷம் பிறந்து கொஞ்ச நாள்தானே. யாரும் வருவார்கள் என்றுதான் வெளிக்கிடவில்லை. இனி வெளிக்கிடாமலென்ன" என்றேன். இதற்கிடையில் அமிர்தம் வந்து: "ஏன் ரஞ்சிதம், எங்கள் வீட்டுக்குவரவில்லையோ! எனக்கும் நேரமாகிறது; நான் போக வேண்டும்" என்றாள். (மற்றவர்களுக்கு இவளைப் பழக்கமில்லாததினால் மெல்ல என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்.)

உன்வீட்டுக்கும் வருவேனென்றுதான் எண்ணியிருக்கிறாயோ? நீ அன்றைக்கு வரும்போது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சனிக்கிழமைதான் அக்கா வீட்டுக்கு வந்திருந்தா. எப்படி எப்படியெல்லாம் வழிகாட்டியில் எழுதியிருக்கென்று சொன்னாய்; எல்லாம் உன் வேலையாகத்தானிருக்கும். வாயால் தான் சொன்னால் போதாதா? இனி எழுத்திலும் எழுதத்துவங்கி விட்டாயா? என்றாள் ரஞ்சிதம். இது கேட்ட நான், என்ன அப்படி நடந்தது; அமிர்தம் என்னஎழுதினாள் என்றேன். இதற்கிடையில் அமிர்தம் "ஓம் நான்தான் எழுதினேன்; அதற்கென்ன இப்போ" என்றாள். "அதற்கென்னவா? "என்னுடைய அக்காவும், தன் புருஷன் சம்பாத்தியம் போதாதென்றே, அல்லது சும்மா இருந்து பொழுது போகவில்லையென்றோ அந்தத்தாதித் தொழிலை நடத்திவருகிறாள். உன் எழுத்தைப்பார்த்தபின், பார்த்தாயா அந்தப்பெண் எழுதுவதை; இல்லறத்தார்க்கு வீட்டுவேலையும் மனைவியின் கடமையுமே சரியாயிருக்கும். நீ இதெல்லாம் விட்டுவிட்டு வீட்டிலேயே இரு என்று தொந்தரவு செய்கிறாராம் அவள் புருஷன். இதெல்லாம் உன்னால்தான் வந்தது" என்று, கோபித்துக்கொண்டாள் ரஞ்சிதம்.

அமிர்தம்: உண்மையில் வாசித்ததையே எழுதினேன். ஏன் நீயும் முன் படித்தவள்தானே; பின் சடங்கு செய்தபின் படிக்க முடியாதென்று தானே விட்டுவிட்டாய். அத்துடன் "சடங்குக்குமுன் காலமே எழும்பி உன் சொந்த அலுவல்பார்த்தக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு விடலாம். இது கலியாணங்கட்டினபின், புருஷனின் அலுவல் பார்த்து, வீட்டுக்குச் சமையலுக்கு ஆகவேண்டியது எல்லாம் சொல்லி வெளிக்கிட வேணும். இனி வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தால் உப்புமில்லை புளியுமில்லையென்று ஆக்கிவைத்திருப்பான் சமையற்காறன். புருஷனென்றால் ஒரு தொந்தரவுமில்லாமல் வெளிக்கிட முடியும்; இது என்னதான் வெளியில் வேலைசெய்தாலும், வீட்டையும் பார்க்க வேண்டியது பெண்கள் கட்மைதானே. எல்லாம் ஒன்றுபப்பார்க்க என்னலாகாது, என்று விட்டுவிட்டேன்" என்று நீதானே சொல்லியிருக்கிறாய். பின் நான் எழுதினதைப் பற்றிக் குறை கூறுகிறாயே.

'ஓ! அதைப்பற்றியாபேசிக்கொண்டீர்கள். அதில் ஒன்றும், அவ்வளவு வித்தியாசமாக இல்லையே. பெண்களுக்கு வீட்டுவேலையுடனேயே பொழுது சரியாயிருக்கும். அப்படி நேரம் மிச்சமாயிருந்

தால் அதையும் லீணைக்காமல் இப்படியான பிரயோசனமான விஷயத்தில் பொழுதைக் கழிப்பது இன்னும் நல்லதுதானே," என்று நான் ஒருவகையாய் அவர்களைச் சமாதானப் படுத்தினேன்.

இர: நம் சகோதரிகள் இப்படியெல்லாம்முன்னேற்றமடைந்து வருகிறார்களென்று பெருமையாகச் சொல்லாமல், அதுகுறைவென்றும், இல்லறமே மேன்மையுடையதென்றும், இவள் இப்படியெல்லாம் எழுதலாமா என்றும் மிக்க கோபத்துடனேயே சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

இதற்கிடையில் என் மகளும் ஒரு தட்டத்தில் பலகாரமும், ஒரு கிண்ணத்தில் தேநீரும் கொண்டுவந்தாள். அதை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு "நேரமாகிறது மாமி! அவருக்குக் காடி அனுப்பவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து போய்விட்டாள் இரஞ்சிதம்.

அவள் சென்றபின் நானும் அமிர்தமும் வயிறு நோகச்சிரித்தோம். சிரிப்பு ஓய்ந்ததும், அமிர்தம், ஆர் எழுதினது என்று அறிந்துகொண்டுதான் பரிந்து பேசினீரோ என்று அறிய ஆவலுற்றவளாய், 'என்ன அமிர்தம் அது உண்மையில்நீதான் எழுதினதோ?' என்றேன்.

இல்லை! ஆர் எழுதினால்தானென்ன! அவளும் எங்களைப்போல் ஒரு பெண்தானே! அவள் சொல்லும் நியாயத்தை நானே சொல்லிவிட்டேன். அதில் பெண்கள் வேலை செய்வதைப்பற்றி ஏதும் இழிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லறமே பெண்களுக்கு ஏற்றது; அதைச்செவ்வையாக நடத்தும் முறையே முன்னேற்றம் என்று எழுதப் பட்டிருக்கிறது. வேறென்ன! இதிலென்ன தப்பு; இதற்காக அவளேன் அப்படிக் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டும். அழகுதான் அழகு! அறிவோ, யோசனையோ, குணமோ ஒரு மண்ணுமற்ற அழகு என்றாள் அமிர்தம்.

நான்: கனக்க அறிந்திருக்கிறாயே! ஆங்கிலம் படித்தாலும் உன்னைப்போலல்லவோ படித்திருக்கவேண்டும். அவளைப்போன்றவர் அவற்றை வாசித்து அதன் கருத்தைச் சரிவர அறிந்து கொள்ள அறிவு போதாமையால் பன்னுடையைப் போல் கஞ்சலை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு நல்லதைக் கீழே விட்டுவிடுகிறார்கள். நன்மையான வழிகளைத் தொடங்குகிறவர்களையும் தங்கள் அழுக்காறு நிறைந்த மனதினால் அப்படியே அழுக்கிவிட யோசிக்கிறார்கள்: அன்னமானது நீரையும் பாலையும் கலந்து வைத்தாலும், பாலைமட்டும் எடுத்துக் கொண்டு நீரை விலக்கிவிடுமாம்; அதல்லவோ அறிஞர்க்கழகு. அது அபபடியிருக்க, நீ வந்த போது எனக்கு தெரியாது என்றாளே; நீ எப்போ போயிருந்தாய்.

அமிர்: அன்றுதான் அந்த வியாழக்கிழமை தான். அதன் பலன் போலும் இது. (என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.)

நான்: அப்படியா! அங்கே தானே போய் வில்லங்கமாய்த் தண்ணீர் குடித்துவிட்டதாகப் பெருமை பேசினாய். பலன் கைமேல் கிடைத்துவிட்டது பார்த்தாயா? இதை ஒரு பிரமாதமாக எண்ணிக் கொண்டுதானே அவள் உன் வீட்டிற்கு வராமலும்; உனக்குச் சொல்லிக் கொள்ளாமலும் கூடப் போய்விட்டாள். அவளின் அற்ப புத்தியைவிட யாரோ எழுதினதை நீ எழுதினதாகச் சொல்லி வலுவில் அவளுடன் சண்டை செய்த உன் தற்பெருமை எவ்வளவு மேலானது. இதுவும் யார்பேரிலும் குற்றமில்லை. சரவின் புருஷன் சொன்னதுபோல் அந்த வியாழனின் கோளாறுதான்.

அமிர்தம்: என்ன மாமி நீங்கள் கூட அதை ஒத்துக்கொண்டீர்களே; ஏதோ காகம் இருக்கப் பனம் பழம் விழுந்ததுபோல் இதுவும் கொஞ்சம் பொருந்திப்போய்விட்டது. அவ்வளவுதான்.

நான்: இருந்தாலும் பெரியவர்கள் உண்டாக்கியிருப்பது ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நியாயத்துடன் தானிருக்கும். அதை நாம் அசட்டை பண்ணலாமா?

அமிர்தம், அப்படியானால் பெரியவரிடம் இதைப்பற்றி விசாரித்துப் பார்ப்போம். இப்போ நேரமாகிறது; போய்வருகிறேன் என்று சொல்லிப்போய்விட்டாள்.

அவள் சென்ற பின் சின்னம்மா எழும்பி வந்தார்கள். என்ன சின்னம்மா வியாழனைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும் என்றேன். என்ன வியாழக்கிழமையா? "கள்ள வியாழன் கழுத்தை அறுக்கும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே முகங் கழுவக் குளிக்கும்மைக்குள் இறங்கிவிட்டார்கள். நாலரை மணி அடித்தது. என் நாதரும் வந்து சேர்ந்தார். சிற்றுண்டிசாப்பிட்டு முடிந்ததும் எங்கள் சம்பாஷணை யெல்லாம் அவருக்குச் சொன்னேன்.

அவர், அதில் ஏதும் உண்மையிருக்கத்தான் வேண்டும். நாம் மட்டுமா; எல்லாச்சாதியாரும். இப்படித்தான் ஒவ்வொரு பழக்கத்தைக் கைக் கொண்டு வருகின்றனர். ஆங்கிலேயர் ஒரு நெருப்புக்குச்சியால் மூவர் சுருட்டுப் பற்றவைக்கமாட்டார்களாம். பதின்மூன்றாவது எண் அதிர்ஷ்டஈனமான எண்ணைக் கருதப் பட்டு வந்ததாம். நீயும் இவற்றை வழிகாட்டிக்கு எழுதி அனுப்பு நம்மிலும் அனுபவம் கூடியவர்கள், பார்த்தால் ஏதும் எழுதுவார்கள் என்றார். ஆகலால் நானும் எழுதிவிட்டேன்.

—தேவி.

* எனது அறியாமை *

[முற்றுடர்]

சிநேகிதி: ஏதம்மா! தையல் நேரம் போலி ருக்கிறதே.

நான்: ஓமோம், வாருங்கள், வாருங்கள்! உட் காருங்கள். அன்று உங்கள் வீட்டிற்கு வந் தேன். நீங்கள் வெளியில் போய்விட்டதாகப் பிள்ளைகள் சொன்னார்கள்.

சி: ஆமாம் நீங்கள் வந்ததாச் சொன்னார் கள். அன்று ஒரு சிநேகிதியின் வீட்டில் விசே ஷம்; அதற்காகப் போயிருந்தேன். ஏதோ தைத் துக்கொண்டிருந்தாயே! அவசரமான தையலோ?

நான்: அப்படி அவசரமானதல்ல; கிழிந்த சட்டைகளைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இவ்வளவு காலமும் கிழிந்த துணி தைப்பதற்குக் கூட நேரமில்லாமல் போட்டு வைத்திருந்தேன். இப்போதான் அதற்கு நேரம் கிடைத்தது.

சி: என்ன அம்மா! நீ சொல்வதைக் கேட்க ஆச்சரியமா யிருக்கிறதே! அன்று பத்திரிகை வாசிக்க நேரமில்லையென்று சொன்னாய். இன்று ஓய்வாக இருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறாய் என்ன சங்கதி?

நான்: அன்று நீங்கள் சென்ற பின்னால், நீங் கள் சொன்னவற்றை யோசித்து உண்மையை உணர்ந்தேன். "மாமியின் புத்திமதி"யையும் வாசித்து எனது மடமைக்காக வருந்தினேன். இனியாவது திருத்தி நடப்பதென்று தீர்மானித் தேன். நடந்தவற்றை அப்படியே, எனது கண வரிடம் சொல்லி எனது எண்ணத்தையும் சொன் னேன்.

அதற்கு அவர் "உனது சினேகிதி சொன்னது போல், நானும் சிலவேளைகளில் நினைப்பதுண்டு. இ ருந்தும் பிள்ளைகளின் தொந்தரவையும், உனது தேகநிலைமையையும், எண்ணிச் சொல்லாமலிருந் தேன்" என்றார். கொஞ்ச நாட்களுக்குச் சமை யலாலே நிற்பாட்டிவிட்டு செய்து பார்க்கிறேன்; முடியாவிட்டால் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். வேலைக்காரர்தான் கிடையாதா? என்று சமாதா னம் சொன்னேன். அதற்கென்ன உன் விருப் பப் படியே செய். பிறகு வருத்தமென்று என்னி டம் சொல்லவேண்டாம்" என்று சொல்லிவிட் டார். இப்போ சமையலாலே நிற்பாட்டிவிட் டேன். முனியம்மாதானிருக்கிறாள்.

பாத்திரம் தேய்ப்பாள்; ஏவிய வேலைகளைச் செ யவாள். மணி ஐந்தரைக்கு எழும்பிவிடுவேன். நானே செய்வதால் எல்லாம் மணிப்பிரகாரம் முடிந்துவிடும். அத்துடன் வீண்பொழுது போக் கையும் விட்டு விட்டேன். ஆதலால் மனதுக்கு ஆறுதலும் போதிய நேரமுமிருக்கிறது.

சி: ஆமாம், "தன்கைதான் தனக்குப் பெ லன்" என்று பெரியோர் சொல்வதுண்டு. அத ன்படி வீட்டுக் கருமங்களை தானே பார்த்து வந் தால் எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கும்; நேரம் எவ்வ ளவு வீணேயேறப் பெற்றதென்பது இப்போ தெரி கிறதா? இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் புதிய வழியில் நடக்கக் கற்றுக்கொண்டாயே! மிக்க சந்தோஷம்; பெண்கள் நினைத்தால் ஆகாத காரியமொன்று மில்லை. அதனால்தான் "ஆவதும் பெண்ணால் அழிவதும் பெண்ணால்" என்று சொல்லியிருக்கி றார்கள். உனது சிநேகிதிகளின் பொழுது எப்ப டிப்போகிறது?

நான்: அவர்களும் வீட்டுக்காரியங்களில் கவ னம் செலுத்தி வருகிறார்கள். ஓய்வான நேரங்க ளில் அறிவைப் பெருக்கக் கூடிய புஸ்தகங்கள், பத்திரிகைகள் வாசித்துவருகிறோம்.

சி: உனக்குத்தான் வாசிப்புப் பிடிக்காதே? இப்போ எப்படி வாசித்து வருகிறாய்?

நான்: அதையேன் கேட்கிறீர்கள்; முதல் ஒரு வாரமாக மேப்பங்காயாகத்தானிருந்தது. தெண் டித்துச் சிறுக சிறுக வாசித்து வந்தேன். இப் போ வாசிக்க உற்சாகமாக இருக்கிறது. இது வரையில் வீண்காலம் போக்கியதை எண்ணி வரு ந்துகிறேன்.

சி: சென்ற காலத்தை எண்ணி வருந்து வதில் என்ன லாபம்? போனதை நினை யாமல் திருந்தி நடப்பதே புத்தி. அதிருக்க நீ சொன்னதுபோல் படிப்பில் மட்டும் ருசி பிறந் துவிட்டால், பிறகு காலமுழுதும் படிப்பதிலேயே புத்தி சென்றுவிடும். மனதை உருக்கும் காவி யங்கள், உணர்ச்சிபொங்கும் கட்டுரைகள் வாசி க்க எடுத்தால் அது முடியுமுன் பசியாவது, தாக மாவது தோற்றாது.

நான்: நீங்கள் சொல்வது உண்மையே. ஆனா ல் படிப்பதில் என்ன சுகமிருக்கிறது? வாசித் துக் கொண்டிருந்தால் வீட்டில் உள்ள வேலை களை ஆர் செய்வார்கள்? ஏதோ அந்தக்காலம் படித்தோம்; இப்போ அப்படிப்படிக்க முடியுமா? படித்தென்ன உத்தியோகம் பார்க்கப்போகிறோ மா? நம் பாட்டிமார் படித்துத்தான் குடித்தனம் செய்தார்களா?

சி: உத்தியோகம் பார்க்கத்தான் படிப்பதா? மற்றவர்கள் படிக்கக்கூடாதா? கற்பதற்கும் கால வெல்லையுண்டா? கல்வியே எல்லாவற்றிலும் மே

லான செல்வம். கல்விப் பொருளே வெள்ளத்தா லும், நெருப்பாலும், கள்வராலும் அழிக்கமுடி யாத பொருள்; இறைக்க இறைக்க ஊறும் மணற் கேணிபோல், கொடுக்கக் கொடுக்க குறைவுபடா து. அப்படியான அருங்கலவியை கற்பதால் நஷ்டமென்ன? கல்வி ஒரு வகுப்புக்கு, ஒரு சா திக்கென்று, நிபமித்தாயிருக்கிறது? "நாற்பாற் குலத்தினு மேற்பா லொருவன் கற்றிலனயிற் கீழிருப்பவவே"—என்னும் பெரியோர் வாக்கை சிறு பிராயத்தில் படிக்கவில்லையா? எங்கள் மூதா ட்டி ஔவைப் பிராட்டியார் பெண்மணி தானே? ஆதிகாலந் தொடக்கம் பெண்களையே முதன்மை யாக வைத்துப்போற்றி வந்தார்கள்; போற்றி வருகிறார்கள். பாரதமாதா, பூமிதேவி, இலங்கா தேவி, என்னும் பலநாமங்களே அதற்குச் சா ன்று. இடைக்காலத்தில் தான் பெண்களின் சிற பை மறந்து அடிமைகளாக எண்ணப்பட்டார் கள். (அவ்வெண்ணத்தை நீக்கவும், பெண்களை உயர் பதவிக்கு கொண்டு வரவும் எவ்வளவோ தேசாபிமானிகள் முன் வந்திருக்கிறார்கள்.) அவ் வெண்ணம் நமது பெண்மக்களின் மனதிலேயோ வன்றி, அவர்களை முன்னேறவிடாது தடை செ ய்து விட்டது. அதன் கிளைகளை நீ கேட்டகேள் வீகள்.

இப்போ நமது தாய்நாட்டில் எத்தனையோ பெண்மணிகள் சபைகளிலும், சங்கங்களிலும், இன் னும் பல துறைகளிலும் பங்கு பற்றி தொண்டா ற்றி வருகிறார்களே; அவர்களைப்பற்றி நீ கேள் விப்பட்டதில்லையா? ஒரு தேசத்தின் அபிவி ருத்தி அவர்களுடைய கல்வியையும், ஞானத்தை யும், உத்தம குணங்களையும் பொறுத்திருக்கிறது. அப்பெண்களின் அபிவிருத்தி அவர்களுடைய கல்வியையும், ஞானத்தையும், உத்தம குணங்க ளையும் பொறுத்திருக்கிறது. "இல்லாள் அக தேயிருக்க இல்லாத தொன்றில்லை" என்னும் பெரி யோர் வாக்கியத்திற்கு இலக்காக பெண்கள் வரத் தெண்டிக்கவேண்டும். ஆவதென்ன, என்பதல் லவா! உனக்கு சந்தேகம்?

கல்வி இருபாலருக்கு மூரியதே. குடிமி அழ குஞ், ஆடையின் அழகும், மஞ்சட் பூச்சழகும் அழகல்ல, கல்வியால் உண்டாகும் அழகே அழகு என்று பெண்களையே பிரதானமாகக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அறிவைப் பெருக்கக் கூடிய நூல்களைப் படித்தால் மனமடங்கும், மன மடங்கினால் அகங்காரம், பொறாமை, வஞ்சகம் முதலிய தீக்குணங்கள் அற்றுப்போம். விஷயங் களைப் பகுத்தறியும், தன்னை சீவகாருண்ணியம், ஒற்றுமை முதலிய குணங்கள் உண்டாகும். கல்வி யே அறியாமை என்னும் நோயைத்தீர்க்கும் மரு ந்து. அறியாமை என்னும் இருள் நீங்கினால் தான் அறிவுச்சுடர் பிரகாசிக்கும். கல்வியால் இன்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன் உண்டு. "அரி தரிது மானிடராதலரிது. மானிடராயினுங் கூன் குருடு செவிடு பேடு நீங்கிப் பிறத்தலரிது, பேடு நீங்கிப் பிறந்தகாலையும் ஞானமுங் கல்வியும் நயத் தலரிது,"—என்ற பெரியோர் வாக்கியத்தின்படி நமது பிறவியின் பயனை அடையத்தெண்டிக்க வேண்டும். உண்டு உறங்குவதில் எங்கள் காலத் தைக் கடத்தாமல் பொது நலனுக்காக உழைக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடப் படிப்பு முடிந்தவு டன், ஏட்டைக்கட்டி மூலையில் போடாமல் வீட் டிலும் தொடர்ந்து வாசித்துவந்தால் எவ்வளவோ தேர்ச்சியுண்டாகும், "கற்றது கைமண்ணளவு கல்லாதுலகளவு" என்று கலைமடந்தை ஓதுகிறா ள். ஆனதால் நாம்படித்துவிட்டோம் என்று எண் ணிகற்பதை ஒருபோதும் விடப்படாது. வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்காமல் வாசிக்கும்படி சொல்ல வில்லை. ஏதோ நமக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வு நே ரங்களில்வாசித்து வந்தால் போதுமானது.

நமது பாட்டிமார்களைப்பற்றிக் கேட்டாயே? அவர்களிடமிருந்த ஆன்மஞானம், வைராக்கியம், கடவுள் பக்தி, பதிபக்தி, ஞாபகசக்தி, புராண இதிகாசங்களின் தேர்ச்சி முதலிய அரிய குணங் களை, இக்காலத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பெண்களிடம் காண்பதரிது. அவர்களிடமிரு ந்த அரிய குணங்களுக்குக் காரணம் கேள்வி ஞானமே. அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு ஆலயங்களி லும், பஜனை மடங்களிலும், வைதீகமான இல்லங் களிலும் காலந் தோறும் புராண பாராயணங்க ளும், கதாகாலட்சேபங்களும் நடந்துவரும். (தற் காலத்தில் சில ஆலயங்களிலும் அவ்விதத் தொ ண்டு நடந்து வருவது போற்றத்தக்கதே. அதன் பயனை அக்கால மக்கள் நற்குண நற்செய்கைகளில் சிறந்து விளங்கினார்கள். அக்காலப் பாட்டிமார் ராமாயணம், பாரதம் கந்தபுராணம் முதலிய புராணங்களையும் அடியார்களின் கதைகளையும் மனப்பாடமாகச் சொல்வதை இன்றும் காண லாம்

அத்துடன் அவர்கள் தம் முதியோர் அனுச ரித்து வந்த பழக்கவழக்கங்களைப் பின் பற்றி நடந்து வந்தமையால் திடகாத்திரர்களாகவும் இ ருந்தார்கள். நாமோ இரண்டும் கெட்டவர்களாக இருக்கிறோம். கல்வி கேள்வியால் உண்டாகும் பயனையும். அப்படிக் கற்றறிந்த பண்டையப் பெ ண்மணிகளின் சிறப்பையும் சொல்வதாகில் எங் கள் சீவிய காலம் போதாது.

சங்க காலத்துப் பெண்மணிகள் புருஷர்களுக் குச்சமமாகவே, கல்வி கற்று வந்திருக்கிறார்கள். வாதில் வென்றும், கவிகளை இயற்றியும், வான சாஸ்திரம், சங்கீதம், சித்திரம், வில்வித்தை,

சாரத்தியம், முதலிய பல வித்தைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்று நிகரில்லாத இரத்தினங்களாக இருந்தார்கள். இடைக்காலத்தில் தான் பெண்களின் கல்விக்கு முட்டுக்கட்டை போடப்பெற்றது. "போனதை நினைப்பவள் புத்தி கெட்டவள்" ஆதலால் இனி நடப்பதைப் பற்றி யோசிப்போம்.

நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற் குணங்களையும், விருந்தோம்பல் அடக்கம், பொறுமை, பணிவு, கடவுள் பக்தி, முதலிய இல்லறத்திற்குரிய தர்மங்களைப் போதிக்கத்தக்க புஸ்தகங்களை வீட்டில் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பித்து வரவேண்டும். அத்துடன் பெண்பிள்ளைகளுக்கு வீட்டு வேலைகளையும் பழக்கவேண்டும். இவ்விதம் நடந்து வருவோமாகில் நமது பிள்ளைகளாவது தங்கள் காலத்தில் சிறப்புடன் வாழ்வார்கள். மன்ம் போன போக்கில் பேசிக்கொண்டேயிருந்து விட்டேன்; மணியும் நாலாகிவிட்டது.

நான்: அம்மா, நீங்கள் சொல்லிவந்த அறிவுரைகளால் எனது அறியாமை இருள் நீங்கிவிட்டது. நீங்கள் சொல்லியபடி நானும் பிள்ளைகளும் தாய்ப்பாஷையில் தேர்ச்சி அடையத் தெண்டிப்போம். அத்துடன் இதையே ஒரு வியாசமாக, எனக்குத் தெரிந்த அளவில் எழுதலாமென்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் பிழையறக்கடிதம் எழுதத் தெரியாத நான், கற்றறிந்த சகோதரிகள் அலங்கரித்துவரும் சஞ்சிகைக்கு எழுதத் துணிவது "கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி" யின் தன்மையாக முடியும். இருந்தும் என் போன்ற சகோதரிகள் இருந்தால் திருத்திவிடும் என்ற ஆசையே அவ்விதம் தூண்டுகிறது. "ஆசை வெட்கமறியாது" என்று சொல்வார்கள். அதென்னளவில் சரியாக யிருக்கிறது. உங்கள் யோசனை என்ன?

சி: இதற்காகவா இப்படி யோசிக்கிறாய்? முதலில் ஒருவிதமாய்த்தானிருக்கும். பழக்கத்தில் வர எல்லாம் சரியாகிவிடும். கற்றோர் குற்றங்களைந்து குணத்தையே கொள்வர். ஆகையால் இவ்வளவில் எழுது. ஏதோ அப்படியாவது உன்னை பொழுது உபயோகமாகட்டும்; எனக்கும் வேலையாகிறது போய் வருகிறேன். நமஸ்காரம்.

நான்: நமஸ்காரம், போய் வாருங்கள்.

—லீலாவதி.

ஓம்.

விவேகானந்த ஆச்சிரமம்,

கோலாலம்பூர்.

—|—

இந்துசமய பாடப் பரீட்சை—1937.

இந்து சமய அபிவிருத்தியின் பொருட்டு கோலாலம்பூர் விவேகானந்த ஆச்சிரம நிர்வாக சபையாரால் நிகழும் ஈசுவர வருஷம் மார்கழி மாசம் 26 தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை (26-12-37) காலை 8-30 மணிக்கு இந்து சமய பாடப் பரீட்சை நடத்தப்படும்.

இப்பரீட்சை இரண்டுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(1) கீழ்ப்பிரிவு:—தமிழ் மூன்றும் வகுப்புக்குக் கீழ்ப்படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கே உரியது.

(2) மேற்பிரிவு:—தமிழ் மூன்றும் வகுப்பு முதல் மேல் வகுப்புகளில் படிக்கும் 18 வயதுக்குள்பட்ட பிள்ளைகளுக்கே உரியது.

இப்பரீட்சையின் ஒவ்வொரு பிரிவுகளிலும் சித்தியடையும் முதல பத்துப்பிள்ளைகளுக்கு, சுவாமி விவேகானந்தருடைய ஜெனன தினக் கொண்டாட்டத்திலன்று பரிசு வழங்கப்படும். இப்பரீட்சையில் எல்லா இந்துப் பிள்ளைகளும் சேர இடமுண்டு. இப்பரீட்சையில் சேர விரும்பும் மாணவ மாணவிகள் தங்கள் முழுப்பெயரையும், விலாசத்தையும் டிசம்பர் மாசம் 1-ம் திகதிக்குமுன் விவேகானந்த ஆச்சிரம காரியதரிசிக்கு அனுப்பவேண்டும்.

இம்மலாய் நாட்டிலுள்ள இந்துசமய பாடசாலைகளின் அதிபர்கள் தங்கள் வித்தியாசாலைகளின் மாணவ மாணவிகளும் ஏனையோரும் பரீட்சையில் சேர்வதற்குச் சமய பாடங்களை ஆவலிடங்களில் ஆரம்பித்து இந் நன்முயற்சியை ஆலோலமடையச் செய்வார்களாக.

இங்ஙனம்,
த. சபாரத்தினம்,
கௌரவ காரியதரிசி.

விவேகானந்த ஆச்சிரம்ம்,
கோலாலம்பூர்,
4-6-1937

கேள்விகளின் விபரங்களுக்கு கௌரவ காரியதரிசி அவர்களுக்கு எழுதித்தெரிந்து கொள்ளவும்.

—ப—ர்.

சங்கீதம்

—:o:—

உலகத்தில் சிறந்த கலைகளில் சங்கீதமும் ஒன்று. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு நாட்டுச் சங்கீதமும், ஒவ்வொரு வித முறையையும், லட்சணத்தையும் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்நாட்டில் தமிழ் பெரு மக்கள், முக்கிய மானது தம் தம் பெண் மக்களுக்கு தென்னாட்டுச் சங்கீதத்தையே போதிக்க அவாக் கொண்டு, அத்தகைய பெரு மிதமான, சிலவும் செய்து வருகிறார்கள். இந்தத் தக்கபடி அவரவர்களின் மக்கள் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறார்களா? என்பதை மாத்திரம் "இல்லை" எனும் பதில் தான் கிடைக்கும். இதற்குக் காரணம்,

இக்காலங்களில் ஏற்பட்ட சங்கீத வித்வான்கள், அவர்களுக்கிருந்த இந்த அரசாங்க உதவியால் தங்கள் தோன்றியபடியே பலவிதமாய் பாடி வந்திருப்பது.

2. முறையற்ற, ஞாயமற்ற இவ்வித சங்கீத முறைகளை எந்த ஒருவரும் ஆட்சேபிக்காமல் இருந்தது.

3. உண்மையான கலைவிருத்தியாகும்படி பாடுபடாமை முக்கியமானவைகளாகும்.

மேற்கண்ட விஷயம்,

சுமார் 700 வருடங்களுக்குமுன், தமிழ் நாட்டில் பல சங்கீத நூல்கள் இருந்ததெனச் சொல்லப்படும். "முதுநாரை" "முதுகுருகு" "சிகண்டி" "இசைநுணுக்கம்" "பஞ்ச பாரதீயம்" போன்றவை இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தன. இதன்பிறகு, காஷ்மீர வாசியாகிய சோமநாதரென்பவர், "சங்கீத ரத்னாகரம்" என்னும் நூல் எழுதி, அதில் தனக்கு முன் இருந்து வந்த ராகங்கள் 52 என்றும், தன் காலத்தில் மேலும் 34 ராகங்கள் உண்டாக்கி இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவரின் காலம் கி. பி. 1210—1250.

இவருக்குப்பின், அஹோபில பண்டிதர் என்பவர், "சங்கீத பாரிஜாதம்" எனும் ஓர் நூலும், சோமநாதரென்பவர், "ராகவிபோதம்" என ஓர் நூலும், கி. பி. 1475—1553 வருடம்வரை, விஜயநகரத்தின் ஆஸ்தான பண்டிதராயிருந்த கல்விநாத தீக்ஷிதரென்பவர், "கலாநிதி" என்னுமொரு நூலும், இன்னும் பலரும், பலவிதமாய் 300 வருட்ங்களுக்குப்பால் வரையில் ஒரு நிச்சயமில்லாதபடி வெளி யிட்டிருக்கிறார்கள்.

இதன் பிறகு தஞ்சாவூர் மகாராஜாவிடம் மந்திரியாகவிருந்தவரும், 1626-ம் வருடம் வரை ஜீவ தசையோடிருந்தவருமான கோவிந்த தீக்ஷித ரென்பவர், மேற்சொன்ன பல நூல்களிலும், சங்கீதம் பலவிதமாய் தமிழ்நாட்டில் பாவும் வித்தியாசங்களைத் திருத்தியமைக்கு முகத்தான், "சங்கீத சுதாநிதி" என்னுமொரு நூலை தயாரிக்கும் காலை, அவரின் இரண்டாவது குமாரராகிய வேங்கிடேஸ்வர தீக்ஷிதரென்பவர், தன் தகப்பனாரின் சங்கீத சீர்திருத்த விஷயங்களில் ஒத்துப் போகாமல், தானே தன் நோக்கத்திற்கொப்ப "சதுர்தண்டி பிரகாசிகை" என்னுமொரு நூலை, தன் தகப்பன் காலத்திற்கு பிறகு வெளியிட்டார். இவர் கி. பி. 1638-ம் ஆண்டில் தஞ்சாவூரை ஆண்ட மகாராஜாவிடம் மந்திரியாயிருந்தவர்.

இவர் எழுதிய நூலில், நிச்சயமான 12 சுரஸ்தானங்களில் 16, சுரப்பெயர்களைக்கொண்டு இயற்கைக்கு விரோதமாக கற்பித்துவிட்டார். அதன் பிறகு ஏற்பட்ட சங்கீத நூல்களெல்லாம் இவர் காட்டிய, முறையில்லாத, நிந்தனையற்ற வழியாக வேலிவளி வந்துள்ளன.

இந்நூல்களுக்குப்பின், ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு, மைசூர் சமஸ்தான வித்வானாகிய, மதுரை பொன்னுசாமிப் பிள்ளையவர்கள், "பூர்வீக சங்கீத உண்மை" என்னுமொரு நூலை எழுதி, அச்சிடுமுன் இறந்து போட்டமையால் அவரின் குமாரர்கள், தங்கள் தகப்பனார் எழுதிய நூலை 1930-ல் வெளியிட்டார்கள்.

இந்த நூல் தன் பெயருக்கேற்ப, அதன் ஆரம்பகாலம் வரையில் நிலவிவந்த பலவேறு வித்தியாசங்களை நன்கு விளக்கிக் காட்டி, சரித்திரத்திற்கும், அநுபவத்திற்கும், ஒத்த முறையிலும், மறுக்கமுடியாத ஆதாரங்களுடனும், அமைந்து பெற்றிருக்கிறது. இந்நூல் வெளியான பின்னே, பெரிய சங்கீத வித்வான்களென்போர்களுட்பட, தாங்கள் அது காறும் செய்துவந்த தப்பிதங்களை உணர்வாயினர். ஆயினும், கலை முன்னேற்றத்தை விரும்பும் அபிமானிகள் தவிர, சுயநலபுத்தியான, சில வகுப்பு வாதிகள் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்ளாது, வீட்டிற்குள்ளிருந்தே வாய் வேதாந்தம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தக் காரணங் கொண்டும் இதன் போக்கைக் கண்டிக்க வகையில்லாத, சங்கீத உலகுக்கே ஓர் சிறந்த நூலாகிய இதை மன்பூர்வமாய் உதறியச் செய்வதில் பின் வாங்கும் காரணமென்ன? இங்கு தான் வகுப்புவாதம் தலை விரித்தாடுகின்றது.

எனினும், உண்மை யுண்மையே. ஏதும் பெரு தோக்கில் இன்றைய தென் இந்தியாவில், சங்கீத த்தில் சிறிதே தேர்ச்சியுள்ளவரும், பெரும்பித் வான்களென்றவர்களும், இப் "பூர்வீக சங்கீத உண்மை" யெனும் நூலின் உதவி கொண்டு, நிச் சயமான கலையை யுணர்ந்து வருகிறார்களென்ப தில் ஐயமில்லை.

சங்கீத உலகுக்கே ஓர் சூரியன் போல் விளங் கும், "பூர்வீக சங்கீத உண்மை"யைப்பின் பற்றி, நாதம், நாதத்தால் சுருதி, சுருதியால் சுர அமைப்பு, முதலிய சகல விவரங்களையும் இவ் "வழிகாட்டி"யின் மூலமாக ஒவ்வொரு மாதமும் வெளியிட விரும்பிய என் எண்ணத்திற்கு ஆசரவு காட்டிய "வழிகாட்டி" பொறுப்புவாய்ந்த சிரு வாகஸ்தர்களுக்கு என்றும் என நன்றி உரித்தா குக.

நமசிவாய வாழ்க! நாதன் தாழ் வாழ்க!!

(மகேஸன்.)

இறையுண்மை விளக்கம்.

"உலகத்தாருண் டென்ப தில்லென் பான் வையத் தல கையாய் வைக்கப்படும்." (பொய்யா மொழி)

தற்காலத்திற் சிலர் கடவுளில்லையெனச் சாதித் தும் பிரசங்கித்தும் பெருந் தொகையான பொரு செலவழித்துப் புத்தகங்கள் எழுதி அச்சிடு பாப்பிக்கொண்டும், தங்கள் வாழ் நாளை யும் வீண் நாளாய்க் கழிக்கின்றார்கள்.

கடவுளாகிய ஒரு முதலும், அவரால் உலகு உயிர்கள் சிருட்டிக்கப்படுதலும், சிருட்டிக்கப் பட்டவைகளெல்லாம் முறையே நீதிப்படி நடத் தப்படுதலும் இல்லை. ஆனால் எல்லாம் தாமே தோன்றி அழிகின்றனவென்பர்.

அங்ஙனமாயின், உயிர்கள் வாழ்தற்கிடமான உலகத்தையும், அவ்வுலகை அறியத்தக்க பஞ்சப் பொறிகளையும், அவை வழியாகப் பகுத்தறிந்தனு பவிக்கும் தனுகரணங்களையும், அவற்றாலனுப விக்கப்படும் பல பொருள்களையும், அவற்றிற்கு மழை பெயல், இராச நீதி முதலியவைகளையும், அவை நிகழும் காலம், இடம் முதலியவைகளை யும், அவற்றாற் பெறுஞ் சுகதுக்கப் பேறுகளா கிய அனுபவங்களையும், தாம் தாம் விரும்பியபடி யே பெறவும், தவிர்க்கவும் கூடியவராகவும், தம் வயத்தராகவுமிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனங் காமையால் ஒருவரும் தம் வயத்தரல்லரென்ப தும் தமக்குத் தலைவராகிய கடவுள் வயத்தரென் பதும் பெறப்படும்.

அன்றியும், கடவுளில்லையெனவே நல்வினை தீவினையாகிய புண்ணிய பாவங்களும், அவற்றால் உயிர்கள் பொருந்தவேண்டிய இன்ப துன்பங்க ளும் இல்லையென முடியும். ஆகவே உயிர்களும் அவை பொருந்தும் காலம், இடம், பொருள் ஏவல், தனுகரண முதலியவைகளும், அவற்றால் அநுபவிக்கும் சுக துக்கங்களாகிய அனுபவங்களும், பல பேதங்களாயும், காலந்தோறும் மாறுபடுவன வாயுமன்றி எவ்வுயிரும், எக்காலமும், எவ்விடமும், எப்பொருளும், எவ்வனுபவங்களும் யாவருக்கும் ஒரே விதமாயிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லா மையால் சர்வ வியாபகமும், சர்வஜ்ஞத்துவமு முடையவராகிய கடவுளே முதற் உயிர்களியற்றும் பாவ புண்ணியங்களுக்கு காலம், இடம், பொருள், ஏவல், தனுகரணங் யெல்லாங் கூட்டி அவை வழியாகவே போகங்களை முறைப்படி அநுபவிக்கு படி உறுவித்து கடத்துகிறாரென்ற சித்தாந்தமானது வலிய லில்லையெனக் கூறல் அம்முறைமைகளை வற்றையும் தெளிவாய் உணராமையோ, அன்றேல் உணர்ந்த மகான்களாயிருந்தும் உலகிற்பேராசை யினால் பலரையும் ஒரு காற்றிகைப் புறச் செய்வ தோர் விளையாட்டேயோ யாம் அறிகிலம்.

அறிவாலுயர்ந்த மகான்களுக்கு இயல்பாயுள்ள குணங்களும், இன்றியமையாச்செயல்களும் எவை யெனில், உலகத்தில் தமக்கும், பிறர்க்கும் ஒருவரு மன்றும், எத்திறத்தாலும், அறம், பொருள், இன்ப ங்களாகிய, நல்ல மனம், வாக்குச்செயல்களையுடை யவராயும், தீச்சிந்தையும், தீச்சொல்லும் இல்லா தவராயும், அமைந்தொழுகல் முதலியனவாம். அவர் அவ்வாறு ஒழுகுதலே விட்டுக் கடவுளில்லை யெனக் கூறுவராயின் அக்கூற்றுத் அதனைக் கேட்கும் பிறர்க்கும் பயன் பயனில் சொல்லாக முடிவதுமன்றித் ருமான உலகோர் யாவரும் அடைகிற பொருள், இன்பங்களைக் காலந்தோறும் தித்து முற்றுய்க் கெடச் செய்து பாவம், வறுமை, அச்சம் முதலியவைகளைப் பிற பிப்பதற்காதாரமாகிப் பிறர் நேசமின்றியும், தன் நேசமுணராமலும் அரசனில்லாத குடிகள் போல் ஒருவரால் ஒருவர் தாக்குற்றுப் பாவத்தையும், பழியையும் பெருக்கி அழியச்செய்வதோர் தீய வசனமாகும். அக்கொடிய வசனத்தைச் சொல் லப்புகுவோர் எத்திறத்தாரோ யாம் அறிகிலம். தற்காலம் அவரிங்ஙனம் சாதித்தும், தாங் கெடுதி யடையாமல் நிலை பெற்றுச் சந்தோஷமாக வாழ் தற்குக் காரணமாயிருப்பது, பிறரெல்லாம் ஆஸ்

திகர்களாய்ச் சூழ்ந்திருக்கும் அறக்கூட்டமே யாமென உணர்க்கடவர். ஆகவே அவர் கடவுளி லீடுபெனச் சரித்திரைக்கும் உரைகளால் அவர் கீழும் பிறர்க்கும் பயனின்மையும், கெடுதியுண்மை யும் ஒரு தலையாகலின் அவற்றை இனிக் கூறு தொழிவதும் கூறியவற்றைக் கேழாதொழிவதுமே யாவர்க்கும் கடனுமென வறிக.

"நாஸ்திகம் சொல்கின்றவர் தம் நாக்கு முடை நாக்கு" என்பது அருட்பா.

உலகினை யளித்தாய் உயிர்எலாம் வாழ்ந்தே
உன்னொளி காணுதற் பொருட்டே
தலமே செய்து காலமே கழித்துக்
கீடவுளே! உன்னையும் மறுத்தே
அலகையால் உயிர்கள் அழி நிலை நோக்கி
அடியேனன் படுத்துயரறிவாய்
நிலைகாய்ப் பொலியுஞ் சென்னி வாழ் சிவமே!
தீவினையைக் களைந்தருள் செய்யே"

திரு. வி. க.

"இறைவனே எவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான்
தோற்றி
இறைவனே எண்டி றக்கஞ் செய்வான்—
இறைவனே
எந்தாயினன் விரங்கும் எங்கண்மேல்
இவந்துயரிம்
வந்தாலது மாற்றுவான்"

—புனிதவதியார்.

பாலர் பகுதி.

கோயில்.

மணியன்:—அக்கா! நாளைய தினம் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் கொடி ஏற்ற திருவிழா அல்லவா? நாம் நாளைக்கு நல்லூரில் கந்தனிடம் போக வேண்டாமா?

அக்கி:—அப்படியே செய்யலாம். நாளைக்கு வெள்ளிக்கூடம், கொடி ஏற்றத்துக்காக விடுதலை தானே! வா, அம்மாவிடம் கேட்போம்.

மணியன்:—அம்மா! நாளைக்கு நல்லூருக்குப் போகலாமா?

தாயார்:—மணியா! எதற்காக நல்லூருக்குப் போகவேண்டும்.

மணியன்:—அம்மா! திருவிழா காலத்திலாகுதல் நாம் கடவுளை வணங்க வேண்டாமா?

தாயார்:—மணியா, கடவுள் உன்னையும் உனது சகோதரர்களையும் காப்பாராக. கடவுள் ஒருவரே. அவர் உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் மனிதருக்காகப் படைத்தார். நாம் அவரை ஒருபோதும் மறக்கலாகாது. நீங்கள் விரும்பியபடியே நாளைய தினம் உங்கள் தந்தையுடன் நாம் எல்லோரும் நல்லூருக்குப் போய் வருவோம்.

மறுநாட் காலையில் மோட்டோர் கார் வந்துவிட்டது.

தாயார்:—இதோ மோட்டோர் கார் வந்துவிட்டது. கவனமாக ஏறுங்கள்.

கார் கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தது. எல்லோரும் கோயிற் கேணிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். கை கால் முகம் முதலியவைகளை சுத்தஞ் செய்து கொண்டு கோயிலுக்குள் சென்றனர். கோயிலை வலம் வந்து கடவுளை வணங்கினர். பிற்பாடு ஒரு இடத்தில் அமைதியாய் நின்று திருவிழாவைப் பார்த்தனர்.

ததி அவ்விடத்தில் இருந்த குருடர், முடவர் கிழவர் முதலியவர்களைக் கண்டு மனமிரங்கினாள். தந்தையிடம் சொல்லி அவர்களுக்கு காசு கொடுக்கும்படி செய்தாள். தின்பண்டமும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் பெற்றோரிடம் சொல்லி வாங்கிக் கொண்டு மறுபடியும் காரில் ஏறி எல்லோரும் வீடுவந்து சேர்ந்தார்கள்.

வ. ந.

கடிதம்.

பத்திராதிபர்
"வழிகாட்டி"

ஐயா, மலாயாவில் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கென்று ஒரு பத்திரிகையாவது, மாதசஞ்சிகையாவது இல்லாத குறையை 'வழிகாட்டி" இவ்வாண்டு புது வருச தினத்தன்று நல்வரவாய் உதித்து தீர்த்தாள். யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க தலைவருக்கும், மற்றும் தலைவருடன் ஒத்து உழைத்து இந்த வழிகாட்டியை ஈன்று நமக்கு உகந்த பேரியார்களுக்கும் எமது அன்பார்ந்த நன்றி உடன்பாடாகுக. யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் வழிகாட்டியை செவ்வையாக வளர்த்து வருவார்களாக.

எங்கள் பாலர்கள் வாசித்துமகிழக்கூடிய விசயங்கள் யாதும் இதுவரைக்கும் சஞ்சிகையின் இதழ்களில் வெளிவரவில்லை. ஆனதால் இத்துடன் அனுப்பப்படும் பால பாடங்களை தகுதியுள்ளதாகக் கண்டால் அதேத சஞ்சிகையில் வெளியிடும்படி தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவை தகுதியற்றனவென விலகப்படின் எழுத்துவல்லாளர் கள் பாலர் பகுதிக்கு ஏதும் எழுதச் சொல்லி வேண்டப்படும் செய்தல் நலம் என்றது எனது அபிப்பிராயம். பாலர் பகுதிக்கு ஒருதரம் ஏதும் வேளிவரின் அதைப் பின்பற்றி மேலும் மேலும் விசயங்கள் வேளி வந்துகொண்டிருக்கும் என்பது எனது நோக்கம். இந் நோக்கம் கொண்டே எழுதலானேன்.

இங்ஙனம், தங்கள் அன்பு நிறைந்த

வ. ந.